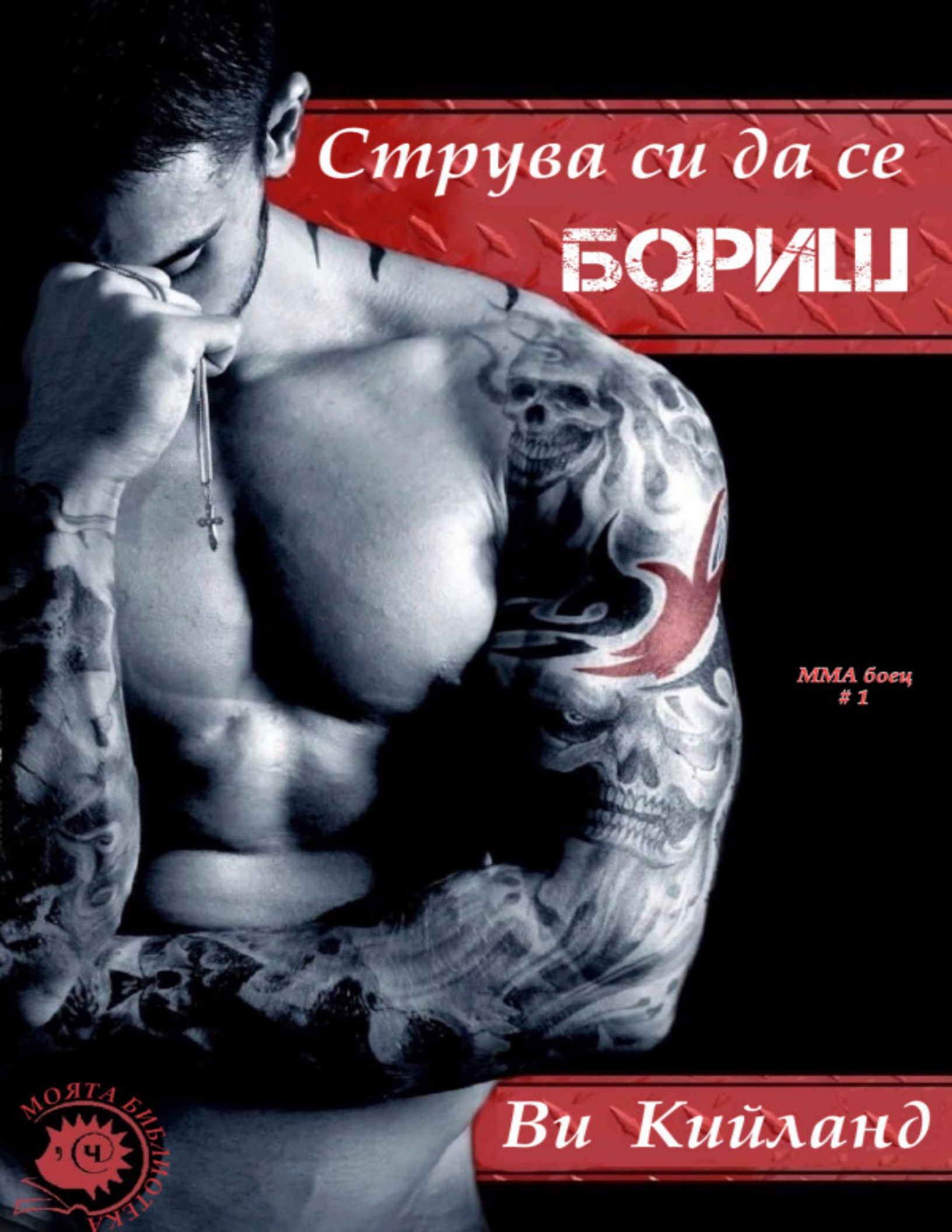
Струва си да се
БОРИШ
MMA боец
1
Ви Кийланд
МОЯТА БИБЛИОТЕКА

ВИ КИЙЛАНД
СТРУВА СИ ДА СЕ БОРИШ

Превод: Zaharka

chitanka.info

Няма значение, че рефeрът го отсъди за чист удар. Нико Хънтър никога няма да бъде същия.

Ел има хубав живот. Работа, която обича, страхотен апартамент, а мъжът, с когото излиза от повече от две години, е попадение и половина. Но е скучно… и тя жадува да си остане така. Многото емоции са опасни. Собственото й минало е живо доказателство какво може да стане, когато изгубиш контрол.

Тогава Нико влиза в офиса на Ел и всичко се променя… и за двама им. Но какво общо може да имат татуираният, със стегнато тяло ММА боец и красивата и винаги стабилна адвокатка? Много повече от договореното.

Тази книга е посветена на моя някой.

Един ден някой ще влезе в живота ти и ще те накара да осъзнаеш защо не се е получавало с никой друг.

Неизвестен автор

ГЛАВА 1

ЕЛ

Харесва ми да си мисля, че миналото не ме преследва като сянка в слънчев ден, която просто не мога да надбягам. Имам хубав живот. Умна съм, имам страхотна работа, дълги крака, стегнати гърди и повече от веднъж са ми казвали, че мъжът, с когото един вид излизам, е попадение и половина. Тогава защо, когато поглеждам през стаята, търсейки Уилям сред тълпата в ресторанта, част от мен се надява да ми е вързал тенекия? Коя двадесет и пет годишна иска да й вържат тенекия? Такава, която ще продължи да се носи през живота на автопилот, освен ако обстоятелствата в перфектния ми живот не претърпят промяна. Перфектното е силно надценявано. Аз съм героиня в собствената си история, минаваща през главите от живота ми сякаш са написани от въображаема личност, когато аз би трябвало да съм авторът.

Така е от доста време. Взимам отговорни решения. Животът ми е спретнат и организиран, а сърдечният ми ритъм си остава постоянен. През повечето време така ми харесва. Би трябвало да се гордея от това, което съм постигнала в живота си. Но истината е, че понякога се задушавам в механичния си живот.

Уилям улавя погледа ми и вдига ръка от масата в далечния ъгъл на ресторанта. Онази, на която почти винаги сядаме. Същото време, същото място, всяка седмица, седмица след обикновена седмица. Забелязвам, че двете момичета, седящи на бара близо до мен, оглеждат Уилям и се кикотят. Усмивките им замръзват, когато осъзнават, че той маха на мен и дори не ги забелязва. Слагам най-добрата си фалшива усмивка, докато Уилям, винаги джентълмен, се изправя, когато стигам до масата. Целува ме по бузата и обвива ръка около кръста ми с познат жест.

— Съжалявам, че малко закъснях. — Казвам отрепетираната си реплика, докато заемам мястото си.

— Няма проблем, аз самият току-що дойдох. — Уилям отговаря и знам, че е лъжа. Уилям Харпър никога не би закъснял. Сигурна съм, че е бил тук петнадесет минути по-рано и след като аз закъснях с двадесет минути, вероятно е чакал повече от половин час, но никога не би се оплакал.

— Мога ли да ви предложа питие? — Учтивата сервитьорка се усмихва на Уилям, въпреки че репликата й е насочена към мен. Ако имах собственическо чувство, откритото й флиртуване вероятно би ме вбесило. Но не съм такава. Притежанието и ревността биха били емоционална реакция, нещо, за което бях прекарала години в опити да потисна.

— Ще взема водка със сок от червена боровинка. Диетична червена боровинка, моля. — Поглеждам към Уилям и забелязвам, че чашата му вече е празна. Ухилвам се вътрешно, мислейки си колко добре познавам този мъж. Пие едно-единствено питие, водка с тоник, в продължение на половин час, после минава на вода.

— За мен само вода, благодаря. — Уилям се усмихва на сервитьорката и тя грейва заради вниманието му. Уилям Харпър е красив мъж. Трябва да си сляп, за да не го видиш. Висок, със сини очи, перфектно оформена руса коса и винаги облечен така, сякаш току-що е слязъл от корицата на списание GQ. Зъбите му за бели и перфектно равни и блестят изпод перфектната му усмивка. Произхожда от уважавано семейство и само на двадесет и седем години вече е партньор в правната фирма на баща си. Тогава защо сега, когато говори, виждам устните му да се движат, но не чувам нито дума от онова, което казва?

— Ел, добре ли си? — Уилям усеща дистанцираността ми и знам, че загрижеността в гласа му е истинска. Той наистина е страхотен мъж, попадение и половина, както казват.

— О, съжалявам. — Преструвам се, че току-що съм излязла от унеса си. — Главата ми сигурно още е заета със случая, върху който работя. — Лъжа.

Отговорът изглежда го удовлетворява.

— Какъв е случаят?

Никога не ни отнема дълго, за да прехвърлим темата на разговора върху работата. Би трябвало да се радвам, че работата ни свързва и той

е някой, който разбира онова, с което се занимавам, но работата е общо взето всичко, за което говорим изобщо.

— Неправомерно прекратяване на трудов договор. — Хващам се за първия случай, който изниква в главата ми. За щастие сервитьорката донася питиетата ни и ни пита за поръчката, давайки ми повече време да измисля нещо интересно за скучния случай, за който казах на Уилям, че е обсебил мислите ми.

Сервитьорката си тръгва и по-възрастна двойка приближава масата ни.

— Ти си Бил Харпър младши, нали? Синът на Бил? — Джентълменът протяга ръка с приятелска усмивка.

— Уилям, но, да, аз съм Уилям Харпър младши. — Чувала съм го да поправя дузини хора през последните няколко години. Винаги съм се чудила защо го притеснява толкова, когато го наричат Бил или Били, че изпитва нужда да поправя хората. Искам да кажа, че когато някой използва прякор значи, че се отнася приятелски, нали? Уилям е свел учтивия маниер, с който поправя хората, до наука. Някак си не звучи грубо. Макар да се чудя защо го притеснява това обръщение, така и не съм питала.

Двамата мъже разговарят известно време и за по-малко от десет минути Уилям успя да поеме правния проблем на мъжа, а той обеща да се обади в офиса на следващия ден. Начинът, по който го постигна, не бе от типа евтини приказки на амбулантен търговец. Уилям действа плавно и професионално. Вероятно му се удава естествено, имайки предвид, че баща му, дядо му и брат му също са адвокати.

Довършваме вечерята си без повече прекъсвания, а разговорът ни е лек и естествен. Така е откакто се срещнахме през последната година в юридическия факултет. Веднага си допаднахме и бих го описала като един от най-близките ми приятели, ако не спях с него веднъж седмично през последните осемнадесет месеца.

— Взел съм под наем „Възможно прикритие“. Надявах се да дойдеш у нас след вечеря. — Типично за Уилям да наеме последния екшън филм, който най-вероятно ще възненавиди, защото съм пристрастена към екшън филмите. Уилям си пада повече по артистични филми с Уди Алън.

— Може ли да го отложим? — Виждам, че лицето на Уилям помръква леко. Това е втората седмица подред, в която прекъсвам

срещата ни след вечерята… и преди секса.

— Трябва да бъда в офиса в 6 часа сутринта, за да се подготвя за даване на показания. — Симулирам разочарование в гласа си, докато още една лъжа свободно се излива измежду устните ми.

Не съм сигурна дали се връзва на оправданията ми или просто е твърде учтив, за да ги посочи. Но не ми пука. Тази вечер не съм в настроение. През последните няколко месеца сексуалния ни живот се превърна в предизвикателство за мен, макар Уилям изглежда да нямаше представа. Вината не е и негова. Оборудването му е добро и работи както трябва, ако не друго. Но напоследък имах проблем с това да стигна до щастливото си място по време на съвместните ни вечери. Може би това бе част от проблема. Ако исках щастлив край с Уилям, трябваше сама да си го предоставя. Изглежда вече не можеше сам да ме докара до там. Така че явно трябваше да се превърна в една от онези жени, които правят секс веднъж в седмицата и се налага да симулират. А тази вечер не съм в настроение да симулирам нищо друго.

ГЛАВА 2

ЕЛ

Колегите ми в „Милсток и Роу“ са еклектична група от хора. Двамата с Уилям изкарахме стажа си тук през последната година в юридическия факултет. След дипломирането, Уилям се премести в правната фирма на баща си от типа на Медисън авеню, която е основана от дядо му преди повече от седемдесет години. Фирмата е доказана и обслужва рекламната индустрия на елита. Ленърд Милсток, дал името на „Милсток и Роу“, на края на стажа ми предложи позиция като младши сътрудник и аз с радост я приех.

Двамата с Уилям нямаме разногласия често, но поспорихме не малко, когато реших да остана в „Милсток и Роу“. Той не смята, че е добър ход за кариерата да се приеме работа в такава малка и неизвестна фирма. Но там се чувствах добре и Милсток ми позволяваше да върша работа, за която младшите сътрудници в големите фирми само могат да мечтаят да докопат. Това беше едно от предимствата да работиш в малка фирма, а аз смятах, че има по-голяма тежест от ниското заплащане и липсата на престиж. Уилям, от друга страна, смяташе, че везната се накланя изцяло в противоположната посока. Заплатата и престижът бяха високо в списъка с работните приоритети на Уилям. При мен — не чак толкова.

— Добро утро, Реджина. — Усмихвам се на рецепционистката, когато влизам в офиса петнадесет минути след официалното начало на работния ден в 8 часа. Изглежда никой не го е грижа, че вечно закъснявам, особено след като обикновено стоя доста след седем часа през повечето вечери. Точността просто не е за мен.

— Уилям се обади, иска да му звъннеш. Накара ме да проверя календара ти, за да видя дали си свободна за консултация на негов нов клиент.

Проклятие. Сега знае, че даването на показания рано сутринта е лъжа.

— Реджина, ще възразиш ли Джиджи да му се обади и да запише каквото там му трябва в календара ми? — Повдигам вежди към Реджина, а тя знае какво искам и се усмихва, развълнувана да се захване с каквото и да поискам от нея.

Реджина ни е рецепционистка почти от година. Тя е в края на четиридесетте и има осем котки и твърде много декорации на котешка тематика върху бюрото си. Отвън изглежда като обикновена жена на средна възраст. Малко по-едричка, с панталон, който се опъва малко повечко върху пълния й задник, с вкус към цветята, надиплени блузи от креп и удобни равни обувки. На пръв поглед, пакетът, който предлага, отговаря на изискванията. Така е, докато не си отвори устата.

Никога в живота си не съм срещала жена с по-секси глас. Като стана дума, не мисля, че има и мъж с по-секси глас. Звукът, който излиза от устата й, е като мъркане на секси котенце, а не ревът на мечето, стоящо пред вас. Аз съм абсолютно, сто процента сигурна, че може да спечели милион долара на година като оператор на секс телефон или като озвучава аудио еротични книги. Мъжете са безсилни да откажат, когато ги помоли за каквото и да е със страстния си глас. Наричам жената с неустоимия глас „Джиджи“.

Търсила съм помощта на божествения дар на Джиджи при повече от един случай. Понякога за да се обади на клиенти, когато знам, че ще се ядосат, че отменям срещата в последната минута. Някак си, когато Джиджи се обади със своя секси глас, мъжете клиенти приемат новината много по-добре.

Никой в офиса не знае как се запознахме с Реджина преди толкова много години. Вероятно всички мислят, че е приятелка на майка ми, заради разликата във външния ни вид. Но не е така; тя е най-добрата ми приятелка… жената, която ми спаси живота. Макар че, ако я попитате, ще каже, че аз съм спасила нейния. Кой знае, може би всъщност сме се спасили една друга.

* * *

Ленърд Милсток е седемдесет и пет годишния ми шеф. Срещала съм Фредерик Роу, другата половина на „Милсток и Роу“, само веднъж. Въпреки това името му стои на вратата и клюките говорят, че все още

получава заплата всяка година. Двамата мъже били приятели от началното училище и са се сдружили още преди да се родя. Очевидно господин Роу беше Феликс за Оскара[1] на Милсток и се грижел нещата в офиса да вървят гладко. Но се пенсионирал преди няколко години заради влошеното здраве на жена си и сега ни оставаше само разпиляната половина от странната двойка.

Влизам в офиса на Ленърд и опитвам да открия стол изпод купчините папки с безразборно стърчащи листи от тях. Премествам три сака, за които съм сигурна, че са били тук в продължение на поне две години, и ги закачам, докато Ленърд започва да говори за случая, по който работим заедно. Докато той говори, аз преподреждам всички папки, които са оставени отворени на стола, и изхвърлям дузина „Уолстрийт джърнъл“, чиято дата е остаряла с повече от година. Ленърд или не забелязва подреждането ми, или въобще не го притеснява, защото не спира нито за миг, докато ми разказва, а аз подреждам наоколо.

— Ще трябва да се оправиш сама с показанията този следобед. — Ленърд приключва дискусията, дъвчейки сандвич с наденица и чушки, който Реджина донесе преди няколко минути, въпреки че е само десет и половина сутринта.

— Мога да го направя. — Мога, но съм изненадана, че го иска от мен. Следобедните показания са за един от най-големите ни клиенти и обикновено Ленърд ги ръководи, а аз съм на задната седалка. Ленърд вижда въпроса, изписан на лицето ми.

— Ще ми правят ангиопластика[2] този следобед. — Ленърд подминава коментара, сякаш ми е казал колко е часа, а не че му предстои сериозна сърдечна операция.

— Ангиопластика? Добре ли си?

— Да, да. Добре съм. Днешните доктори правят голяма работа от нищо. Вероятно ме иска на масата, защото трябва да плаща таксата за обучение на хлапето си.

— Значи тогава вероятно няма нищо общо с факта, че всеки ден ядеш сандвич с наденица и чушки за закуска? Не може да е понеже не се грижиш за сърцето си, нали? — Ставам, заемайки позата на четяща лекция дъщеря, чиято роля Ленърд в редки случаи ми позволява да играя, когато нездравословните му навици достигнат притеснителни нива.

— Слушай, госпожичке. Когато станеш на моята възраст, ще видим колко ти дреме какво ядеш. Така че си дръж ядящите салата, кльощави идеи за себе си и върви да се приготвиш за клиента ни, за когото разчитам на теб да удовлетвориш.

Засмивам се, знаейки, че Ленърд не е наистина ядосан, просто така се държи.

Никой от нас не се отличава с топлина и мекушавост, но знае, че ме е грижа за него.

— Кажи на Мили да ми се обади, когато те закърпят, ясно? — Да, Ленърд Милсток се оженил за жена на име Мили, което я прави Мили Милсток. Аз бих запазила моминското си име, но съм сигурна, че това изобщо не е подлежало на въпрос, когато са се оженили преди петдесет години.

— Да, да, както и да е.

Усмихвам се на шефа си и поклащам глава, гледайки го как обира остатъците от сандвича си. Когато му отворят вените, съвсем сигурна съм, че ще намерят вътре цяло парче наденица, което е причинило запушването.

---

[1] Комедиен сериал „Странната двойка“. Двата образа — маниака на тема чистота и ред Феликс и разхвърляния и немарлив Оскар. Има заснети и филми. ↑

[2] Ангиопластика — процедура, включваща механично разширяване на стеснен или запушен кръвоносен съд с помощта на балонен катетър. ↑

ГЛАВА 3

ЕЛ

Няколко дни по-късно, Реджина се обажда по интеркома в офиса ми, за да ми каже, че Уилям и господин Хънтър са тук за срещата си в единадесет часа. Разбира се, той е подранил с петнадесет минути, а аз… аз закъснявам. Правя всичко възможно да приключа по-бързо със случая, по който работя. Осъзнавам, че напоследък се възползвам от Уилям, почти предизвиквайки го да изобличи лъжите и закъсненията ми. Но той не го прави. Не би споменал, че ме хвана в поредната лъжа онази вечер, когато му казах, че трябва да бъда на работа рано, и не съм сигурна дали е понеже не го е грижа или наистина е толкова любезен.

— Благодаря ти, Реджина, моля те, ще ги заведеш ли до конферентната зала вместо мен и им кажи, че идвам след няколко минути. — Включих се по интеркома в отговор.

— Разбира се, Ел. — Джиджи ми отговаря с гласа си на секси котенце, определено не Реджина. Усмихвам се, чудейки се дали ме информира, че не се радват от това, че ги карам да чакат и тя ще ги укроти, или може би господин Хънтър е добре изглеждащ по-възрастен мъж, който кара Джиджи да се прояви.

Само няколко минути е след уречения час, когато влизам в конферентната зала, което за мен е рано. Всъщност съм доволна от себе си, задето съм на време. Уилям и клиентът му стават едновременно, когато влизам, и по някаква причина получавам внезапния порив да им козирувам. Ръцете ми са пълни с кафето ми, бележници, мобилен телефон и лаптоп. Дори не вдигам поглед към мъжа, докато не подреждам купчината си върху масата в конферентната зала.

Реджина влиза в стаята и измърква:

— Мога ли да ви предложа кафе, господа? — Няма следа от Реджина, все още е в режим Джиджи.

Вдигам поглед към Уилям, почти очаквайки да го видя намръщен задето Джиджи преиграва, но той ми се усмихва по обичайния си дружелюбен начин.

— Ел, това е Никълъс Хънтър. — Уилям прави жест към мъжа, стоящ до него.

Най-накрая поглеждам към мъжа до Уилям и съм изненадана от онова, което откривам. Мъжът ме оставя без дъх. По всяка вероятност това е най-красивият мъж, когото съм виждала. Уилям, който седи точно до него, също изглежда добре, но този мъж е всичко, което Уилям не е. Загоряла кожа, дълбоки зелени очи, непокорна тъмна коса и изсечена челюст съставят мъжа, който ми протяга ръка.

— Нико, никой не ми казва Никълъс, освен този тип — Нико посочва Уилям с палец, — майка ми и свещеника. — Протяга се през масата и ми подава голямата си ръка. Моята малка сякаш се изгубва в неговата и усещането е сякаш се здрависвам с човек, надянал бейзболна ръкавица. Ръкостискането му е здраво и топло, а той ме гледа право в очите, докато говори, с леко наперена усмивка на лице. Усещам топлината от сключените ни ръце да се разпростира през тялото ми и част от мен потреперва, когато топлината си проправя път до най-интимните ми части.

Нико. Сексапилното име подхожда на сексапилния мъж. Не ми убягва, че Уилям сигурно го убива да го нарече Нико, знаейки, че има подръка такова подходящо официално име. Но смятам, че Нико подхожда на мъжа пред мен много повече от Никълъс. Зяпам го, но не само защото е напълно великолепен, чувствам, че го познавам отнякъде. Дори името ми е познато, Нико Хънтър. Сигурна съм, че го познавам отнякъде, но срещата бе уговорена с Никълъс Хънтър, а това име не ми подсказваше нищо.

— Ел? — Уилям привлича вниманието ми отново върху себе си. Надявам се да не съм се взирала прекалено дълго. И дали устата ми виси отворена? Това би било направо грубо.

— Никълъс, ъммм, Нико, е подписал договор, който иска да прекрати. Моята фирма го погледна и за нас изглежда железен от законова гледна точка, но мислехме, че може да му приложиш случая с Уейланд.

Интересно. Уейланд беше случай, върху който писах дисертация през последната си година в юридическия факултет, която пък беше

публикувана. Голяма работа беше за един студент да бъда публикуван, така че не съм изненадана, че Уилям е запомнил случая. Отнасяше се за атлет, който имаше подписан тригодишен договор с компания, която продавала енергийни напитки, когато подписал договора, но после се сляла с друга компания. Другата компания произвеждала напитка, която била рекламирана като такава, с която да се маскира употребата на допинг. Уейланд не искаше да бъде асоцииран с компания, предлагаща прикриването на допинга при тестване. За нещастие договорът му беше непоклатим. Но с находчив ход на адвоката му, вместо да твърдят, че някой от термините в договора е невалиден, в който случай щеше да изгуби, те повдигнали дело на базата на нарушение на моралната клауза на договора.

Значи Нико е някакъв атлет? Това не е изненадващо предвид външния му вид. Той е едър мъж и мога да кажа, че е в добра форма, дори през покриващия тялото му костюм.

— Защо не ми разкажеш за какво става въпрос, Нико?

По някаква причина нямам търпение да чуя историята му. Не е само заради предстоящия случай, любопитна съм кой е мъжът пред мен.

Нико започва като ми разказва, че се занимава със смесени бойни изкуства[1]. Не знам какво точно представлява това, но предполагам, че има предвид някакъв вид карате експерт. Докато говори, аз се опитвам да си водя някакви бележки, но се усещам, че го зяпам, неспособна да прехвърля погледа си върху листа, за да пиша. Когато говори, той ме гледа право в очите и това прави още по-трудно откъсването на погледа ми. Забравила съм, че Уилям седи точно до мен. В стаята няма никой друг освен мен и мъжа с дълбоките зелени очи, който не спира да изсмуква енергията от тялото ми.

Реджина влиза в стаята с кафета за гостите ни и съм благодарна за прекъсването, когато Нико прехвърля вниманието си върху Реджина, за да й благодари. Когато Нико връща вниманието си обратно към мен, аз хвърлям поглед на Реджина, която гледа назад от мястото си до вратата, после прехвърля поглед между мен и Нико и размърдва вежди многозначително. Преструвам се, че кашлям, за да прикрия усмивката си с ръка и Уилям ми подава водата си. Винаги джентълмен.

Нико продължава от там, до където е стигнал, а аз се възползвам от възможността да огледам лицето му по-добре, преди отново да е

приковал погледа ми със своя. Забелязвам малък, заздравял белег над лявото му око и още един по-дълъг върху дясната му буза. Избледнели са, сякаш са там от години, но загорялата му кожа подчертава по-светлия нюанс на белезите, карайки ги да изпъкват повече, отколкото биха били иначе. Белезите караха лицето му да изглежда още по-сурово и някак подчертаваха мъжествеността на изсечената му челюст. Лицето принадлежи на силен мъж, от който не можех да сваля очи по някаква причина.

Уилям заговаря, когато Нико приключва и гласът му най-накрая ме кара да си спомня, че и той е в стаята. Надявам се да не съм точила лиги, докато клиентът му е говорил. Опитвам се да се фокусирам върху Уилям, докато говори, но очите ми продължават да се връщат към Нико, който ме хваща всеки път. Всеки път зървам съвсем леко трепване в ъгълчето на устата на Нико, тайно признавайки, че съм била заловена.

Уилям успява да отвлече вниманието ми като ме въвлича в разговор за начина, по който може да се приложи случаят на Уейланд. Нико иска да прекрати подписания си договор, защото производителят използва детски труд. Фактът, че този мъж е готов да пожертва мултимилионен договор за такава благородна постъпка, за мен го прави още по-секси.

След почти час, Уилям поглежда часовника си и започва да си събира нещата. Нико ме пита за мнението ми по случая и му казвам, че имам нужда от копие на договора и известно време, за да направя малко проучване на компанията, преди да дам компетентно мнение.

Уилям кимва и се изправя:

— Остава ли уговорката ни за четвъртък, може би тогава ще можем да обсъдим по-подробно?

— Ъмм, да. — Улавям Нико да прехвърля поглед помежду ни. Мисля, че наблюдава взаимоотношенията ни.

Нико отново се здрависва с мен и сърдечният ми ритъм се ускорява от простия допир. Той не пуска ръката ми веднага. Вместо това използва другата си ръка, за да посочи между двама ни с Уилям и пита:

— Двамата двойка ли сте?

Отговарям с „не“ в същия момент, в който Уилям отговаря „да“. Поглеждам към Уилям и после към Нико, който все още държи ръката

ми, и мисля, че улових блясък в очите му, който подхождаше на самодоволната му усмивка. Развеселен е от отговора ни и не го виня. Най-накрая освобождава ръката ми и откривам, че съм странно разочарована, че вече не ме докосва.

Обръщам се към Уилям и откривам, че той все още гледа мястото, където ръката ми бе сключена с тази на Нико. По лицето му се чете противоречие и объркване, а аз се чувствам зле заради неуважението, което току-що проявих към него. Той ми заговаря с тих глас:

— Ще те видя в четвъртък?

Кимам, мислейки, че е най-добре да проведем насаме какъвто и разговор да ни чака. Заставам до бюрото на Реджина, когато двамата мъже излизат през вратата. Нико поглежда назад в последната секунда и ми се усмихва. Уилям никога не се обръща.

* * *

Мятам се и се въртя цяла нощ, неспособна да изкарам от главата си образа на Нико Хънтър. Мъжът е адски секси и ме тревожи това, че не мога да контролирам мислите си. Чувствам се така, сякаш съм заспала едва преди десет минути, когато се събуждам от музиката, звучаща от алармата на телефона ми. Завличам полузаспалото си тяло под душа и оставям студената вода да се излива отгоре ми, в опит да се събудя. След няколко минути самопричинено мъчение, нагласям температурата на водата и затварям очи, за да се отпусна от топлината. Тогава се сещам. Очите ми се отварят рязко, опитвайки се да разкарат картината, която се появи без предупреждение от мрака на спомените ми.

Нико Хънтър. Нико „Свалячът“ Хънтър. Бях там в нощта, когато уби човек. Беше единственият боен мач, на който някога съм ходила. И сега всичко се връща. Спомнях си боя като бой в клетка, но сега като се замисля, бяха го нарекли ММА, смесени бойни изкуства.

Вторият ми баща е пенсиониран полицай. Понякога работи като охрана на спортни събития, много пенсионирани ченгета го правят. Бяха му дали два билета за голям мач от шампионата по ММА и той ми ги предложи. Обикновено не бих отишла, имайки предвид

миналото ми и това да гледам как хората се смилат от бой, дори и да е по взаимно съгласие. Но малкият ми брат Макс е голям фен на този спорт и аз се прецаках да го заведа. Просто не мога да отказвам на развълнувано единадесетгодишно момче, който моментално забрави, че трябваше да се държи спокойно и скачаше нагоре-надолу, както когато беше на четири.

Боят не продължи дълго, два рунда. Спомням си го ясно. Вероятно беше по-малко от десет минути общо. Тържествената част преди боя продължи с час повече от самия бой. Местата ни бяха добри, само на около 10 реда от центъра на ринга. Спомням си, че трепвах всеки път, когато някой от тях нанесеше удар, макар да не можех да извърна поглед. Затварям очи и гледам моментално повторение на онези последни секунди. Много хора смятат, че притежаването на фотографска памет е благословия, но в моя случай е проклятие. Да, помня много фигури и думи, но също така помня и всички лоши неща, които предпочитам да забравя.

Сякаш съм заредила видео и съм натиснала копчето за включване точно на онези последни секунди. Виждам как Нико нанася удара, а после гледам на забавен каданс как главата на опонента му се отмята настрани със силата на десет мъже. Той пада на пода, главата му клюмва преди още да е ударила тепиха. Крещящата тълпа замлъква и медицинския екип се втурва в клетката секунди след случилото се.

Колкото и да е ужасно, не това, че го виждам да се разиграва в ума ми, ме преследва. А безмълвното падане на колене на боеца, когато осъзнава, че мъжът повече няма да се изправи. Той е съсипан. Не мога са сваля поглед от лицето му, докато го гледам как се разбива на милиони малки парченца. Би трябвало да изпитвам съжаление за мъжа, който току-що е изгубил живота си, но дори не поглеждам към него. Съсредоточена съм върху мъжа, който никога повече няма да бъде същия. Никога. Знам го. Чувствам се свързана с него в застинал момент от времето.

В ума ми е по пладне и сянката на миналото ми е два пъти по-голяма от мен.

---

[1] MMA — mixed marital arts — смесени бойни изкуства. ↑

ГЛАВА 4

ЕЛ

Надвесена е над мен. Не мога да избягам.

Закъсняла съм повече от обикновено, когато влизам в офиса. Все още съм в мъгла и забелязвам, че се мотам, докато наваксвам с мейлите и планирам деня си. Нико „Сваляча“ Хънтър. Не ми беше известен преди мача, но това бе името му. Спомням си как го наблюдавам, докато влиза в клетката и отправя наперена усмивка към тълпата. Дамите полудяват. Не отне дълго, за да разбера какво значи името му. Спомням си трепета, докато оглеждам усмивката и това негово тяло, това невероятно тяло.

Пресата бе ангажирана със седмици след този мач. Името му може и да бе Нико „Сваляча“ Хънтър преди боя, но след това пресата го бе прекръстила на „Убиеца“.

Набирам думи в Гугъл преди изобщо да осъзная какво правя. Картините, които бяха като гравирани в мозъка ми, не са по-различни от онези, които излизат на екрана. Реферът бе отсъдил фаталния удар като чист, но това не спря пресата да превърне историята в скандал. Няколко седмици по-късно, след като пресата се прехвърли на каквито други останки имаше за глозгане, прочетох кратка история, скрита на края на вестника сред рекламите. Опонентът на Нико бе имал неизвестно и неустановено заболяване на главата и бил ходеща бомба с часовников механизъм.

Успявам да изтикам мислите за Нико в дълбините на главата си и след още две чаши кафе най-накрая успявам да свърша някаква работа. Следобед е, когато Реджина се обажда, за да ми каже, че в лобито ме чака клиент, но в календара ми няма записана среща.

Влизам в лобито, гъстата ми, пясъчно руса коса е закрепена в кок на върха на главата ми с помощта на два стратегически поставени молива. Спирам насред крачка, когато виждам Нико да става от дивана в чакалнята и да мята някакво списание обратно върху масата.

Изненадана съм от вида му, но изглежда странно познат, след като половината нощ и по-голямата част от сутринта не излезе от ума ми. Надявам най-доброто си професионално изражение и изпъвам гръб.

— Господин Хънтър, имаме ли среща днес? — Преструвам се на притеснена от това, че може да съм забравила за срещата, но няма начин да забравя каквото и да било, свързано с този мъж, след двата пъти, в които съм го виждала.

Той прави две крачки към мен, само няколко сантиметра по-близо, отколкото би било нормалното разстояние между хората. Но аз го забелязвам. По-висок е от мен с поне двадесет сантиметра, ако не и повече.

— Казвай ми Нико, моля. — Усмихва ми се и сякаш стаята става по-малка, по-топла.

Усмихвам се в отговор. Няма нужда да симулирам, усмивката е истинска. Радвам се да го видя и няма как да го скрия. Нямам представа защо. Би трябвало да съм ужасена след онова, което помня, но по някаква причина не съм. Любопитна съм за този мъж. Кимвам.

— Нико, с какво мога да ти помогна?

Усмихва се с пакостлива, крива усмивка, която ме кара да мисля, че мъжът е закачлив. Но проклета да съм, ако това не е най-сексапилното нещо, което някога съм виждала.

— Сетих се за някои неща, които мисля, че трябва да знаеш, а не споменах вчера. Имаш ли няколко минути?

Накланям глава настрани и го оглеждам. Кое е това у него, което не ме кара да побягна, въпреки че мога да усетя как сърцето ми се забързва под блузата?

— Разбира се, да отидем да разговаряме в офиса ми.

Нико се усмихва с тържествуваща усмивка и тя е заразна. Усмихвам се в отговор и дори не съм сигурна за какво точно се усмихваме. Той ме следва надолу по коридора и, когато се обръщам, го хващам да гледа задника ми. Вдига очи, точно когато улавям линията на погледа му. Нормалната реакция би била да се засрами, че са го хванали, но не и Нико. Той ми се ухилва, без да се извинява. Вместо да го намеря за грубо или дразнещо, по някаква причина откривам, че ме възбужда.

Сядам зад бюрото си, а Нико мести поглед от малкия стол от другия край на бюрото и обратно към мен.

— Имаш ли нещо против да седнем там? — Посочва с жест дивана зад него и за първи път осъзнавам, че мъж с неговите размери не би се побрал в малкия, деликатен стол, който стои пред бюрото ми.

— О, разбира се, съжалявам. — Засмивам се кратко. — Предполагам, че този стол няма да е особено удобен за някой с твоя размер?

Нико стои до дивана и чака да седна. Сядам в далечния край и очаквам той да седне в противоположния, така че да има разстояние между нас докато разговаряме. Бюрото обикновено запълва пространството при бизнес среща, но на дивана няма бюро, което да ни разделя. Нико не се занимава със социално приемливи неща. Вместо това сяда директно до мен на дивана. Не ненормално близо, така че да се докосваме, но близо, все едно сме един до друг в театъра.

Боже, горещо е в този малък офис, осъзнавам, че не трябваше да затварям вратата. Ставам и отивам до прозореца, за да го отворя. Връщам се до дивана и Нико се обръща към мен. Толкова е близо, че ми иде да се протегна и да го докосна. Той ме наблюдава и на лицето му играе малка усмивка. Ставам да взема бележник и химикал и, когато се връщам, усмивката му е по-голяма, изглежда развеселен. Сигурно осъзнава, че не ме свърта на едно място. Старая се да се преструвам, че той не ми влияе, но по някаква причина не е така.

— Та, Нико, какво искаше да ми кажеш? — Слагам химикала върху листа, готова да си водя записки с наведена глава. Решена съм да не бъда прикована отново от погледа му.

Но Нико чака мълчаливо и не говори. Накрая нямам друг избор, освен да вдигна поглед към него, за да видя защо все още не е започнал. И когато го правя, той улавя погледа ми и се усмихва. Усмихвам се в отговор, макар да съм наясно, че току-що напълно ме бе изиграл.

— Вчера забравих да те поканя на вечеря.

— Вечеря? — Моментално съм объркана.

Нико се усмихва с дяволита усмивка и имам желанието да я изтрия от лицето му с целувка. Какво, по дяволите, не ми е наред? Аз съм спокойна, уравновесена и хладнокръвна. Не съм някоя ученичка, която да си губи ума покрай готиното момче в класа.

— Да, вечеря. Храниш се, нали? — Гласът му е смесица от веселие и дразнене.

— Ъмм. — Запъвам се за няколко секунди. — Не мога.

Отговорът му е бърз, чувствам се така, сякаш присъствам на даване на показания и аз съм тази, която разпитват.

— Защо не?

— Защото няма да бъде правилно.

— Имаш ли приятел?

— Не съвсем.

— Тогава защо няма да бъде правилно? — Нико ми отправя крива усмивка и още преди да проговори знам, че ще каже нещо флиртаджийско. — Мисля, че ще бъде много правилно.

Кривата му усмивка кара и мен да се усмихна и изгубвам посоката на мислите си.

Съвсем не в мой стил.

— Сложно е. — Тези две прости думи биха прогонили повечето мъже, но очевидно не и Нико Хънтър.

— Добре, дай да чуя. Ще ти помогна да разрешиш сложността, за да не ни се пречка. — Нико се обляга на дивана, кръстосва крак връз крак, намествайки се в очакване на историята. Наистина ли?

— Ами… ти си клиент на Уилям.

— А онзи ден ти каза, че не сте двойка, нали?

— Не сме. — Честна съм, не мисля за Уилям като за мое гадже. Гаджетата предполагат връзка, повече от просто добрите приятели, които от време на време задоволяват сексуалните си нужди. Но отговорът ми не е съвсем откровен. — Имам предвид, не съвсем.

— Добре. — Той отпуска скръстените си ръце и ги подпира на коленете си, когато се навежда напред. — Тогава къде е сложността? — Гледа ме право в очите за минута, преди да продължи. — В „не съвсем“?

Изчервявам се, не съм сигурна дали осъзнава какво казвам или не.

— Да. — Задържам погледа му, когато отговарям, решена да не се огъна.

Нико ме преценява и вижда срама ми. Излъчва се от мен, макар да се старая да бъда спокойната си, уравновесена и хладнокръвна същност. Изглежда не мога да скрия от него какво чувствам, той няма

да го позволи, и нямам представа защо му позволявам да ме контролира. Не мога да се спра около този мъж и това ме кара да се чувствам разголена.

— Позволи ми да те заведа на вечеря. Само вечеря. Ще бъда идеалния джентълмен. Честна скаутска. — Вдига ръка и три пръста.

Смръщвам се насреща му.

— Бил ли си изобщо скаут?

— Да. — Казва го неубедително. Хвърлям поглед към лицето му с недоверие. Знае, че мога да отгатна, че крие нещо. — Добре де, беше само да е един ден. Двамата с брат ми се забъркахме в сбиване и ни изритаха на втората сбирка. Но все пак се брои, бил съм скаут.

Усмихвам му се, развеселена от изявлението му, оценявайки искреността, с която говори.

— Защо?

— Какво защо? — Объркването на лицето му е явно.

— Защо искаш да вечеряш с мен?

Нико оглежда бавно и преценяващо тялото ми, без да се опитва да прикрие безочливостта си. Преди да проговори, ми отправя момчешка усмивка, в която има сексуална нотка.

— Освен очевидното, че си великолепна?

Изчервявам се, но се принуждавам да остана мълчалива. Добрият преговарящ знае кога да замълчи и да остави опонента му да се опитва да запълни тишината.

— Ти си умна и самоуверена и хората около теб изглежда те обичат. — Той спира и ме наблюдава, мога да преценя, че решава дали да продължи. — И когато погледна в очите ти, виждам малка искра…

Той спира за секунда. Поглеждам към него, но все още не продумвам.

— И през последните двадесет и четири часа единственото, за което можех да мисля, бе как да превърна искрата в пламък.

Леле. Мале. Взирам се в него продължително. Умът ми се върти, но вече бях наясно с решението си, още преди да проговори. Изправям се, мълчаливо слагайки край на разговора ни. Нико става и се присъединява към мен. Чакайки търпеливо за отговора ми.

— Добре.

Той се усмихва, а аз съм уловена от момчешкия му чар.

— Добре?

Мисля, че всъщност го изненадах.

Усмихвам се в отговор и повдигам вежда, предизвиквайки го да възрази срещу отговора ми.

— Петък, 7 часа вечерта. Дай ми адреса си. Ще те взема.

— Едва ли ще съм приключила в 7 часа вечерта. Защо не ме вземеш от тук?

И просто така си направих планове за вечеря с Нико „Сваляча“ Хънтър.

ГЛАВА 5

ЕЛ

— Още ли обмисляш да си го върнеш на Кравиц? — Прийч стои от другата страна на чувала, борейки се да го задържи на място, докато редувам ритници и юмруци. Вече четири месеца не спира да ме дразни. Минаха тринадесет месеца, откакто излязох от клетката, а днес е първият ден, в който се събудих, без да съм облян в студена пот, преживявайки го отново. Не. Вместо това се събудих надървен и си представях как Ел ми се усмихва насреща, предизвиквайки ме да попитам какво я е накарало да промени мнението си и да излезе с мен. Взех студен душ. Не помогна, мамка му. Така че вместо това дойдох в залата и започнах по-рано от обикновено.

— Пак ли ще водим този разговор, Прийч? — Удрям чувала със серия бързи удари и хващам Прийч неподготвен, той прави крачка назад, за да се закрепи. Много добре знае, че имах намерение да го съборя по задник.

— Ще водим разговора, докато не си изкараш главата от задника и не влезеш обратно в проклетата клетка.

Преминавам на удари с крак. Краката ми са по-силни и знам, че имам по-голям шанс да го съборя иззад чувала със силата на краката си. Но шибаният Прийч е готов за мен и стойката му дори не трепва. Вероятно знае какво се каня да направя още преди да съм го направил. Така става, когато стоиш с един и същ треньор десет години. Влиза ти в главата и те познава по-добре, отколкото сам се познаваш. Налага се. Иначе как да отучи боеца от вредните му навици.

— Не съм готов. — Спирам и се привеждам с ръце върху коленете, за да си поема дъх. Занимавам се от почти осем часа, но Прийч не го знае. Вбесява се, когато правя нещо повече от шест часа на ден. Казва, че човешкото тяло се нуждае от почивка, ако искаш да се възстанови или някаква такава простотия. Той дойде по обичайното си време и предположи, че току-що съм дошъл.

Виждам проблясък на надежда в очите на Прийч, когато се изправям с лице към него. Знам какво си мисли, днес не съм казал „не“. Той го вижда като прогрес. Сигурен съм, че към този момент би се съгласил с всичко. Знам, че съм твърдоглав боклук и не съм се огънал от отказа си да се върна в клетката вече тринадесет месеца. Но Прийч ме познава. Все още тренирам по шест часа на ден, шест дни в седмицата. Бойците не влагат толкова време, освен ако не се подготвят за бой. Дори и тогава някои трениращи влагат по-малко.

Не излъгах Прийч, още не съм готов. Но днес се събудих и видях слънчев отблясък изпод облака, който носех със себе си през последната година. Не знам дали ще доведе до нещо, но ще бъда готов, ако стане.

ГЛАВА 6

ЕЛ

Поглеждам в огледалото към най-новия тоалет, който избрах, и решавам, че ще свърши работа. Вече закъснявам за работа с половин час, а дори още не съм излязла от апартамента си. Леглото ми е затрупано с дрехи, безразборно нахвърляни навсякъде. Трябва да съм пробвала десет тоалета тази сутрин. Чувствам се като тийнейджърка. Никога не се замислям толкова какво обличам за работа или за срещите си с Уилям. Имам хубави дрехи и двамата с Уилям лесно преминаваме от работа към вечеря. Той сваля вратовръзката и сакото си и разкопчава най-горните две копчета на ризата си. Аз си свалям сакото. Но днес не се обличам за Уилям.

Тази вечер искам да изглеждам секси. Знам, че не би трябвало да ме е грижа как ще съм облечена за вечерята с Нико Хънтър, която няма да е среща, но в стомаха си усещам, че ме е грижа. Виждам желание в очите му и това ме разпалва. Харесва ми, че мога да предизвикам този поглед, макар и неволно. Поглеждам за последен път в огледалото и ми харесва онова, което виждам. Облякла съм прилепнала кремава пола, която обгръща тялото ми и стига на няколко сантиметра над коленете ми. Съчетала съм я с нежно розова, напълно прозрачна блуза, с камизола в телесен цвят под нея. Понеже камизолата е телесен цвят, не става ясно дали имам нещо отдолу, без по-подробна инспекция. Завършила съм тоалета с обувки на ток в телесен цвят. По-високи са, отколкото обувам обикновено за в офиса, но понеже пасват на цвета на кожата ми, не се вижда границата между тях и крака ми, което кара иначе дългите ми крака да изглеждат още по-дълги.

Когато влизам в офиса, получавам реакцията, на която се надявах, само дето реакцията идва от Реджина, а не от мъжа, за когото се издокарах тази сутрин.

— Изглеждаш секси, Ел.

Усмихвам се на Реджина. Малко съм засрамена от това, че съм се издокарала заради мъж, но Реджина ми е приятелка и няма да ме съди.

— Благодаря ти, Реджина. — Завъртам се пред нея в лобито.

— Ще накараш мъжа да маха с опашка и да провеси език през цялата среща.

Думите на Реджина ме карат да се усмихна, но след това се принуждавам да се върна грубо в реалността.

— Не е среща. — Изражението ми е сериозно и използвам най-добрия си мъмрещ адвокатски глас.

— Както и да е. — Реджина се усмихва.

— Не е. — Знам, че се опитва да ме успокои.

— Не споря с теб. Щом казваш, че не е среща, значи не е среща. — Усмивката на Реджина така и не напуска лицето й.

— Добре, защото не е. — Минавам покрай Реджина и се отправям към офиса си. Имам да свърша милион неща, а сега, заради кипренето ми сутринта, имам един час по-малко, за да ги направя.

* * *

Радвам се, че всички вече са си тръгнали, когато Нико влиза през вратата точно в седем. Оставям папки върху бюрото на Реджина, когато го зървам на тротоара през стъклената входна врата. Облечен е с дънки и риза, а аз усещам как пулсът ми се ускорява, когато влиза в лобито. Мъжът е секси. Не красив или привлекателен, тези думи са твърде общи, за да го опишат. Секси. Чувствен. Груб. Напълно мъжествен.

— Хей. — Усмихва ми се с онази крива усмивка и за секунда усещам как краката ми омекват. Мъжът ме кара да се чувствам като ученичка. Не мога да си спомня последния път, когато съм се чувствала така. Да, помня, бях тийнейджърка.

— Здрасти.

Усмихвам му се. Заклевам се, че усмивката му е заразна, само като я видя и устата ми я отразява в отговор.

— Трябва ми само минутка да си изключа компютъра.

Нико кимва, а аз заобикалям бюрото на Реджина. Рецепцията скриваше тялото ми и аз все още го гледам, когато за пръв път зърва

облеклото ми. Наблюдавам как лицето му се променя и това компенсира цялото тичане през деня, за да наваксам за закъснението си сутринта. Отправям се надолу по коридора към офиса ми и му хвърлям поглед, когато се обръщам, за да вляза през вратата. Наблюдава ме в гръб, докато вървя. Той не вижда усмивката на лицето ми, когато влизам в офиса си, за да се приготвя за тръгване.

Заключвам входната врата и чакам Нико да ми покаже пътя към колата му. Но вместо това той тръгва към паркиран до тротоара пред сградата мотор и с дяволита усмивка ми подава каска. Наистина ли? Кой отива да вземе дамата си за среща с мотор?

— Ъмм… може аз да шофирам. — Предлагам, мислейки си, че може би няма кола. Предвид цената на горивото и живеейки в град с добра система за обществен транспорт, може би дори е по-практично да имаш мотор вместо кола.

— Возила ли си се преди?

— Не.

— Страх ли те е? — Изглежда искрено притеснен, че може да е така.

— Не. — Всъщност не ме е страх, макар че вероятно би трябвало. Той се усмихва и ето ме отново, отвръщайки със същото.

— Добре, качвай се тогава.

Поглеждам надолу към полата си и обратно към Нико, размишлявайки. Лицето му е развеселено. Слага си каската и небрежно премята крак през мотора, сядайки така, сякаш го е правил хиляди пъти преди.

Обръща се към мен и чака, усмивката му все още си е на мястото. Поклащам глава и си слагам каската, преди внимателно да възседна седалката зад него така, че да не изнеса представление на всеки, който може да гледа. Сигурна съм, че го чух да се кикоти.

Не съм сигурна какво да правя, когато се озовавам на мотора. Чувствам се неловко. Оставяйки място помежду ни, отпускам ръце на гърба на Нико, дланите ми са близо до раменете му. Нико взима дамската чанта от ръцете ми и я напъхва в чанта на мотора, която дори не съм забелязала, че е там.

— Мини напред.

Правя го.

— Увий ръце около кръста ми и се дръж здраво.

Колебая се за секунда, но правя каквото ми е казано. Безопасността е на първо място, нали?

— Постави тези секси обувки на стъпенката и не ги мърдай. Нито дори малко.

Добре, сега може и да съм малко нервна. Обмислям дали да го попитам какво би станало, ако си мръдна краката, но езикът ми си затрайва, когато той се отделя от тротоара и откривам, че съм обвила ръце около кръста му в смъртоносна хватка.

След няколко минути, започвам да се отпускам. Повечето от трафика се е разредил и е красива нощ в края на лятото. Вятърът удря лицето ми и чувството е ободряващо. Освобождаващо. Отпускам смъртоносната си хватка около кръста на Нико и разпервам ръце на корема му. За първи път съм достатъчно отпусната, за да усетя какво има под ръцете ми. Солидни мускули. Не просто стегнати и във форма като тези на Уилям, а от онези мускули, които са релефни. Издадени. Ясно очертани. Издигат се под плътта му и искам да преместя ръце, за да ги проуча по-добре. Но не го правя.

Намаляме, когато навлизаме в квартал, който не ми е познат. Никога не съм била в ресторант в този район. Двамата с Уилям обикновено се придържаме към едни и същи ресторанти, от време на време пробваме нови, които открива, когато новият Zagat[1] излезе всяка година. Почти спираме пред нещо, което прилича на склад, а аз гледам как една метална врата като на гараж се отваря. Прилича на товарен вход, но Нико вкарва мотора под бавно вдигащата се врата и тя започва да се затваря зад нас.

Той изгася мотора и си сваля каската. Аз следвам примера му.

— Къде сме? — Оглеждам се из непознатата обстановка, докато говоря. В гараж сме, има голям, тъмен на цвят джип паркиран до нас и няколко велосипеда висят на стените отстрани.

— Моята къща. Е, технически тук долу сме в спортната зала, но живея в помещенията горе.

Поглеждам джипа до мен, докато се опитвам да сляза от мотора в някакво подобие на дамски маниер. Не е лесна задача.

— Това твоят джип ли е?

Ъгълчетата на устата на Нико се извиват нагоре в намек за дяволитата му усмивка.

— Да.

Той взима каската ми, подава ми дамската ми чанта и посочва към вратата.

— Ела, ще те разведа набързо, преди да се качим горе. Вечерята е във фурната, но имаме малко време.

Все още превъзмогвам това, че ми приготвя вечеря и няма да ходим на ресторант, когато усещам ръката му на кръста си, докато ме повежда към основната част на къщата. Голямата му ръка покрива половината от кръста ми и мога да усетя как кожата ми под ръката му цвърчи. Косъмчетата на врата ми настръхват от само себе си, тялото ми вибрира от обикновеното докосване. Дори не мисля, че забелязва реакцията ми.

Нико щраква ключа на лампата и огромната стая, в която влязохме, идва на фокус. Това е целият долен етаж на онова, което вероятно някога е било склад. Но сега е първокласен спортен салон. В едната половина от пространството има спортно снаряжение, а в другата половина изглежда имаше монтирани два големи боксови ринга.

— Уау. Това е наистина добро. Няма нищо общо с моя фитнес. Нико се подсмихва.

— И се съмнявам, че някой от клиентите ми прилича на хората в твоя фитнес. Поглеждам объркано към Нико и той обяснява.

— Това е фитнес за бойци, Ел. Пълен е с мъже с татуировки и беснеещ тестостерон. Не ми се ще да видя какво би се случило, ако влезеш тук облечена така, както сигурно ходиш в твоя фитнес. — Нико поклаща глава и се подсмихва.

О! Не съм сигурна дали трябва да съм обидена или да приема думите му като комплимент, затова избирам второто.

След още няколко минути влизаме в товарен асансьор и Нико спуска металната решетка. Вкарва ключ в контролния панел и асансьорът бавно се издига. Нико вдига решетката и ръката му е обратно на кръста ми, когато ме подкарва извън асансьора и навътре в жилището му. Огромно е, почти колкото долното помещение.

Поне половината от етажа е гигантско отворено пространство. В единия край има лъскава модерна кухня с уреди от неръждаема стомана. Има въз голям остров и блестящи гранитни плотове, които осъвременяват шкафовете от тъмно дърво под тях. Жилищната част заема другата половина от етажа и има най-големия ъглов диван, който

някога съм виждала. Обзалагам се, че на дивана могат да се поберат десетима мъже. Забелязвам, че е стратегически поставен пред голям плосък телевизор и си представям група насядали мъже, които гледат бойни мачове. Абсолютна ергенска квартира, но много хубава.

Носът ми долавя аромат и съм изненадана.

— Пиле франчезе?

Нико ми се усмихва като влиза в кухнята.

— Много добре.

— Впечатлена съм. Можеш да готвиш? — Преди това не се бях замисляла, но през годините, в които се срещах с Уилям, нито веднъж не ми е готвил. Не съм сигурна дали изобщо може да готви.

— Не изглеждай толкова изненадана. Доста съм добър в това, ако мога да кажа. — Нико отива до фурната и проверява вечерята.

— Често ли готвиш? — Толкова съм любопитна за този мъж.

— Налага се, това е част от спорта. Не може да поддържаш форма и да ядеш боклуци, така че доста бързо се научаваш да готвиш здравословно, ако се отнасяш сериозно към битките.

Кимам, има смисъл. Почти невъзможно е да поддържаш добра диета, когато преживяваш на ресторанти и храна за вкъщи. Би трябвало да знам. Единственият избор е салата, което е начинът ми да остана слаба, но мъж, който изглежда като Нико, се нуждае от прием на много повече калории, отколкото може да осигури салатата.

— Все още ли се биеш? — Дори не помислям, преди думите да излязат от устата ми. Може би не му харесва да говори за битките. Спомням си, че във вестниците пишеше, че се е пенсионирал след случилото се, но определено беше по-млад от нормалната възраст за пенсиониране на бойците.

Нико ми казва, че вечерята е готова и изважда цялото меню от салата, зеленчуци и основното ястие. Забелязвам, че не отговори на въпроса ми и не съм сигурна дали е умишлено или просто моментът е такъв.

Оставаме на масата дълго след като сме приключили с храненето. Дразня го за това какъв е домошар, а той ме дразни за това колко съм зависима от храната за вкъщи. Смее се, когато му казвам, че си говоря на малко име с поне петима разносвачи. Разговорът ни тече естествено и времето минава бързо. Твърде бързо. Накрая се преместваме на дивана и разговорът ни се прехвърля на това как се е

захванал с ММА. Нико ми казва, че е най-малкият от четири момчета и бил отгледан от самотна майка, която работела на две места.

— Доста ми сритваха задника. Майка ми работеше нощем, а братята ми много си падаха по борбата.

Засмивам се на представата, че на Нико може да му сритат задника.

— На теб? Не ми се ще да видя как са изглеждали братята ти. Нико се засмива.

— Освен това бях едър за възрастта си. Когато бях на осем или девет, майка ми предупреждаваше братята ми, че някой ден ще стана по-голям и по-силен и ще им го върна за годините, през които са се съюзявали срещу мен. Не мисля, че са очаквали този ден да настъпи, когато бях само на дванадесет.

— Колко големи бяха братята ти, когато беше на дванадесет?

— Всичките сме с разлика от две години, така че са били на четиринадесет, шестнадесет и осемнадесет.

— На дванадесет си бил по-едър от осемнадесетгодишен?

— Не знам дали тогава бях по-едър от него. Но можех да се бия по-добре. Спомням си и деня, в който се случи. Джо, осемнадесетгодишния, се прибра у дома, а аз пиех от неговата чаша.

— Неговата чаша? Имал си е своя чаша? Нико се засмива.

— Звучи по-зле, отколкото е. Но да, имаше си своя чаша и на никой от нас не беше разрешено да пием от нея. Изваждах я, когато не си беше у дома, пълнех я с мляко и си топях бисквитките вътре.

— Нарочно?

— Да, нарочно. Харесваше ми да я ползвам, когато не си беше у дома, доставяше ми тайно задоволство. — Нико се усмихва и поклаща глава, осъзнавайки колко глупаво звучи да получаваш задоволство, защото си използвал чужда чаша. — Но един ден се прибра по-рано и ме хвана. Захванахме го, както обикновено. Счупихме масичката за кафе и малката масичка отстрани, докато се борехме. Мама побесняваше, когато чупехме мебелите. Но след като се потъркаляхме известно време, приковах задника му към пода.

Усмихвам се, наблюдавайки как Нико разказва историята си с такава обич в гласа. Никога не бях чувала някой да говори за бой с такова благоговение. За мен боят винаги бе значил омраза, насилие и

грозни неща. Но, странно, когато Нико говори за братята си, той го кара да звучи като породен от обич и красота.

Нико се изправя.

— Какво ще кажеш за чаша вино?

— Разбира се, с удоволствие.

Нико ми носи чаша вино, но не и за себе си.

— Ти няма ли да си вземеш?

— Не пия, когато тренирам. — Сяда до мен на дивана, много по-близо от преди. Кракът ми по невнимание докосва неговия, когато се навеждам да си оставя питието и когато поглеждам обратно към Нико, той гледа към докосващите ни се крака. Забелязва, че го гледам и връща погледа си към моя. Хипнотизирана съм от начина, по който ме гледа в очите, а после погледът му се спуска върху устните ми за дълъг момент. Мога да позная, че връща поглед върху моя против волята си, когато красивите му зелени очи се фокусират отново върху моите. Сега зениците му са разширени и дъхът ми секва, когато виждам собственото ми желание да се отразява срещу мен.

— О! — Преглъщам с усилие. За какво говорихме? Пиене. Пиене по време на тренировки. — За битка ли трениращ?

Нещо различно преминава през лицето му при въпроса ми и не съм сигурна какво е то.

— Не съвсем. — Нико се замисля за секунда. — Но ако питаш Прийч, той може да каже нещо различно. — Той се подсмихва. Настроението се смени и не съм сигурна дали съм разочарована или облекчена.

Навеждам се напред и отново отпивам от виното си.

— Прийч?

— Той е треньорът ми.

Чакам за още, но няма повече.

— Защо Прийч ще си мисли, че трениращ за битка, ако не е така?

— Защото си мисли, че ме познава по-добре, отколкото сам се познавам.

— Така ли е? — Нико е изненадан от въпроса ми. Наблюдавам го, докато размишлява, преди да ми отговори. Харесва ми това, че не просто изплюва някакъв отговор. Изглежда обмисля внимателно думите си.

— Може би. С него съм, откакто бях на петнадесет. Познава ме доста добре.

— Започнал е да те тренира, когато си бил на петнадесет?

— Не, отначало не. Когато бях на петнадесет, майка ми изгуби втората си работа, така че чичо ми ми уреди работа в спортна зала, за да мога да помагам. Прийч ме нае да чистя и да държа чувала, докато бойците тренират. Един следобед обичайния спаринг-партньор не дойде и придумах Прийч да ми позволи да го заместя. Заради тримата ми братя бях добър в блокирането на удари, така че не ми беше трудно да хващам ударите им с лапите. Занимавах се с това известно време и тогава един от най-добрите им бойци, който мислех за арогантен задник, ми нанесе кофти удар по време на спаринга и ме вбеси, затова го ударих и се захванахме. Сритах му задника и останалото е история. След това Прийч започна да ме тренира.

Следващите няколко часа преминават в разговори за работата ми и за семейството на Нико. Когато най-накрая ме откарва у дома, ранобудните хора вече са навън да тичат. Цялата нощ протече без усилие, без неудобни моменти, докато не се озоваваме пред жилищната ми сграда.

Нико паркира мотора си и ми помага да сляза, без да пуска ръката ми след това. Застава близо и гледа надолу към мен, а аз си мисля, че ще ме целуне. Но вместо това се навежда, докато не усещам дъха му на врата си. Цялото ми тяло отговаря и съвсем леко се привеждам към него, но е достатъчно, че тялото ми да се допре до стегнатите му гърди.

Устата му е толкова близо до ухото ми, че изпраща тръпки надолу по гръбнака ми. Толкова силно искам да ме целуне, но не искам да го искам. Думите му са шепот в ухото ми, когато проговаря.

— Бих искал да те видя отново. Уведоми ме, когато „не съвсем“ се превърне в „твърдо не“.

Тялото ми гори от близостта до него. Разочарована съм, че не ме целува, но в същото време и съм облекчена. Прав е да ми напомни за Уилям. Нико пуска ръката, която все още държи, и му се усмихвам, преди да се обърна и да си тръгна. Отдалечавам се на няколко крачки от него и се обръщам.

— Защо ме взе с мотор, когато имаш джип в гаража?

Нико поглежда смутено надолу и после виждам наперената крива усмивка, която някак си ме размеква.

— Исках да усетя ръцете ти здраво увити около мен.

Правилен. Мамка му. Отговор. Бе спазил думата си и цяла вечер бе идеален джентълмен. Усмихвам му се и понечвам да се обърна и да си тръгна, но краката ми ме понасят в обратната посока. Изглежда имат свое мнение. Имам нужда да го почувствам още веднъж. Втурвам се през четирите стъпки, които ме делят от него. Нико не помръдва, остава неподвижен и ме гледа внимателно. Чакайки. Протягам се и притискам устни плътно към неговите и електричеството, което заплашва тялото ми цяла вечер, ме удря с пълна мощност. Искри. Разтапяне. Разтърсване. Надвива ме. Моментално се разтапяме един срещу друг. Нико обвива ръце около кръста ми, телата ни се притискат плътно едно срещу друго, никой от двамата изглежда не може да се приближи достатъчно до другия. Ръцете му са така стегнати, че няма начин да избягам, дори и да искам. Но определено не искам.

Когато най-накрая прекъсваме целувката, и двамата сме запъхтени. Нико обляга чело на моето, а аз си поемам дъх, колкото да проговоря.

— И аз исках да усетя ръцете ти здраво увити около мен.

Нико се усмихва при думите ми и се обръща да си върви. Наистина не искам да си тръгна, но знам, че ако не го направя, много скоро няма да мога да го сторя. Качвам се по стълбите, усещайки погледа му върху задника си при всяка стъпка, а ханшът ми изнася представление като се поклаща с подновен ентусиазъм. Отварям вратата и се обръщам, за да открия, че ме наблюдава и не се срамува да ми го покаже. Затварям вратата и се облягам на нея. Какво, по дяволите, правя?

---

[1] Zagat — гайд с рейтингова система и ревюта на ресторанти, хотели, магазини и много други. Гайдовете се продават под формата на книга, а през 2012 г. стават достъпни и като приложения на Google. ↑

ГЛАВА 7

ЕЛ

Ставам в пет часа всяка сутрин. Е, всяка сутрин, освен днес. Успах се, тялото ми е купчина насъбрано раздразнение. Удържах на думата си цяла нощ. Макар че единственото, което исках да направя, бе да я вдигна, да я отнеса в спалнята си и да я обладая, за да я бележа като своя. После тя ме целуна. Знам, че след тази целувка можех да стигна и по-далеч. Но не искам една нощ с Ел. Искам повече. Нямам представа защо, но е така. Много повече, мамка му.

По времето, когато се прибрах у дома снощи, вече се бях овладял. Вразумявах ерекцията си, докато не се съгласи с мен. Кой да знае, че можеш да вразумиш шибана ерекция. Предполагам, че никога не бях опитвал. Просто разрешавах проблема, правех онова, което искаше от мен.

Но после влязох в апартамента си и усетих аромата й. И цялото вразумяване излетя през прозореца. Не можех да спя със стоманен прът в панталона, така че си взех студен душ. Не помогна. Бях напълно буден и надървен. Въртях се и се мятах, а в главата ми бе образа на Ел, която ми се усмихва. Дразнейки ме, че съм такъв мухльо.

Непрестанното дрънчене на звънеца долу ми напомня колко съм закъснял. Почти шест часа е. Викам асансьора нагоре, вдигам решетката и откривам стоящия там Вини. Кълна се, че хлапето е пораснало през нощта. На тринадесет той е само с няколко сантиметра под 1,80 м. Хлапето скоро ще бъде природна стихия.

— Какво, по дяволите? — Устатото хлапе има стоманени топки, за да ме гледа и да говори по този начин. Напомня ми на мен на тази възраст и се принуждавам да прикрия усмивката си. Не мога да му позволя да си мисли, че е добре да показва неуважение.

— Езикът. — Казвам строго.

Той завърта очи и отново изглежда като тийнейджър.

— Какво, да не си ми майка?

Ако бях майка му, все още щях да съм надрусана от предната вечер. Надрусана от каквото там е донесъл днешният загубеняк. Различен загубеняк всеки ден, но историята винаги е една и съща. Чука се с него, за да се надруса за осем часа. Може да й даде и белина, с която да си натъпче вените. Последният път, когато я видях, беше толкова отчаяна, че може би щеше да бъде по-добре, ако някой наистина й дадеше белина. Да я избави от мъките. Хлапето може и да е по-добре така в дългосрочен план.

— Не, не съм майка ти. Но мога да ти сритам задника само с една ръка, затова ми покажи малко уважение, малък боклук.

— Значи ти можеш да ругаеш, а аз не мога?

— Аз съм възрастен.

— Лицемер.

Потърквам лицето си с ръце, губейки търпението си заради липсата на сън.

— Слизай долу и направи осем километра на пътечката. Ако е останало някакво време преди училище, ще тренираме, устатко.

Вини простенва, но бързо тръгва обратно към асансьора. Когато започнах да тренирам с Прийч, исках единствено да се науча на движенията. Аз също мразех кардиото, то беше наказание за хлапе, което се намира в помещение с добър треньор.

Възползвам се от времето, приготвяйки си протеиновия шейк и правя един за Вини, преди да се отправя надолу към залата. Знам, че вероятно няма никаква храна у тях. Някои от тези хлапета ходят на училище, само защото знаят, че там могат да получат безплатна храна.

Вини е вир-вода, докато тича с пълна сила върху пътечката. Ухилвам се, когато го подминавам. И аз щях да направя същото. Колкото по-бързо свършиш с кардиото, толкова по-бързо може да се захванеш с боя.

— Прийч казва, че може да се биеш с Кравиц. — Вини замахва с бърз ляв, а аз се навеждам и с лекота му подсичам краката, докато той се опитва да си оправи равновесието след удара.

— Оставяш се открит. Приведи се. Нагласи си краката. — Протягам ръка и издърпвам Вини обратно на крака.

— А вярно ли е? Връщаш ли се обратно в клетката?

— Спри да клюкарстваш като малко момиче и ме повали. — Хлапето трябва да се фокусира. Плюс това нямам какво да му

отговоря.

Вини се стрелва и прави опит да ме свали с двата крака. Хлапето определено става по-избухливо.

— Изправи се. Изпъни гърба. Отново.

Той се стрелва, аз залитам за секунда, но не падам. Някой ден, хлапе. Някой ден.

След още двадесет минути той е изцеден, а аз съм загрял за деня.

— Скачай под душа. Действай бързо. Имаш двадесет и пет минути да стигнеш до училище. Ако разбера, че си закъснял, другата седмица ще бъдат шестнадесет километра на пътечката и няма да има време за тренировка, без значение колко бързо тичаш.

Вини простенва, но хуква към душовете. Хлапето много го иска. Само се надявам да е достатъчно много, за да остане чист покрай гадостите, които го заобикалят у дома.

— Ще се видим в понеделник, Нико. — Вини притичва покрай мен с преметната на едното рамо раница. Кимвам и него го няма. Излязъл е след тридесет секунден душ.

Усмихвам се, знаейки, че ще стигне навреме на училище. Вдигам телефона и се обаждам на брат ми, за да го информирам за ученика му. Хлапето има късмет, че брат ми има особено отношение към бойците или щеше да го изключи последния път, когато завари Вини да блъска на стълбището хлапе, което бе три години по-голямо от него. Но вместо това му намери място, където да изразходва енергията от боевете, които иначе спретваше из коридорите. Мда, хлапето извади късмет, когато са назначавали учителите му.

ГЛАВА 8

ЕЛ

— Току-що се обадиха от „Деликатесния магазин на Сал“ да проверят как се чувства Ленърд. Бизнесът сигурно запада, след като го няма вече почти седмица. — Реджина го казва с усмивка, докато й подавам менюто за обедната ни поръчка.

— Вероятно се страхува да не го съдим за щети, след като го храниха с тези смъртоносни сандвичи с наденица и чушки всеки ден през всичките тези години. Знаеш ли колко мазнина и холестерол има в тези неща?

— Знаеш ли кой изглежда така, сякаш изобщо не яде мазно? — Реджина размърдва вежди многозначително и говори с най-добрия си глас на секси котенце.

— Добро измъкване. Мисля, че напоследък можеш да обърнеш всеки разговор към тема, свързана с Нико Хънтър. Трябвало е да станеш адвокат. — Засмивам се на последната мания на Реджина.

— Нима ме виниш, че съм поразена? — „Поразена“, кой използва думата „поразена“?

Въздъхвам, мислейки си за снощната ни целувка. Не, със сигурност не виня Реджина за това, че е поразена. Мисля, че се съгласих на вечерята с Нико, за да открия нещо нередно у него и да избия убийствената му усмивка от главата си. Но миналата нощ само влоши нещата. Не открих нито едно нещо, което да ми помогне да изтикам непокорните мисли от главата си. Всъщност открих неща, които биха направили по-трудно спирането на мислите за него.

— Ще ми разкажеш ли за срещата си или трябва да те замъкна в конферентната зала за официално даване на показания?

— Как така никога не питаш за срещите ми с Уилям, Реджина?

— Защото не искам да бъда отегчена.

— Реджина! — Повишавам глас, възпирайки я.

— Какво? — Тя ми се усмихва, знаейки, че не съм й наистина сърдита. Това е странно приятелство, но частта от взаимоотношенията ми с Реджина, която ценя най-много, е това, че е толкова откровена, когато говори.

— Какво те кара да мислиш, че срещите ми с Уилям са скучни?

— Не са ли? — Реджина се ухилва знаещо.

— Уилям е добър.

— Не съм казала, че не е.

Мой ред е да въздъхна. Реджина е права. Срещите ми с Уилям са скучни. Приятни, комфортни, но скучни. Но това е добре за мен. Нямам нужда от никакви емоционални лупинги, имала съм достатъчно такива за цял живот.

* * *

Не си тръгвам от офиса до след десет часа. Занимавам се със случаите си и помагам с тези на Ленърд, докато го няма. След обяда ми с Реджина, гледам да съм заета целия следобед и до късно вечерта. Не искам да мисля за Нико. Той не е това, от което се нуждая. Трябва да мисля за Уилям. Той е типът мъж, с когото трябва да бъда. Той е стабилен, честен и работлив. Добър е за мен и е загрижен. Тогава защо мислите за Нико ме държат будна? Въртя се и се мятам с часове, докато накрая съм толкова изтощена, че се потапям в страната на сънищата.

Сутринта се събуждам с писък. Ужасена съм. Неспособна да помръдна след мъчителния звук. Отнема ми почти цяла минута, за да осъзная, че аз съм онази, която издава звука. Пищя и не мога да спра. Сънят се върна. Не е точно сън, това е кошмар. Макар че кошмарите са плод на човешкото въображение, така че предполагам, че онова, от което току-що се събудих, не беше кошмар… беше реалност. Моята реалност. Моят спомен. Моето минало.

Изминаха шест години, откакто се събуждах от мъчението, което обитава сънищата ми години наред. Не мога да повярвам, че започва отново. Отне ми години, за да ги накарам да изчезнат.

Винаги се събуждам на едно и също място в кошмара. Юмрукът му се сблъсква с главата й и тя полита назад и се блъска в хладилника.

Силно. Очите й се завъртат назад, докато тялото й се плъзга надолу на забавен каданс. Този път наистина я нарани и не изглежда като да е приключил с нея все още. Навежда се, юмрукът му е изтеглен назад, готов да се стовари върху безжизненото й тяло. Прогърмява изстрел. Звукът е толкова силен, че ме заболява главата. От него ушите ми започват да пищят. Кара ме да вдигна ръце и да ги закрия. Никога не съм знаела, че може да боли от звук. Чувствам сякаш ушите ми кървят.

Ръцете ми винаги покриват ушите, когато се събуждам. Звукът е толкова реален, че ме принуждава да го правя. Всеки път е толкова реален, колкото първия. Образът никога не помътнява.

ГЛАВА 9

ЕЛ

Хвърлям се в работа до пълно изтощение без прекъсване за два дни. Мисля си, че ако се изтощя достатъчно, ще бъда твърде изморена, за да сънувам. Не е толкова важно дали спира или не спира сънищата, важното е, че не се появяват през следващите няколко нощи, така че не питам за причината.

Телефонът ми вибрира и се протягам за него. Изгубих представа за дните.

Вечеря утре вечер? Липсваш ми.

Уилям винаги потвърждава срещите ни от предния ден. Но съм изненадана, че е добавил, че му липсвам. Не разговаряме за чувства. Наслаждаваме се на компанията на другия. Говорим за работа. Храним се в хубави ресторанти. Правим секс. Ако не беше частта със секса, бих определила, че двамата с Уилям имаме страхотно приятелство. Но сексът ни отправя в посока, която нямам представа накъде ни води. Дори не съм сигурна какво очаква Уилям от това между нас. Не говорим за това. Просто се движим по инерция и това ми вършеше работа за дълго време.

Мисля, че съм се оказала на кръстопът и трябва да взема решение. Наистина да продължа напред с Уилям или да поема в нова посока. Застояла съм се в едно положение твърде дълго.

На същото място по същото време?

Знам какъв ще е отговорът му още преди да се появи на екрана ми.

Да. Очаквам го с нетърпение.

Поставям си въображаем краен срок. По-добре се справям под напрежение. Утре вечер или ще скъсам с Уилям, или ще приключа започнатото с Нико. Просто не ми се струва, че двете могат да бъдат смесвани.

ГЛАВА 10

ЕЛ

Събирането ни за вечеря веднъж в месеца в дома на брат ми винаги е хаотично. Има търкалящи се по земята тела, мебелите са преобърнати с главата надолу и телевизорът гърми, но никой не го гледа. Докато растяхме, майка ми винаги казваше, че се надява да имаме пълна с момчета къща, за да ни се връща за всичко, през което сме я накарали да мине. Оглеждам седемте малки момчета, които тримата ми братя са създали, и се усмихвам, мислейки си, че желанието на майка ми се е сбъднало.

— Искаш ли бира? — Пита ме Джо, най-големият ми брат, докато пропъжда с ръка пушека от лицето си, стоейки пред барбекюто. Всички ние сто пъти му казахме да намали температурата на грила, за да не се вдигне облак дим, който да се превърне в опожарен грил, но той никога не слуша, мамка му.

— Нико не пие, когато тренира. — Прийч се приближава зад мен и плясва раменете ми, докато говори.

Веждите на Джо се стрелват нагоре.

— Защо не ми каза, че най-накрая си решил да се върнеш в клетката? Крайно време е да спреш да се самосъжаляваш и да се захванеш отново за работа.

— Не съм решил да се върна в клетката. — Стрелвам Прийч с гаден поглед и той ми се ухилва. Знае, че току-що е отприщил поне едночасови лекции от братята ми и не съжалява ни най-малко.

— О! Все още ли трениращ шест дни в седмицата? — Джо обръща бургерите, докато говори, и виждам как пламъците стават по-високи.

— Мда.

— Е, тогава си свърши работата или ставай от гърнето, братле. — Лили, жената на Джо, минава и му извиква да намали пламъците, а той неохотно изпълнява.

— Не е толкова лесно, Джо, и ти го знаеш.

— Разбира се, че е, дрисльо. Отваряш вратата на клетката и влизаш вътре. После смазваш от бой идиота, който стои в другия край на ринга.

— О, това ли е всичко? Защо не каза по-рано? — Сарказмът се излива от гласа ми.

Отпивам голяма глътка от бутилката си с вода и се взирам в брат ми.

— Може би трябва да ти сритам задника за загрявка. — Джо почти звучи така, сякаш наистина вярва, че може да го направи.

Ухилвам се на Лили, която минава зад Джо, и му подава чиния за бургерите ни, които той почни унищожи. Тя завърта очи при заплахата на съпруга си.

— Мисля, че този кораб отплава преди много време, скъпи. Джо се обръща към жена си.

— Мислиш ли, че вече не мога да победя този хубостник? Лили потупва снизходително мъжа си по гърдите.

— Разбира се, че можеш, миличък. — Лили обръща вниманието си към мен. — Нико, на работа има някой, с когото искам да се запознаеш. Какво ще кажеш да дойдеш на барбекю следващия уикенд, а аз ще я поканя? — Лили поглежда надолу към чинията, когато Джо приключва с пълненето й с овъглени бургери. — Като се замисля, аз ще сготвя. — Тя ми намига.

Обикновено съм отворен за срещи с жени. Дори не задавам обичайните въпроси, на които хората търсят отговор, когато предлагат да им уредят среща. Винаги съм бил човек на равните възможности, харесвам ги във всички форми и размери.

— Може ли да ти кажа по-късно, Лил? Един вид срещнах някого. Лили е изненадана от отговора ми.

— Искаш да кажеш, че се срещаш *само с една*? — Тя подчертава думите „само с една“, сякаш концепцията ми е непозната.

— Все още не.

— Ами какво те спира?

— Тя.

— Защо просто не ползваш обичайния си завладяващ чар, както правиш винаги? — Лили само наполовина се шегува с коментара си.

— Защото тази трябва да я спечелиш.

Лили поклаща глава и мърмори нещо, което не мога да чуя, докато се отдалечава, смеейки се.

— Мамка му, братле, прецакан си. Онези, които трябва да спечелиш, те притежават.

* * *

Прийч отново повдига на масата темата за боя с Кравиц и отнасям още половин час лекции и подигравки от братята си. За първи път от много време сериозно обмислям да се върна в клетката. Но Прийч ме вбесява, обръщайки братята ми на своя страна, затова не му го казвам. Ще го оставя да страда още малко.

ГЛАВА 11

ЕЛ

Докато карам към ресторанта за срещата ми с Уилям, съжалявам, че се съгласих да вечеряме толкова скоро. Два дни не бяха достатъчно, за да подредя нещата в главата ми. Сега съм по-объркана, отколкото бях преди няколко дни. Направих си въображаем списък с причини защо трябва да бъда с Уилям. Той е мечтата на всяка майка, висок, красив, възпитан, умен, образован и мил. Дори се опитах да направя същия списък с причини защо не трябва да бъда с Уилям, но след часове на опити да измисля нещо, тази страна от листа е все още празна. Отначало си помислих, че Нико замъглява преценката ми за Уилям, но после осъзнах, че съм на същото място с Уилям много преди Нико Хънтър да прекрачи прага на офиса ми. Може би просто трябва да вложа повече усилия в онова, което имаме с Уилям.

Както винаги, когато влизам, Уилям е на същата маса, на която винаги сядаме. Изненадан е да ме види навреме. Усмихвам му се, но влагам повече усилие от обикновено. Може би няма да е толкова трудно. Изражението на лицето му ми казва, че и той се радва да ме види. Казва ми, че съм красива, докато ме целува по бузата, и ми дава топла, бърза прегръдка. Той е добър мъж, знам, че някой ден от него ще стане добър съпруг и баща.

Поръчваме питиетата си и Уилям хваща ръката ми върху масата. Това е малко необичайно за него. Публичните прояви на чувства не са нещо, което той предпочита, с което никога не съм имала проблем. Палецът му нежно гали опакото на ръката ми. Гледам там, където ръцете ни са свързани, и наблюдавам как палецът му милва ръката ми. Чувството е… Какво е чувството? Приятно. Комфортно. Онова, което не прави, е да кара сърцето ми да ускори ритъм. И със сигурност не кара косъмчетата по врата ми да настръхнат.

Телефонът ми вибрира и се извинявам, за да го погледна. Лъжа, че чакам обаждане от Реджина. Но печеля време. Чакам знак за

правилното решение в последната минута от самопоставения ми краен срок.

Не мога да спра да мисля за теб.

Нико. Пулсът ми се ускорява и усещам, че дланите ми започват да се потят. Най-накрая осъзнавам, че всичките списъци, които съм си направила, не са ми помогнали да реша, защото са били за Уилям, а проблемът не е той. Аз съм. Не чувствам към него онова, което би трябвало да чувствам, без значение колко се опитвам.

Оставям телефона си настрана и не отговарям на съобщението. Уилям се протяга към ръката ми и аз я отдръпвам. Принуждавам погледа си да се вдигне от масата към Уилям. Той вижда мислите по лицето ми. Добър адвокат е, знае как да разчита хората, особено мен. Най-накрая спирам да отлагам и взимам решение. Дори и Нико да не е човекът за мен, Уилям също не е и не съм честна към него.

Двадесет минути по-късно съм обратно в колата. Разбира се, Уилям беше перфектният джентълмен, когато му казах, че вече не мога да се виждам с него. Не съм сигурна дали просто не го разстрои или е добър в прикриването на емоциите си. Така или иначе, моите са на показ тази вечер. За пръв път от години ще се оставя открита. Изплашена съм, но в същото време съм и развълнувана.

В колата ми, изваждам телефона, за да отговоря на Нико, но го оставям и решавам да проявя доверие. Ресторантът е само на десет минути от дома на Нико. Шофирам, а главата ми е като в облак, мислейки какво ще кажа, когато пристигна там. Не може да спре да мисли за мен. Не мога да спра да мисля за него. Не съм сигурна къде ще ме доведе това, но може би наистина мога да опитам. За първи път дори имам желание да опитам.

Щастлива и развълнувана съм през целия път до дома му. Но когато пристигам, изведнъж съм нервна. Мисля да остана в колата си няколко минути и да се стегна, но знам, че само отлагам и ако си дам време да премисля, вероятно ще си тръгна. Ще действам. Отивам бързо до вратата, натискам звънеца и чакам. Минават дълги минути и тъкмо се каня да се обърна и да се измъкна, когато вратата се отваря.

— Ключът ли си забрави? — Нико закопчава панталона си, докато говори, и не вдига поглед веднага. Косата му е мокра и няма риза, нито обувки. Мълча и не помръдвам. Краката ми са залепнали за земята, докато оглеждам за пръв път голите му гърди.

— Ел? — Нико вдига поглед и открива, че аз стоя там, вместо който и да е очаквал. Отварям уста да проговоря, но глас зад мен ме изненадва. Женски глас.

— Здрасти. — Обръщам се. Красива е. Жената, стояща зад мен, се усмихва и е красива. Гърдите ми се стягат и усещам огромна буца в гърлото си. После се обръща към Нико. — Просто ще стоиш там или ще бъдеш джентълмен и ще поемеш пакетите, за да не изтърва някой?

Нико взима торбите и жената се обръща към мен.

— Понякога трябва да халосаш този по главата, за да се съвземе. — Тя се усмихва и накланя глава, оглеждайки ме. — Аз съм Лили.

Повдига ми се. Не помислих, че Нико може да има компания, когато реших да се отбия неочаквано. Усмихвам се извинително на жената, която все още ми се усмихва. Странно, но не изглежда притеснена от това, че някаква жена стои на прага му, когато идва с пълни с покупки ръце.

Усещайки се сякаш са ми изкарали въздуха, отговарям възможно най-силно, но въпреки това излиза като едва доловим шепот.

— Съжалявам. Трябваше първо да се обадя. — Поглеждам към Нико, после към Лили и бързо се обръщам да си вървя. Засрамена съм и искам да изтичам вкъщи и да повърна без публика.

Преди да направя и крачка, Нико ме хваща за ръката.

— Ел, чакай. Не си тръгвай. — Той изглежда объркан. Искам да се смаля и да пропълзя в някоя дупка.

— Ел? — Жената пита и сигурно я гледам толкова объркано, колкото Нико гледа мен.

Поглеждам обратно към Нико, към хватката му върху ръката ми и обратно към лицето му.

— Наистина, всичко е наред. Трябваше да се обадя. Съжалявам, че се натрапих. — Поглеждам извинително към Лили, а после обратно към Нико.

Нещо преминава през лицето на Нико. Изражение на разбиране и ми се усмихва. Има блясък в очите му и изглежда развеселен.

Изведнъж срамът ми се превръща в гняв от това, че не е пуснал ръката ми и намира неудобството ми за забавно.

— Ел. — Нико изчаква да погледна към него и има цялото ми внимание, преди да продължи. — Това е снаха ми Лили. Тя просто носи нещо. — Обръща се към Лили. — Чао, Лили.

— Мога да остана за малко. — Лили предлага и мога да чуя усмивката в думите ѝ, макар че не се обръщам да я погледна.

Нико не сваля поглед от мен, докато ѝ говори.

— Чао, Лили.

Лили се подсмихва и се обръща да си върви. Прави няколко крачки, но после се обръща да каже нещо.

— Тръгвам. Но по-добре я доведи на вечерята другия месец. Нико поклаща глава и ми се усмихва, докато пристъпва вътре.

— Влез.

Минаваме през тъмната зала и се качваме в асансьора, който отвежда до апартамента му. Нико се протяга да спусне решетката, а аз гледам как се движат мускулите по гърба му, когато се протяга нависоко. Всеки сантиметър по гърба му е ясно изразен и две големи татуировки покриват всяка от лопатките му.

След като решетката стига до пода, Нико се обръща и ме хваща как гледам гърба му. Има жега в очите му, начинът, по който ме гледа, кара дъха ми да секне. Прави крачка към мен и спира, но не се обръща с лице към асансьора. Прави втора крачка, почти напълно скъсявайки дистанцията помежду ни. Инстинктът ми подсказва да отстъпя назад, да запазя личното си пространство, но не го правя. Оставам на място и го гледам. Сърцето ми бие толкова силно, че съм сигурна, че може да го чуе.

Нико бавно навежда глава и я заравя до врата ми. Ръцете ми са от двете му страни, не ме докосва, но е в пространството ми. Вдишва дълбоко и знам, че поема аромата ми. Има нещо невероятно еротично в това как поема дълбоко въздух, сякаш има нужда да ме усети с всичките си сетива. Когато проговаря, гласът му е гърлен и нисък, горещият му дъх се разлива по врата ми и изпраща тръпки по гръбнака ми, чак до върховете на пръстите ми.

— Тук си.

Вдигам поглед към него.

— Тук съм. — Гласът ми е мек, но от самодоволната усмивка на лицето му мога да кажа, че ме е чул съвсем добре.

— Тогава това значи ли, че „не съвсем“ вече е „не“? — Сега лицето му е сериозно.

— Попитай ме отново. — Ухилвам се към красивото лице, което се извисява над мен, нахлувайки в личното ми пространство.

— Срещаш ли се с някого?

— Не. — Отговорът ми е уверен.

— Да. Срещаш се. Объркана съм.

— Така ли?

— Не деля, Ел.

— О! — Олеле.

Пулсът ми препуска, когато той бавно накланя глава и съвсем леко прокарва устни по моите. Нежността на докосването му ме кара да поискам да го дръпна към себе си и да впия устни в неговите, така че да съм сигурна, че наистина се е случило. Но не го правя. Твърде очарована съм от този мъж и искам да видя какво ще направи след това.

Нико леко отдръпва глава, но не отстъпва от личното ми пространство.

— Ще опитаме отново. — Търси очите ми, преди да продължи. — Срещаш ли се с някого, Ел?

— Да?

Нико се ухилва.

— Не звучиш много убедена в отговора си, скъпа.

— Ще ме целунеш ли отново, ако го направя както трябва? Отговорът ми го развеселява и той отпуска глава, смеейки се.

— Адвокатка. За всичко ли преговаряш? Спирам и се замислям, преди да отговоря.

— Да.

Нико се усмихва на откровения ми отговор. Очите му се затварят и обляга чело на моето.

— Боже, ухаеш толкова хубаво.

* * *

Никога не съм виждала подобно тяло толкова отблизо. Просто не изглежда реално. И двете му ръце са покрити с татуировки, сякаш е облякъл цветни ръкави, само дето няма блуза на себе си. Те се преплитат и обвиват изпъкналите му бицепси и имам желанието да проследя пътя от първата до последната точка мастило с езика си. Реакцията на тялото ми към него не прилича на нищо, което някога съм изпитвала. Не съм свикнала с такива чувства, изглежда идват отникъде и са неконтролируеми.

Едната страна от устните на Нико се извиват леко, сякаш е развеселен от зяпането ми. Подава ми чаша вино, без да пита дали имам нужда от такава, а аз я взимам, защото имам нужда да успокои нервите ми. Тук съм, зазяпана в този огромен мъж, и изведнъж съм останала без думи.

Виното не може да се влее достатъчно бързо в кръвоносната ми система.

Половината чаша е изчезнала на една дълга, не съвсем дамска глътка.

— Жадна ли си? — Вдигам поглед и откривам искра на веселие в очите на Нико, примесена с още нещо. Мисля, че знае, че се опитвам да се успокоя, и се размърдвам на мястото си, докато той стои и изглежда напълно незасегнат.

Игнорирам въпроса му и оставям чашата си на масата до мен. Тренирана съм да направлявам разговора. Мога да си възвърна контрола тук, такава ми е работата. Изтиквам от ума си мислите за това как искам да оближа голото му тяло и принуждавам погледа си да остане върху суровото му лице.

— Разкажи ми нещо за себе си, Нико Хънтър. Какво обичаш да правиш, когато не трениращ?

Той повдига вежда многозначително и изглежда още по-развеселен. Усещам как лицето ми почервенява само от простия му жест. Вместо да прочисти главата ми, сега ме кара да мисля какво обича да прави. И изпитвам нужда да си повея, когато образите как ми прави тези неща нахлуват в ума ми.

Нико се разсмива и прави няколко крачки, за да скъси дистанцията помежду ни, намествайки се до мен на дивана. Отмества кичур коса от лицето ми, избутвайки го нежно зад ухото ми. В очите му има дяволит блясък, защото знае какво ми причинява. Плъзва една

голяма ръка зад врата ми, лесно обхващайки го с длан, а палецът, който остава във вдлъбнатината на врата ми отпред, започва да се движи в малки кръгове.

Без да се замисля, вдигам ръце и докосвам голите му гърди, а очите ми се затварят при усещането на твърдите му, топли гърди под пръстите ми. Чувствам ритъма на дишането му, докато гърдите му бързо се надигат и спускат, и дори не осъзнавам, че ръцете ми са започнали бавно да се движат, опипвайки опънатите твърди мускули от гърдите до мястото малко над пъпа му. Няма нито грам мазнина никъде по този мъж и имам желанието да впия нокти и да го бележа. Съвсем нехарактерно е за мен, чувството идва отнякъде дълбоко в мен. Място, до което съм спряла достъп преди много време.

Нико поставя пръст под брадичката ми и ме принуждава да вдигна поглед към неговия. Коленете ми са като желе и устата ми е разтворена, когато поглеждам в красивите му, зелени очи. Виждам отражение на моето желание и трябва да стисна бедра, за да спра трепета между краката си, но не мога да помръдна. Никой досега не ме е поглеждал като него. Усещам безмълвен тътен в корема си и знам, че току-що нещо в мен се промени завинаги. Никога повече няма да мога да се върна към удобното и приятното, след като веднъж съм почувствала онова, което гори помежду ни. Плаши ме до смърт и в същото време ме привлича.

Наблюдавам как Нико затваря очи и ги отваря отново няколко секунди по-късно. Мога да видя, че се е успокоил, а аз се чувствам слаба, защото не мога да направя същото. Но не ми пука.

— Яла ли си?

Клатя глава отрицателно. Отидох в ресторанта, но така и не стигнах до вечерята.

— Хайде, ще те изведа да вземем нещо за хапване. — Макар че така и не отпуска захвата си върху мен. Гледа ме още няколко секунди и после ми се усмихва. — Какво има в теб, Ел?

Въпрос е, но лицето му ми казва, че всъщност не очаква отговор.

ГЛАВА 12

нико

— Мисля, че ще се върна обратно вътре. — Думите ми спират Прийч насред крачката и не е подготвен за удара, който нанасям върху ръкавиците му за спаринг. Приземява се по задник.

Протягам му ръка и той става, разтърквайки хълбока си.

— Мислиш ли, че можеше да ми го кажеш, без да посинявам? На шибана чаша кафе. Може би да седнем на чаша кафе и да обсъдим нещата като нормални хора за разнообразие.

Поклащам глава при драмата на Прийч. Скъсва ме от тормоз повече от година и после се оплаква от начина, по който му казвам, че съм готов. Шибаният Прийч.

— Защо си промени мнението, синко?

— Има ли значение? Тормозиш ме цяла година и сега ти казвам каквото искаш да чуеш, а ти започваш да задаваш въпроси.

— Как беше срещата ти снощи? — Зад мен се разнася глас. Не съм видял Лили да влиза. Започвам да съжалявам, че я наех да се занимава със счетоводството ми. Появява се в неподходящите моменти и има голяма уста.

— Чековата книжка е горе. — Не отговарям на въпроса й.

— Среща? — Коментарът й привлича вниманието на Прийч.

— О, не си казал на Прийч за Ел? — Лили провлачва думите си. Звучи като дразнеща сестра. Изведнъж съм щастлив, че израснах с трима братя, които не проявяват интерес към клюки или към любовния ми живот. Стрелвам Лили с поглед, който казва „разкарай се“, но тя остава на място и двамата с Прийч започват да говорят за мен, сякаш ме няма. Разказва му за Ел и двамата започват да клюкарстват като ученички.

Спрял съм, чакайки Прийч, и усещам как мускулите ми започват да изстиват. Има пауза в бръщолевенето им и се впускам в разговора, преди да успеят да го подновят.

— Мислите ли, че ще можем да се върнем към работата, дами? Не ви плащам, за да се мотаете наоколо и да ме обсъждате, все едно не съм тук.

Лили се ухилва на Прийч, но схваща намека и се отправя нагоре при документите.

Прийч вдига лапите, които държи, за да блокира ударите ми, а аз подскачам няколко пъти нагоре-надолу, за да раздвижа отново кръвта си, преди да завъртя крак високо във въздуха и да нанеса силен удар в средата на лапите, точно където се целех.

— Момичето има ли нещо общо с решението ти да се върнеш в клетката? — Прийч говори, докато се намества за удара, който си мисли, че ще последва.

Решавам да го сменя с раундхаус[1] ритник, който се стоварва съвсем малко върху лапата. Той не очаква друг удар с крак и го хващам неподготвен, но успява да се съвземе и да се предпази в последната минута.

Отново игнорирам въпроса на Прийч за Ел. Дори не знам дали харесва ММА, така че не се връщам в клетката, за да я впечатля, ако това си мисли той. Просто моментът изглежда подходящ. Не знам какво или защо се промени, просто днес се чувствам готов.

---

[1] Раундхаус (roundhouse kick) е вид ритник, при който атакуващият завърта крака си в полуокръжност, удряйки с предната част на крака или ходилото. Този ритник има много вариации, базиращи се на позата, движението на крака, прицелното място и височината на ритника. ↑

ГЛАВА 13

ЕЛ

— Не мога да повярвам, че си скъсала с Уилям! — Реджина плясва с ръце от въодушевление, докато разопаковаме доставката за обяд. Почти три часа е и най-накрая се каним да ядем. Денят бе толкова натоварен. Ленърд се връща другата седмица, а аз ще се радвам да се върна към грижата само за моите дела.

Изненадана съм от вълнението на Реджина относно решението ми да приключа нещата с Уилям. Винаги съм мислела, че го харесва.

— Мислех, че харесваш Уилям?

— Така е, скъпа. Само дето. Не знам… — Реджина се отнася.

— Кажи го. — Подтиквам я с тон, който й казва, че наистина искам да чуя какво има да каже.

— Много е мил, а също така и красив.

— И? — Подбутвам я.

— Умен е и учтив.

— Това не звучи като списък с причини, заради които би се радвала, че съм спряла да се виждам с някой. — Лапвам малък чери домат от салатата си. — Звучи като причините, поради които би казала да започна да излизам с него.

Реджина се усмихва, но лицето й става сериозно, когато заговаря.

— Изкарах двадесет години със съпруга си и не съжалявам за нито минута от това време. Невинаги беше учтив, не ставаше прав, когато влизах в стаята, говореше неприлично на масата, но то беше там.

Смръщвам вежди. Знам, че се опитва да помогне, но не съм сигурна как казаното от нея подкрепя по някакъв начин раздялата ми с Уилям.

Реджина вижда объркването ми и продължава.

— Но когато влезеше в стаята, дъхът ми спираше. Караше сърцето ми да препуска и дори след двадесет години брак, все още

исках да разкъсам дрехите му, когато ме погледнеше и видех някои неща в очите му.

Умът ми се понася към Нико. Чувствам същите неща към него. Той кара коленете ми да омекват и изпробва самоконтрола ми така, както никой не го е правил преди. Поглеждам към Реджина и виждам болката в очите й. Минали са повече от десет години, но все още й липсва, сякаш се е случило вчера. Натъжава ме осъзнаването за силата на онова, което някога е имала, а вече няма.

Усмихвам се към Реджина и й кимвам мълчаливо, показвайки й, че разбирам какво се опитва да ми каже.

— Да се върнем на хубавата част. Кога ще излезеш с Нико Хънтър? Този мъж те гледа така, сякаш иска жива да те изяде. — Реджина размърдва вежди многозначително. Изглежда често използва този жест, когато става въпрос за Нико Хънтър.

Малко съм засрамена да призная, че снощи от раздялата си с Уилям отидох право в жилището на Нико, така че пропускам някои мръсни подробности.

— Видях го снощи. — Гласът ми е тих и смутен.

— Ти мръсно, мръсно момиче. Не мислех, че го носиш в себе си! — Реджина ме дразни, мога да видя, че е очарована от новината.

Изчервявам се, докато си мисля как изглеждаше Нико миналата вечер в жилището си, без риза. По всяка вероятност е най-възхитителното нещо, което някога съм виждала. Но съм объркана защо понякога изглежда, че поставя дистанция помежду ни. Преди да излезем за вечеря, бях сигурна, че изпитва същото като мен. Мога да се закълна, че го видях в очите му. Там имаше желание и съм сигурна в това.

Освен това си прекарахме страхотно на вечерята. Няма неудобно мълчание в разговорите ни и двамата се смяхме през половината време. Сякаш сме се познавали с години. Времето с него минава толкова бързо, ресторантът беше почти празен, когато най-накрая разбрахме, че беше време да си тръгваме. Затова бях плетеница от емоции, когато се върнахме обратно у тях и той не се опита да ме накара да остана.

— Просто излязохме на вечеря. Макар да си признавам, че бях малко разочарована, че не се опита да ме накара да остана след това.

— Сигурна съм, че просто е проявил уважение, Ел. Ти каза ли му, че искаш да останеш?

— Не.

Реджина се кани да отговори, когато влиза доставчик, носейки огромен букет от диви цветя.

— Доставка за Ел Джеймс.

Никоя от нас не може да изчака доставчика да излезе, преди да измъкна картичката, докато Реджина наднича през рамото ми.

„Не можах да заспя цяла нощ, мислейки си за теб, след като си тръгна.“

Реджина цъфва в усмивка, развълнувана колкото мен. Наистина страхотна приятелка.

ГЛАВА 14

ЕЛ

Тръгвам си от работа в пет часа, вместо в обичайните седем или осем в петък вечер, така че да имам време да се приготвя за срещата си с Нико. Избръсвам си краката и си слагам дантелен комплект от сутиен и бикини… за всеки случай. Не че планирам да спя с него тази вечер, но бих се заблуждавала, ако си помисля, че бих спряла нещата, ако започнат да ескалират. Нико Хънтър може би е моят криптонит.

Звъни се на звънеца и се чувствам сякаш отново съм на петнадесет. Готиното момче се кани да ме заговори, а аз си гълтам граматиката и се излагам като се задавям, когато се опитвам да проговоря. Какво, по дяволите, не ми е наред? Умна съм и овладяна, а се държа като пълен идиот. Отварям вратата и се усмихвам. Всъщност си мисля, че може да съм припаднала от радост, вместо да съм се усмихнала. Хората наистина ли припадат от радост?

Отстъпвам, за да позволя на Нико да влезе. Той пристъпва навътре и се обръща с лице към мен. Гърбът ми е опрян на вратата, когато той навежда глава към моята, прокарвайки нежно устни по моите.

— Здравей.

— Здравей. — Моят отговор е едва доловим шепот заради опрените му в моите устни.

Нико има палав поглед, който ме кара да искам да ми прави разни неща. Подпалва желанието ми мощните му ръце да ме приковат към вратата и да ме оставят безсилна. Не е чувство, което ми е познато, и ме плаши също толкова, колкото ме и вълнува.

Той влиза в апартамента ми, който моментално изглежда по-малък с такъв масивен мъж, стоящ в него.

— Готвила си?

— Ако може да се нарече така.

— Мирише добре. — Нико сбръчква нос и лицето му е абсолютно прелестно. Кара го да изглежда като петгодишен. Очарована съм как такъв едър, силен мъж може да изглежда така прелестно, че ми отнема минута, за да регистрирам думите му. — Но мисля, че нещо гори.

Пушек се издига от фурната, когато отварям вратата. Грабвам две ръкохватки и изваждам сьомгата, която е паднала жертва в неспособните ми кулинарни ръце. Хубавият прасковенорозов цвят отгоре сега е кафяв. Не знам как може да е изгоряла толкова бързо, беше вътре за по-малко от половин час.

Нико идва зад мен, протяга се от едната ми страна и завърта копчето на фурната.

— Печи, не изгаряй.

Вдигайки поглед към него, той вижда, че думите му не значат нищо за мен, затова обяснява.

— Трябва да нагласиш фурната на печене, а не на изгаряне.

Нико отива до хладилника и отваря вратата му, за да се самообслужи. Виждам, че взима нещо от шкафа, но съм твърде заета да мисля как да спася бъркотията, която произведох, за да обърна внимание. Оставя чаша вино, която ми е налял, на плота до мен и се обляга обратно на плота в U-образната ми кухня.

Вдигам чашата към устните си и отпивам голяма глътка, преди да се обърна с лице към Нико, който стои на няколко крачки от мен.

— Съжалявам, вечерята е съсипана.

Нико ми се усмихва и не казва нищо цяла минута.

— Ела тук. — Гласът му е тих и нежен, а той ми протяга здрава ръка. Подчинявам се и ръцете му се обвиват около кръста ми, придърпвайки ме плътно до гърдите му, докато навежда устата си към моята. Устните ни се срещат и следвам напътствията му като се разтварят. Езикът му бавно облизва очертанията на устните ми, изпращайки тръпка надолу по гръбнака ми.

Тих стон се изплъзва от устата ми и усещам как хватката му се затяга в отговор. Изненадвам дори самата себе си, когато захапвам долната му устна, изтръгвайки тих стон от него, което кара мястото между краката ми да потръпне от вълнение. Нико накланя глава и целувката ни се задълбочава, езиците ни проучват устата на другия със

страст, която никога не съм познавала или очаквала, и въпреки това чувството е толкова естествено и правилно.

И двамата пъхтим шумно, когато спираме, за да си поемем въздух.

— Липсваше ми. — Гласът му е тих и дрезгав. Порочен. Минали са само два дни, откакто се видяхме, но и той ми липсваше.

— И ти на мен. — Успявам да изкарам думите измежду глътките въздух.

Хватката на Нико се затяга около мен почти болезнено, но не ми пука. Ръцете му са на кръста ми и, когато ме придърпва по-близо до себе си, мога да усетя ерекцията му срещу корема си и ми се прииска да се протегна помежду ни и да го сграбча. Да усетя дебелината, която пулсира срещу мен.

Мисля, че ще ме целуне отново, но вместо това поставя нежна целувка на върха на носа ми, а после и на челото ми, преди да потъна в мечешка прегръдка. Това е толкова чувствен момент и толкова неочакван след страстта от целувката му само преди минута.

Твърде скоро след това, Нико отпуска хватката си около мен.

— Къде е чекмеджето ти с менюта?

— Откъде знаеш, че имам чекмедже с менюта?

— Сега вече от първа ръка съм виждал как готвиш, забрави ли?

Игриво го първам през корема с опакото на ръката ми и сякаш се сблъсквам с тухлена стена.

— Второто чекмедже отдясно на мивката. Нико ровичка из менютата.

— Ядеш тези боклуци?

— Кои? — Поглеждам към купчината менюта, мислейки си, че е открил някое, което не одобрява.

— Всичките. — За първи път поглеждам към купчината менюта и виждам, че е доста голяма.

— Само когато искам да ям. — Ухилвам се и Нико клати глава неодобрително, но мога да кажа, че само ме дразни. Ако имах тяло, което да изглежда като неговото, аз също щях да се храня само със здравословна храна. Можеше даже да се науча да готвя, ако изглеждах като него.

Едно меню грабна вниманието му и явно спечели одобрението му.

— Има ли нещо, което не ядеш?

— Доста съм лесна.

Отговорът ми печели дяволита усмивка, преди Нико да извади телефона си и да поръча.

След като приключваме с храненето, Нико ми показва филма, който е донесъл, а аз поглеждам към филма, после към лицето му.

— Наистина ли искаш да гледаш това?

Ъгълчетата на устата му трепват в едва прикрито веселие.

— Не съвсем.

— Тогава защо го донесе?

— Помислих си, че ще ти хареса?

Накланям глава, за да преценя мъжа. Печели точка за това, че е донесъл нещо, което си е мислел, че ще харесам, но няма да оставя да му се размине толкова лесно.

— Защо?

— Какво защо?

— Защо си си мислел, че ще харесам „Тетрадката“?

— Защото си жена, а жените харесват такива сантиментални глупости.

Вземайки ръката му, аз го повеждам към шкафа до хола ми и отварям вратата, за да разкрия два рафта, пълни с някои от любимите ми филми. Той разглежда заглавията и после ме поглежда шокирано, сякаш току-що му бях показала труп, който пазех заключен в килера, вместо обикновена филмова колекция.

— Харесваш екшън филми?

— Колкото повече скокове от самолет, толкова по-добре.

Нико обвива ръка около кръста ми и ме завърта, дръпвайки ме към гърдите си, преди да залепи целомъдрена целувка на устата ми. Поглежда надолу към мен.

— Мда, напълно си струваше.

За малко да не чуя думите му, толкова тихо ги произнася.

— Какво си струва?

Още една целувка е поставена на устните ми.

— Нищо.

* * *

По време на филма периодично се натискаме. Големите ръце на Нико се плъзгат по тялото ми. Пръстите му се забавят, когато минават покрай извивката на гърдите ми, а палецът му едва докосва извивката отдолу така, че не съм сигурна дали пръстите му ме докосват наистина или просто са много близо.

Когато финалните надписи на филма се появяват на екрана, ние сме заключени в гореща целувка, която не искам да свършва. Ръцете ми бавно се спускат от мускулестите му гърди и спират на корема. Никога не съм била тази, която прави първата крачка, но в този момент не ми пука. Искам още от този мъж. Имам нужда от още. Ръцете ми се плъзгат под блузата му и нежно прокарвам нокти по стегнатата плът, докато ръцете ми проследяват пътя им надолу, спирайки, когато усещам края на колана му.

Ниско ръмжене се надига от Нико и той насочва гърба ми към дивана, докато се мести върху мен. С тежестта му, която ме притиска, мога са усетя всеки от мускулите му срещу себе си и се кълна, че мога да свърша, преди голата ни плът да се срещне. Просто е толкова невероятен. Тих стон се измъква отнякъде дълбоко в мен и целувките ни стават по-дълбоки, почти обезумели.

Стенейки, Нико сяда и ме оставя бездиханна на дивана. Тялото ми е отчаяно и иска още. Когато вдигам поглед, виждам как Нико прокарва раздразнено ръка през косата си.

— Защо спря? — Гласът ми излиза като на мрънкаща гимназистка, която е несигурна пред новото си гадже. Но в това ме превърна този мъж, запъхтяно дишане и желание без щастлив край.

— Нямаш представа колко е трудно да спра. — Гласът му е суров и честен, и изпълнен с емоция. Някак си ме кара да се чувствам по-добре като знам, че не му е лесно. Но и ме обърква. Защо продължава да спира?

— Тогава защо?

Нико се напряга за момент.

— Защото искам първо да ме опознаеш, така че да не те прогоня.

— Защо би ме прогонил?

Замисля се дълго, преди да отговори.

— Защото съм такъв. — Нико ме поглежда и нежно докосва лицето ми с палец. — Ти си красива, умна, силна жена, към която са се отнасяли като с дама.

Объркана съм от думите му и Нико го вижда на лицето ми. Придърпва ме към себе си и заравя лице във врата ми. Дъхът му е толкова близо до ухото ми, когато проговаря, че усещам думите с тялото си, когато ги изрича.

— Но когато най-накрая се озовеш под мен, няма да се отнасям с теб като с дама.

ГЛАВА 15

ЕЛ

Реджина се обажда по интеркома, за да ми каже, че Уилям чака на телефона. За първи път се чувам с него, откакто му казах, че повече не може да се виждаме. Когато му казах, че искам да си останем приятели, това не беше просто реплика. Приятелството ни е важно за мен и се радвам, че се обади, макар да не очаквах да се чуем скоро.

— Здравей.

— Здрасти. — Паузата се проточва малко повече от обичайното, което ме кара да си мисля, че този разговор ще е неловък. — Исках да ти кажа, че писмото ти имаше успех.

— Тонът на Уилям е повече бизнес, отколкото приятелски.

Моментално губя нишката на разговора. После осъзнавам какво би трябвало да има предвид.

— Ще освободят Нико от договора?

— Да, изглежда са съгласни с теб, че е в техен интерес да се отдръпнат, вместо да подхванат публично дело, отнасящо се до етиката им. — Писмото ми беше малко по-коварно, отколкото обикновено би ми харесало. Бегло замаскирана, прикрита заплаха, за да им напомня, че дори няма нужда да печелим делото върху етиката им. Щетата върху репутацията им щеше да дойде от публична личност, само за това, че са захванали делото в обществен форум.

— Това е страхотна новина. Каза ли вече на Нико? — Гласът ми звучи малко по-развълнувано, отколкото възнамерявах.

— Не. Първо се обаждам на теб. Ако искаш да му се обадиш и да му съобщиш добрите новини, нямам против.

За кратко се чувствам зле, понеже искам аз да съм тази, която съобщава добрите новини на Нико. Но друга част от мен иска да е тази, която му доставя удоволствие. Уилям казва, че ще ми изпрати по факса финалните документи за мнението ми и се съгласявам да ги

прегледам възможно най-скоро като пристигнат, след като искат бърз отговор.

След като затваряме, осъзнавам точно колко хладен беше разговорът ни и се чувствам зле за това, че приятелството ни може и да не оцелее.

ГЛАВА 16

нико

Лесно повалям по задник първите двама мъже, които Прийч вкарва на ринга с мен. Опитва се да повдигне увереността ми, но губя търпение.

— Дай ми истински партньор или приключвам за днес. Прийч се изсмива насреща ми.

— Те са истински партньори, просто днес си докачлив. Но нека си остане така през следващите три седмици.

Отнема ми по-малко от три минути, за да отнеса третия спаринг-партньор, а се чувствам по-раздразнен, отколкото когато започнах. Прийч ме надъхва с това колко добре изглеждам, но си мисля, че просто ми дава слаби партньори.

Прекарвам следващите петнадесет минути, изкарвайки си на бързата круша онова, което кретените на ринга не могат да понесат. Кокалчетата ми са подути и окървавени по времето, когато съм изпуснал достатъчно пара, че да си поема спокойно въздух.

Прийч поглежда кокалчетата ми и клати глава. Били сме заедно твърде дълго, че да не може да познае кога нещо ме мъчи. Понякога знае какво е още преди мен.

— Какво те яде, синко?

— Нищо.

— Добре. Как вървят нещата с Ел?

— Супер.

Взимам въже за скачане и започвам да го въртя бързо. Въжето се плъзва под краката ми по два пъти на всеки скок.

— Прийч. — Снижавам глас, така че никой от плямпалата в залата да не ме чуе. — Колко дълго се срещат нормалните хора, преди да спят заедно?

Прийч се засмива. Мисли си, че се майтапя.

— Не, сериозно, колко дълго?

— За това ли става въпрос? Надървен си? — Прийч се смее и ми се ще да му нашибам задника с въжето, което изглежда не мога да спра да въртя. Имам толкова много натрупана енергия, че се усещам сякаш мога да тренирам с дни и пак да продължавам.

— Вярно, свикнал си момичетата просто да си свалят бикините, преди още да си отворил тази твоя уста. — Прийч се смее. — Най-накрая си намерил някоя, която те кара да се потрудиш?

Сал, мъжът, който работи на рецепцията днес, изсвирва, за да привлече вниманието ми.

— На телефона.

— Кажи на който и да е, че тренирам и ще му се обадя после. — Поглеждам Сал така, сякаш си е изгубил ума задето прекъсва тренировката ми заради телефонно обаждане.

— Добре, но е жена.

Чувам Прийч и Сал да се кикотят, докато отивам към телефона.

ГЛАВА 17

ЕЛ

Да чуя гласа му по телефона ме кара да се усмихвам. Казвам на Нико добрите новини и предлагам да мина да му оставя документите за мнение на път за срещата ми в три часа. Той обещава нездравословна храна за вкъщи в замяна на времето ми. Неговата и моята версия за нездравословно значително се различават, но така или иначе съм нетърпелива да го видя отново.

Трафикът е доста по-слаб от обикновено и пристигам рано в залата на Нико. Рано. Никога никъде не отивам рано, дори и да няма коли на пътя, обикновено закъснявам. Мъжът на вратата ме оглежда подозрително, когато влизам, вероятно си мисли, че съм влязла в грешната сграда. Червеният костюм, който съм облякла, е един от любимите ми. Стеснява се в талията и подчертава извивките ми на точните места. Но определено съм прекалено издокарана за спортна зала.

— Имам чувството, че си на грешното място, но се радвам, че влезе, защото си мисля, че се влюбих. — Репликата му може и да е съвсем сбъркана, но усмивката му е дружелюбна, затова му отвръщам с невинна усмивка.

Нико удря мъжа през тила, но мога да позная, че не иска наистина да го нарани.

— Имаш едно предупреждение, Сал. Запази коментарите и очите си за себе си или няма да оцелееш следващия път, когато сритам задника ти на ринга.

Нико заобикаля рецепцията, обвива ръка около кръста ми и ме придърпва закрилнически към себе си, преди да ме целуне сладко по устните.

Сал се ухилва, докато разтърква тила си, и мърмори нещо за това как Нико обира целия късмет.

С ръка на кръста ми, Нико ме повежда през залата. Не съм сигурна дали жените просто не идват често на това място или това, че ме виждат с Нико, шокира хората, но забелязвам как всички спират каквото там правят, докато вървим към офиса в задната част на залата.

Един мъж седи зад бюрото и пише на клавиатурата с един пръст. „Кълве“ би било по-подходящо определение. Той вдига поглед и се обляга на стола, на лицето му играе усмивка.

— Прийч, това е Ел.

— Здрасти, Ел. Много съм слушал за теб. — Мъжът става и ми подава ръка, с топла усмивка на лицето. Моментално го харесвам, но не съм сигурна защо, просто е така.

Поглеждам от Прийч към Нико, повдигайки въпросително вежда, мълчаливо питайки го какво ли може да е чувал за мен този мъж.

— Предполагам, че трябва да ти благодаря. — Прийч го казва, докато все още държи ръката ми в своята, продължавайки ръкостискането повече от нормалното.

— Вече може да й пуснеш ръката, Прийч. — Нико се опитва да звучи заплашително, но е очевидно, че двамата мъже се уважават един друг, а закачките са нещо, с което и двамата са свикнали.

Нико казва на Прийч, че съм успяла да го измъкна от договора и Прийч изглежда впечатлен. На път към вратата, Прийч плясва Нико по гърба.

— Умна и красива. Тогава какво, по дяволите, прави със смотаняк като теб?

Нико се засмива на коментара и затваря вратата зад него. Гледам как заключва вратата, преди да се обърне към мен с дяволита усмивка на лице.

Без да проговори, той поставя ръце на кръста ми и ме вдига с лекота, поставяйки ме върху бюрото. Погледът в очите му ме кара цялата да потреперя. Обвива едната си голяма ръка около тила ми, задържайки главата ми там, където я иска. Чакам, докато той се привежда и покрива устата ми със своята. Това не е целувка за „здрасти“. Това е целувка, която ме кара да се чувствам така, сякаш иска да ме маркира. Сякаш има нужда да ми покаже, че няма да има никой друг след него.

Без да ми пука, че нося пола, обвивам крака около кръста му, когато се привежда още повече към мен. Тънката материя на

дантелените ми бикини не помага много за притъпяването на усещането от твърдостта му, притискаща се в най-чувствителното ми място. Другата му ръка се пресяга към задника ми и ме придърпва към него. Твърд. Вече притисната към него, допълнителният натиск действа като спусък и изпраща заряд от електричество между краката ми, където вече съм готова. Най-малкото триене може да ми помогне да намеря освобождението, от което толкова отчаяно се нуждая, откакто срещнах този мъж.

Гризвам долната му устна, когато възнамерява да отдръпне устата си от мен. Нико простенва и отговаря като стисва голямо количество плът от задника ми, който вече държи здраво. Съвсем леко е болезнено, но спада към другата графа. Онази, където опипването и обарването са еротични и изстрелва нуждата ми към нови нива.

Почукване на вратата ме връща рязко обратно в реалността. По пътя си надолу, се виждам подпряна на ръба на бюро, в костюм, с разтворени крака и пъхтейки като диво животно. Да ме залеят с кофа студена вода би оказало по-малък ефект върху либидото ми. Който и да се намира от другата страна на вратата, не схваща намека, когато никой не му отговаря, което само подхранва любопитството му и думкането става болезнено силно.

— Ще убия който и да е от другата страна на тази врата. — Нико обляга чело на моето и това помага на първоначалния ми срам, знаейки че е повлиян колкото мен.

Целува ме още веднъж по устните.

— Не мърдай и на сантиметър. — Нещо в тона на гласа му звучи като заповед и за пръв път искам да слушам, вместо да предизвикам авторитета, който говори.

Нико отива до вратата и я открехва. Все още седя на ръба на бюрото. Изненадвам дори самата себе си като не съм скочила, за да възвърна хладнокръвието си.

— Прийч ми каза да не чукам, но трябва да взема малката си сестра след час и не исках да ми свърши времето. — Гласът на младо момче ме изнервя, докато седя напълно разрошена, с пола, вдигната до задника ми, само на няколко крачки от вратата. Скачам и обезумяло започвам да се вкарвам в ред. Нико ме забелязва с ъгълчето на окото си и виждам как челюстта му се стяга.

— Ще тичаш още километър и половина, задето не слушаш Прийч. Отивай да направиш десет на пътечката и, ако съм приключил тук, ще видим колко време е останало.

Чувам как хлапето мрънка, но секунди по-късно стъпките му ми казват, че го е послушал.

Нико затваря вратата и връща вниманието си обратно на мен. Вече съм оправила дрехите си и не седя на бюрото.

— Не трябваше да мърдаш.

— Имаше малко момче на метър и половина разстояние, а бельото ми беше на показ. — Скръствам ръце, показвайки му, че не може да очаква това да е нещо повече от еднократна случка. Послушанието обикновено не е най-силната ми страна.

Той клати глава, но тя остава наведена и не мога да видя лицето му, за да прочета чувствата му. Отстоявайки позицията си, не помръдвам от мястото си, когато той тръгва към мен, напълно завладявайки личното ми пространство. Поглежда надолу към мен, очите му все още са притворени след схватката ни и преглъщам, откривайки, че устата ми изведнъж е пресъхнала заради начина, по който ме гледа.

— Събота вечер. Ще ти приготвя вечеря. — Поглежда ме, за да прецени реакцията ми. — Носи си чанта, защото следващия път няма да те пусна.

Спадащото подуване между краката ми бързо се завръща.

— Добре. — Гласът ми секва, когато отговарям шепнешком.

Нико повдига брадичката ми, принуждавайки ме да го погледна в очите.

— Добре? — Макар да ми каза какво щях да правя този уикенд, той все пак иска потвърждение.

Погледът ми не трепва, когато отговарям. Принудих гласа си да прозвучи по-силно.

— Добре.

Нико се усмихва така, сякаш съм му дала награда, която наистина желае, а това е заразно. Отразявайки ентусиазма му, не мога да не му се усмихна в отговор. Той поема ръката ми и грабва чантата ми и още една торба, която ми е добре позната. Храна за вкъщи.

Ръката му се протяга към вратата и спира.

— Не можем да ядем тук или не мога да обещая, че ще се контролирам. Изглеждаш толкова дяволски секси в този костюм и ароматът ти ме кара да губя контрол.

* * *

Обядваме в малка столова до залата и превеждам Нико през основните точки от прекратяването на договора, който му нося. Отказва се от мултимилионно възнаграждение и трябва да върне значително количество пари, които вече са му били предварително изплатени. Ако изобщо го тревожи, той върши добра работа като не позволява да му проличи.

ГЛАВА 18

ЕЛ

Събота сутринта се обаждам на мама, за да я проверя. Чувствам се виновна, задето не се обаждам достатъчно често, но понякога просто имам нужда да опитам да блокирам тази част от живота си. Не е нейна вината, че не мога да я отделя от миналото, което ме преследва. Не го правя нарочно, но толкова много неща са дълбоко преплетени, че е трудно да извадиш добрите сред мрежата от лоши спомени.

Четири години терапия ми помогнаха да започна отново да живея и напоследък наистина си мисля, че го правя. Вината от това, че не съжалявам, ме бе запратила на лошо място, но през повечето дни си мисля, че съм продължила напред. През повечето дни.

Двете с мама прекарваме десет минути в наваксване и после разговорът се мести към Уилям. Тя небрежно пита как е той и е изненадана, когато й казвам, че наскоро сме спрели да се виждаме. Не споменавам, че съм започнала да се виждам с някого, защото не съм в настроение за конско. Не днес. Не бих я излъгала, ако попита, но знам, че щеше да ме пита дали съм споделила с него за миналото си. По някаква причина тя изглежда си мисли, че споделянето с хората за най-ужасния ден в живота ми, действа пречистващо. Вероятно би било, но няма как да знам, след като не съм го казвала на никого извън седмичните срещи на групата ми за терапия. Разбира се, доста хора знаят. Но това са хората, които четат заглавията във вестниците. Не са го чули от устата ми.

След като затварям, прекарвам час, опитвайки се да избера какво да облека за срещата си с Нико. Външният слой дрехи е лесната част. Но искам да изглеждам секси без дрехите си. Сещам се, че никога не ме е било грижа какво обличам за Уилям. Нито дори в началото. Вероятно е трябвало, но няма смисъл сега да мисля за това. Каквато и да е причината, чувствам нужда да се харесам на Нико Хънтър. Никога

не съм се чувствала така с друг мъж. Преди няколко седмици, ако някоя жена ми кажеше, че се издокарва, за да се хареса на мъжа си, сигурно щях да си помисля, че буди съжаление. Но начинът, по който ме гледа Нико, ме опиянява. Сякаш е наркотик, който отчаяно копнея да получа отново. Удоволствието му е моята награда и съм готова да направя каквото е нужно, за да я получа.

Откровена съм със себе си за това какво изпитвам, но това не ми помага да приема по-лесно реакцията си към този мъж. Разкъсана съм между това да се отдам на онова, което чувствам като толкова правилно, и да се самонакажа задето се държа като слабо малко момиченце.

Успявам да свърша няколко часа работа следобеда. Работната ми седмица винаги е шест дни, но след като Ленърд го няма, клони към седем. Половин ден днес и вероятно никаква работа утре ще направят понеделника ми брутален, но ще го мисля в понеделник.

Пристигам пред дома му навреме. Единствените два пъти, когато съм пристигала някъде навреме през последната година, включват Нико Хънтър. Дори аз не мога да го отдам на случайността. Докато се отправям към вратата, аз съм нервна и притеснена. Очакването съсипва способността ми да правя няколко неща едновременно и дори не забелязвам, че е застанал на вратата, докато вървя и ровя из чантата за ключовете си.

— Здравей, красавице. — Гласът му е тих и секси, но въпреки това ми изкарва ангелите, защото не осъзнавах, че там има някой.

Подскачам и вдигам поглед, разсипвайки съдържанието на препълнената си чанта навсякъде по цимента.

— Съжалявам, нямах намерение да те плаша. Мислех, че си ме видяла да стоя тук.

Нико се навежда да разчисти бъркотията, а аз за малко да загубя равновесие на токчетата си, когато клякам до него да събера нещата си. Усмихва ми се със секси усмивка и аз му се усмихвам в отговор. Моментално съм изгубена в усмивката му, от която ми омекват колената, докато с ъгълчето на окото си не забелязвам какво държи и осъзнавам, че това е причината за лукавото му подхилване. Противозачатъчните ми хапчета. Протяга ръка, за да ми ги подаде, но не ги пуска, когато посягам да ги взема.

— Добре е да го знам. — Усмивката на Нико преминава от подсмихване към пълно, свалящо гащи ухилване и усещам как по лицето ми се разпростира червенина. Проклятие, аз съм зряла жена, която е приела покана да остане в дома на мъж тази нощ, но въпреки това се изчервявам при гледката на противозачатъчни. Какво, по дяволите, не ми е наред?

Бързо събирам остатъка от личния си живот, който е на показ на тротоара, и съм облекчена, че махнах ароматизираните презервативи, които Реджина натика в чантата ми вчера, преди да си тръгна. С вкус на бекон. Коя жена би искала да вкуси месо, докато, знаете, вкусва месо?

Нико се изправя и не ми предлага помощ да стана. Просто го прави. След като си възвръщам равновесието, той се привежда и нежно ме целува по устните. Не повече от леко потъркване, но го усещам чак до пръстите на краката си. И стоим насред тротоара. Няма никакви хора наоколо, но все пак не е характерно за мен да проявявам чувства публично. Или поне преди беше така.

— Не си донесла чанта? — Лицето на Нико изглежда толкова разочаровано, като малко момче, на което току-що са казали, че не може да задържи кученцето, което е възнамерявало да донесе у дома.

— Донесох, просто я оставих в колата. — Нико накланя глава и присвива очи насреща ми.

— Не си сигурна, че искаш да останеш? — Мога да чуя разочарованието в гласа му.

— Ъмм. — Как да му отговоря? Разбира се, че искам да остана, но се чувствам странно да вляза в дома му с чанта за пренощуване, макар че той ме покани. Почти самонадеяно.

Нико приема колебанието ми като потвърждение, че не съм сигурна дали искам да остана. Прави крачка напред и обвива ръка около талията ми, отпускайки я малко над задника ми. Другата ръка се премества зад тила ми и той ме целува. Яростно. Езикът му търси моя, после засмуква върха му, докато се отдръпва, за да добави зъби. Зъбите му захапват долната ми устна и точно когато започвам да усещам болката от захапването, той засмуква и облизва мястото, което току-що е наранил, карайки го да се чувства повече от добре.

Усещам как ръката, която е на кръста ми, се премества надолу и ме придърпва плътно към него, докато ръцете му обхождат задника ми

и обхваща почти цялата ми буза с една голяма длан. Трептящо чувство се стрелва през вените ми и усещам как чувствителната плът между краката ми се подува. Нико изръмжава и ме стисва по-силно, преди да се отдръпне малко, освобождавайки устата ми, подръпвайки устната ми със зъби.

Нямам представа къде се намирам. Сетивата ми са плътно фокусирани върху мъжа, който накара дъха ми да секне и съм запъхтяна, когато най-накрая изцяло освобождава устата ми. Дишането му е учестено, когато устата му се свежда до ухото ми и проговаря с напрегнат глас.

— Десет секунди ме делят от това да изгубя самоконтрол, скъпа. Мислиш ли, че мога да взема чантата ти и да пренесем това вътре, така че да не изнасяме представление пред целия квартал?

Нико отдръпва глава и чака отговора ми. Но все още не мога да говоря, така че кимам утвърдително и само наблюдавам как взима ключовете от ръката ми. Отново ме целува по устата, този път много по-нежно.

— Не че бих имал нещо против. Не ми дреме кой гледа, стига да ти правя това.

Принуждавам се да затворя уста, докато стоя там и го гледам как взима чантата ми от колата и се връща при мен, разочарованото му изражение сега е заменено с мегаватова усмивка, която ми напомня на бойното му име. Сваляча. Колко е подходящо името…

Вътре страстите се охлаждат, за което съм благодарна. Ако не, при скоростта, с която се развиваха нещата на улицата, щях да съм в леглото му петнадесет минути след пристигането си. Нико ме вдига и ме оставя да седна върху кухненския остров, така че да можем да си говорим, докато той готви. Наблюдавайки го как се носи из кухнята, осъзнавам колко секси може да е мъж, който знае какво прави в кухнята. Има нещо инстинктивно привлекателно в мъж, който иска да се погрижи за своята жена. Не че съм от типа жени, които ще са боси и бременни в кухнята. Но това е различно. Ролята, която той поема във връзката ни, е почти естествена и откривам, че ми харесва някой да се грижи за мен. Това е нещо, което никога преди не съм позволявала на някой друг.

ГЛАВА 19

нико

Трябва да забавя нещата. Почти я обладах на улицата, мамка му. Чувствам се сякаш съм заседнал в лош филм, с малко дяволче, седнало на едното рамо, и ангелче на другото. Но проклетият дявол е двойно по-голям, а ангелът е онемял. Страхотно, имам шибан ням ангел.

Тя изглежда толкова сладка, качена върху плота, че имам непреодолимото желание да я разнасям със себе си, където и да отивам, и просто да я сложа на пиедестал близо до мен. Но, когато взимам бутилка вода от хладилника, виждам отражението й в неръждаемата стомана. Кръстосва крака отново и отново и за части от секундата зървам горната част на бедрото й. Проклятие, усещам, че се втвърдявам от проклето отражение на бедро. Шибан ням ангел. Мисли си за баба. Баба Елън. Елън, хей, това е като Ел с „ън“. Краката на Ел. Мамка му, това не върши работа.

— Ухае добре. Какво приготвяш? — Завъртам глава, за да й отговоря, но ми отнема минута, за да може въпросът й да стигне до мозъка ми.

Не ухае и на половина толкова добре, колкото теб. Бих предпочел да изям теб вместо това.

— Кускус.

— Приготвяш кускус?

— Е, не е вкусен, ако го ядеш направо от опаковката.

— Сладко. — Подсмихва ми се. Дори усмивката й ме възбужда. — Какво има вътре?

— Чесън, зехтин, чушки, лук, магданоз…

Ел скача от плота. Сложих я там, за да я държа на дистанция. Не осъзнава какво ми причинява всеки път, когато се доближи до мен.

— Мога ли да помогна? — Ръката й се допира до моята, когато идва да застане до мен при плота. Навежда се над тигана, където се сотират съставките, и очите й се затварят, докато вдишва аромата.

Очевидно миризмата й харесва. Лицето й омеква и бузите й се отпускат, докато носът й отнася аромата до мозъка й. Това е най-еротичното нещо, което някога съм виждал. Трябва да се върне обратно на шибания плот.

ГЛАВА 20

ЕЛ

Нико ме вдига сякаш не съм нищо повече от кукла и ме слага да седна отново върху плота. За втори път ме измества от пътя си. Мъжът със сигурност е териториален по отношение на кухнята си, когато готви, и странно, но го намирам за секси. Вътрешната страна на ръката му се отърква в извивката на гърдата ми всеки път, когато ме вдига, а аз трябва да кръстосам крака и да стисна бедра, за да попреча на тялото си да му отговори.

— Виждал съм те как готвиш, помниш ли? Мисля, че сам ще се заема с това. — Ухилва се насреща ми. Наперена усмивка, която би трябвало да ме раздразни. Но вместо това откривам, че му отвръщам със същата усмивка. Усмихвам му се, след като току-що ме е обидил. Мъжът ме кара да изгубя всичкия си здрав разум.

Вечерята е възхитителна. Опознаваме се малко по-добре един друг. Разказвам му за работата си, за работата си като доброволка в клиниката за жени, жертва на насилие, както и някои неща за детството си. Прескачам годините между единадесет и седемнадесет. За мен те вече не съществуват. Нико ми разказва за залата си и за някои от другите продукти, които подкрепя, и съм впечатлена колко много знае за тях. Очевидно не подкрепя нещо, освен ако не го използва и не го одобри. За разлика от много атлети, които подкрепят един продукт и използват друг, изглежда парите не купуват одобрението му.

След вечерята му казвам да отиде да се отпусне и да ме остави да разчистя. Не ме слуша, така че вместо това го правим заедно. Усещането да чистя кухнята му е естествено и комфортно. Лесно работим заедно, без усилие… сякаш сме го правили хиляди пъти преди. Не за първи път имам такова усещане, когато съм с Нико. Понякога чувствам, че го познавам много по-дълго, отколкото в действителност. Странно познато и все пак напълно ново и вълнуващо в същото време.

Пулсът ми се ускорява, когато Нико ми налива чаша вино и намаля осветлението в кухнята. След като вечерята е минала, вече няма какво да запълва времето ни. Освен онова, което и двамата очакваме да се случи. Не се познаваме от толкова дълго и все пак се чувствам така, сякаш цяла вечност чакам тази нощ. От деня, в който влезе в офиса ми.

Той поема ръката ми и ме повежда към дивана. Нико вдига поглед към мен и наперената му усмивка е изчезнала, заменена от нещо, което не съм очаквала да видя изписано на лицето му. Изглежда притеснен. Издиша шумно, изкарвайки дълбоко дъх, който не съм осъзнавала, че е задържал, а ръцете му минават нервно през косата. Изглежда се подготвя да ми каже нещо. Да съобщи лоши новини. Стомахът ми се преобръща при тази мисъл.

— Някога присъствала ли си на боен мач? — Апартаментът е тих и гласът му е толкова нисък, че звучи почти огорчено.

— Имаш предвид мач по ММА?

— Да. — Той изчаква мълчаливо за отговора ми.

— Веднъж.

Веждите на Нико се стрелват нагоре. Изненадан е, че съм била на мач. Ухилвам се насреща му. Прав е да бъде изненадан, все още не мога да повярвам, че бях изнудена да отида. Не съм му казвала, че съм била на един от неговите мачове. Особено пък онзи, който видях. Той ми се усмихва в отговор, но после лицето му помръква, преди да продължи.

— Кой се биеше?

— Ти. — Не е като темата да е изниквала в разговорите ни и да съм го излъгала, но все пак се чувствам сякаш съм направила нещо нередно задето не съм му казала, че съм била на мач. На *онзи* мач.

Отговорът ми го хваща неподготвен.

— Виждала си ме да се бия?

— Веднъж.

— Кой мач?

— Не помня името на другия мъж. — Би трябвало да помня, помня всичко. Но не лъжа, когато му отговарям. Толкова добре съм блокирала цялото нещо от паметта си, че наистина не помня. Добра съм в това. За щастие понякога умът ми минава в защитен режим.

— Победих ли? — Виждам намек за наперената му усмивка. Сигурно винаги е печелил.

— Да. — Усмихвам се.

— Той предаде ли се или беше отсъдено?

— Ъммм. — Нямам представа как да отговоря на този въпрос. Нико вероятно мисли, че не знам какво значи другия да се предаде. Но аз знам. Само дето в този мач опонентът му не се предаде и нямаше нужда да отсъждат.

— В кой рунд спечелих?

— Мисля, че беше вторият.

Наблюдавам, докато лицето му се променя. Очите му се затварят, когато осъзнава кой мач съм гледала. Красивото му лице е огорчено и не съм сигурна дали е заради спомена за онази нощ или защото току-що му казах, че съм била там. Не казвам нищо, защото не съм сигурна какво да кажа. Знам само, че ме боли от това да го виждам наранен. Физически.

Пресягам се и поемам двете му ръце в своите и нежно ги стисвам, умолявайки го да ме погледне. Той не помръдва за един дълъг момент. С все още наведена глава, най-накрая вдига поглед към мен. Онова, което виждам, ми къса сърцето. Сурова болка в очите и тъга по лицето му.

— Знаеш. — Гласът му е напрегнат и имам желание да му помогна. Да се почувства по-добре. Да го накарам да забрави спомена, който му причинява толкова болка. Понякога може да бъде непоносимо, знам го твърде добре. През всичките онези години нямах никого, който да ми помогне да забравя.

Кимвам веднъж. Думите му не бяха въпрос, но въпреки това му отговорих. Наблюдавам как Нико затваря очи за един дълъг момент, преди да погледне отново към мен. Нещо му хрумва и не съм сигурна какво е то, но част от болката, която беше там преди минута, изчезва. Част от нея е все още там, но сега не е толкова очевидна.

— Въпреки това си тук. — Лицето му е толкова сериозно и напрегнато. Това е толкова странен, сюрреалистичен момент. Очите му са приковани в моите, изпълнени с напрежение и болка, а всичко във фона изчезва. Няма нищо в този момент, освен мен и Нико. Тук и сега, всичко останало е просто мъгла, защото той е моят фокус.

Дори не знам откъде идва отговорът ми. Аз съм от типа хора, които мислят, преди да говорят. Но задържам погледа му, докато думите се изсипват от устата ми, времето спира при простия ми отговор от четири думи и когато отново тръгва, всичко е различно.

— Къде другаде бих била? — Думите ми са изговорени нежно, но моментално се свързват с Нико.

За част от секундата виждам нещо в очите му, което не мога да определя, но ме стопля цялата. Като да си обвит с топло одеяло, когато ти е студено, то ми носи утеха и топлина и искам просто да пропълзя под него и да остана там. Нико е мълчалив, когато се изправя. Поглеждам нагоре, точно когато той се пресяга надолу и ме взема в големите си ръце. Държи ме здраво, докато върви. Никой от нас не проговаря, просто се гледаме един друг.

Влизаме в онова, което би трябвало да е спалнята му и той нежно ме оставя по средата на голямото си легло. Но не се присъединява към мен веднага. Вместо това стои изправен и гледа. Мен, лежаща по средата на леглото му. Мисля, че запечатва в ума си гледката, сякаш иска да я прогори в мозъка си и да я запомни завинаги. Кара ме да се чувствам обожавана. Това е най-сладкото нещо, което е правил някой мъж, и ме оставя без думи.

Дългият му, бавен, горещ поглед се плъзга по тялото ми и когато очите му най-накрая стигат до моите, вече едва мога да чакам. Искам го. Толкова дяволски много. Всъщност е повече нужда, отколкото желание. Би трябвало да ме изплаши да изпитвам това чувство, но не е така. Няма място за страх помежду ни. Протягам се и му подавам ръка, а Нико мести поглед между очите и ръката ми и после пак обратно, преди да я поеме. Мълчаливото потвърждение на онова, от което се нуждая, е достатъчно и най-накрая получавам каквото искам.

Бавно, той наполовина покрива тялото ми със своето, другата половина от тежестта му е върху леглото. Частта, която ме докосва, е голяма и твърда и ми се ще тялото му напълно да покриваше моето, за да мога да почувствам всеки релефен мускул притиснат към мен. Вместо това той използва пространството между нас, за да прокара голямата си ръка по страната ми.

Ръката му започва по средата на бедрото ми и болезнено бавно поема нагоре. Очите на Нико не изпускат моите, докато ръката му се движи. Когато достига до гърдата ми, палецът му нежно се изпъва и

обхожда извивката. Малък стон се изплъзва от мен, малък е, но Нико го долавя и действително мога да видя как зеленото в очите му потъмнява от отговора ми. Наблюдава ме, поемайки всяка моя реакция на докосването му и усещам, че е също толкова възбуден, колкото съм и аз от обикновеното му докосване.

Очите ми се затварят, когато ръката му достига до лицето ми. Нежно гали бузата си със загрубелия си палец. Нежно, леко, едва доловимо докосване. Чувственият му допир ме кара да се чувствам боготворена и се опитвам да попреча на емоциите да ме залеят. Такъв е инстинктът ми, но това е загубена битка. Такава, пред каквато не съм се предавала досега.

Отварям очи и наблюдавам как погледа на Нико се спуска към устата ми и после се връща обратно. Главата му се навежда и си мисля, че най-накрая ще ме целуне, но вместо това я допира до врата ми и вдишва дълбоко, помирисвайки ме. Издава ниско ръмжене, когато издиша и се кълна, че това кара всички косъмчета по тялото ми да настръхнат. Сякаш електричество преминава от върха на главата до върховете на пръстите ми и съм изпържена от заряда, който се изстрелва през мен.

Нико отдръпва глава от врата ми и очите му отново срещат моите. Сега е толкова близо до мен, че не мога да се въздържа да се протегна и да го докосна. Показалецът ми бавно се вдига и очертава красивите му, плътни устни с нежно докосване, бавно, запечатвайки формата им в паметта си. Устата му се разтваря и си поема дълбоко дъх, преди да затвори очи. Мога да видя, че се опитва да се контролира, когато ги отваря няколко секунди по-късно.

Невероятно секси е да гледаш толкова силен мъж толкова близо до това да загуби контрол. Подпалва нуждата ми да го притисна. Да го избутам през ръба на ограничението, където контролът му изчезва и дивият мъж, който виждам да се крие отдолу, поеме контрола. Искам да видя какво ще коства да го докарам до там.

След като приключвам с очертаването на устните му, пъхвам пръст в устата му. Топло е и влажно, и той приема подканата ми. Наблюдавам как отначало нежно засмуква пръста ми. Прехапвам собствената си долна устна, когато засмукването му става по-силно. Очите ми се откъсват от устата му, за да открият очите му и той все още ме гледа. Гледа ме как го гледам. Виждам блясък в очите му и

забелязвам как ъгълчето на устата му се извива нагоре в самодоволна усмивка, точно преди да захапе пръста ми. Силно. Болката се стрелва през мен, премесена с нужда и желание, и моментално съм поразена от действието му.

Нико пуска пръста ми и си мисля, че го чувам да казва: „Ето го пожара“, и после е върху мен. Устата му покрива моята и се сливаме. Това е отчаяна целувка, с език и хлъзгава, със смучене и хапане. Такава, която ме поглъща още щом започва и моментално имам нужда от още.

Бедрата ми се повдигат към него и срещам твърдост. Дебела, твърда, здрава като скала твърдост. Тялото ми трепери от усещането за възбудата му толкова близо до мен и още един тих стон се изплъзва от мен. Не мисля, че някога съм стенала неконтролируемо, но сега се излива от дълбините ми. Нико се опитва да отдръпне глава, но обвивам здраво ръце около врата му и го задържам там, където имам нужда от него.

Той успява да се освободи от мъртвешката ми хватка и леко отдръпва глава.

Тъкмо се каня да се оплача, когато казва:

— Имам нужда да те вкуся цялата.

Сериозно си мисля, че получавам мини оргазъм при думите му. Мисълта за главата му между краката ми изпраща порочна тръпка надолу по гърба ми и се размърдвам, когато Нико отмества тежестта си от мен и се намества с глава между бедрата ми.

Забравям, че и двамата сме напълно облечени, докато Нико не избутва полата ми и устата му ме покрива, а дантеленото ми бельо е все още между нас. Усещам топлината от устата му и учестеното му дишане върху най-чувствителната ми кожа и това е мъчение. Нуждата да няма нищо помежду ни е непреодолима и съм на път да започна да го умолявам, когато усещам топлината от устата му да ме изоставя. Нико внимателно маха полата и бельото ми и се подготвям за експлозия. Но тогава той застава неподвижно. След няколко секунди поглеждам надолу, а той гледа нагоре към мен, чакайки да улови погледа ми, преди да проговори. Гласът му е тих и дрезгав, но пълен с очевидно желание.

— Искам да гледаш.

Тялото ми започва да се гърчи при думите му. Не мога да отговоря, но и не отмествам поглед. Нико бавно прокарва език от входа до клитора ми. Спира, когато стига до подутото ми снопче от нерви и леко го перва с език. Проскимтявам при нежното му докосване, но имам нужда от още. Повече триене, повече език, повече смучене. Просто повече. Повдигам бедра в търсене на повечето, което тръпна да открия, и Нико ми отправя знаеща усмивка. Знае точно какво ми причинява. Всякакъв срам от нуждата за още, който чувствам, излита през прозореца, когато осъзнавам, че ме дразни и преплитам пръсти в косата му, и натискам главата му към себе си, отчаяно търсейки триенето, от което се нуждая.

Устата на Нико ме покорява. Прави кръгчета около клитора ми отново и отново, преди да засмучe силно, поемайки го в устата си и първайки го с порочния си език. Няма надигане на оргазма ми, няма предупреждение. Само силна, разтуптяваща сърцето, безкрайна вълна от пулсиращ оргазъм, която бурно се врязва в мен. Толкова бурно, че усещам сълзи в очите си, без друга причина, освен чиста емоция и еуфория, която има нужда да избяга, затворена в тялото ми.

Толкова напълно изтощена съм от интензивността на случилото се току-що, че едва участвам през следващите няколко минути от трескавата активност. Нико трябва да съблече и двама ни. Чувам отварянето на опаковка, но думите му са онова, което ме връща в настоящето.

— Последна възможност да кажеш „не“, Ел.

След всичко, което ми каза и направи, все още ми дава възможност за изход. Усещам как сърцето в гърдите ме тегли, обожавайки това, че все още поставя нуждите ми преди своите. Заради това го искам толкова много повече.

— Не помня някога да съм искала нещо повече, отколкото искам теб сега.

Гледам в красивите му, зелени очи, докато говоря, позволявайки му да види уязвимостта, която толкова дълго пазех заключена.

Той отговаря на изявлението ми с целувка. Да го наричам „целувка“ просто не изглежда достатъчно, то е толкова повече. Но няма название за двама души, които се преплитат един в друг така, че се изгубват. За това да искаш някого толкова силно, че тялото ти да трепери, чакайки за повече. Толкова повече.

Усещам набъбналата му главичка до входа си и той прекъсва целувката. В момента, в който отдръпва глава от мен, жадувам за устните му отново върху моите. Но той иска да ме наблюдава, докато влиза в мен за пръв път. Намирам го за възбуждащо и еротично, и откривам, че искам да му покажа какво ми причинява, вместо да крия емоциите си. Изобщо не е типично за мен.

Усещам твърдостта му между нас, така че знам, че е голям, но никога не съм го усещала изцяло, за да знам точно колко е голям. Докато не прониква в мен. Внимателен е, сякаш знае, че не може да ми го даде изведнъж, че може да ме разкъса наполовина, ако се забие в мен твърде бързо. Плъзва се в мен и застива, позволявайки на тялото ми да свикне с дебелината му. Ханшът му прави малки, нежни кръгове, позволявайки на тялото ми да се разтегне, преди да се тласне изцяло. Движи се бавно и продължавам да си мисля, че трябва да е проникнал напълно, но после той продължава да навлиза. Сантиметър след сантиметър възхитителна дебелина, която ме изпълва максимално. По времето, когато основата на дебелия му пенис достига до тялото ми, започвам да се тревожа, че няма да мога да поема повече. Но той спира и започва внимателно да върти бедра, движейки прекрасното си тяло нагоре-надолу, всеки път докосва клитора ми, изпращайки тръпка по тялото ми.

Нико поглежда надолу към очите ми и се чувствам изпълнена. Невероятно изпълнена. Но не само от дебелината му, която бавно се движи в мен, изпълнена съм от още толкова много. Емоция, топлина, сурово чувство. Нещо, което не бях изпитвала от много дълго време. Жива съм.

Очите ми се затварят, когато усещам следващия оргазъм да изплува на повърхността. Искам да го оставя да ме залее, предавайки се на интензивността. Но Нико има други планове. Той нежно целува устните ми и ми прошепва:

— Искам да те гледам. Моля те.

Думите му са толкова чувствени и нежни, че съм неспособна да му откажа каквото и да е. Оргазмът ме понася и преборвам порива да затворя очи. Вместо това задържам погледа на Нико и му давам онова, което иска, позволявайки му да усети оргазма ми през очите ми, докато тялото ми го стиска през вълните от неконтролируеми спазми.

Треперя, когато той свършва. Ханшът му най-накрая сменя ритъма от нежни към диви тласъци. Усещам как дебелината му нараства в мен и после свършва с ръмжене. Сурово, примитивно ръмжене, което е толкова чувствено, че взривява неочакван оргазъм от тялото ми и двамата заедно дишаме тежко при финала. Това е най-силното интимно преживяване в живота ми, а е едва първият ни път заедно.

* * *

Не помня да съм заспивала, но се събуждам преди Нико. Мога да кажа, че е сутрин, заради процеждащата се през спуснатите щори светлина. Главата ми почива на извивката на рамото му и той ме държи здраво, дори и в съня си. Любувам се на красивия мъж, който ме държи, мускулите му се издуват дори и в отпуснатото му състояние. Лудост е колко е перфектно тялото му, сякаш е било изваяно от художник. И татуировките. Проклятие, татуировките само прибавят още към красотата му, карайки го да изглежда като екзотично същество. Никога не бях била с мъж с татуировки. Харесвала съм ги отдалеч, но никога не бях имала някой такъв в леглото си. Мъж с толкова много татуировки обикновено е на ръба. Лошо момче. Аз се хващам само с безопасните. Или поне преди беше така.

Макар да се наслаждавам на това да го гледам как спи, трябва да отида до тоалетната. Внимателно се измъквам от ръцете на Нико, внимавайки да не го събудя. Прекарвам няколко минути в тоалетната, почиствайки се и прокарвайки пръсти през косата си. Поглеждам в огледалото и осъзнавам, че изглеждам различно, но не съм сигурна какво е нещото, което виждам, каращо ме да се чувствам така. Отпусната, вероятно?

Връщам се в леглото и си мисля, че съм успяла да не го събудя, когато една голяма ръка ме сграбчва и изведнъж се оказвам по гръб под Нико. Малко е изнервящо как ме размята наоколо все едно съм лека като перце, но в същото време го намирам за невероятно сексуален.

— Добро утро, красавице. — Нико заравя лице във врата ми, когато проговаря. Думите му вибрират с топлина срещу врата ми и цялата настръхвам.

Не мога да видя лицето му, но по гласа му чувам, че се усмихва. Усмихвам му се, макар че и той не може да ме види.

— Добро утро.

Повдигам брадичка, давайки му по-добър достъп до местенцето, което нежно засмуква, и усещам възбудата му до крака си. Твърд е и не е само ерекцията, с която мъжете изглежда се събуждат.

Нико раздвижва бедра и тялото му изцяло покрива моето, усещам го перфектно позициониран на входа ми. Но спира и отдръпва глава, за да ме погледне.

— Наранена ли си?

Всъщност съм доста наранена. И не само интимните ми части. Цялото ми тяло е като пребито след снощи. Но чувството е добро и искам още от него. Възнамерявам да омаловажа дискомфорта си, знаейки, че пълното разкриване би го накарало да спре.

— Не съвсем.

Нико навежда глава и чувам как се смее.

— Да знаеш, като за адвокат си много скапана лъжкиня.

— Да не казваш, че адвокатите обикновено са добри лъжци? Нико развеселено повдига вежда.

— Точно това казвам.

— И откъде знаеш, че лъжа? Може да не съм наранена. Може би си твърде самоуверен да си мислиш, че можеш да ме нараниш толкова лесно.

И двете вежди на Нико се стрелват нагоре при коментара ми.

— Ами, като за начало, зададох ти директен въпрос, а ти ми отговори „не съвсем“. Изглежда съм запомнил, че това казваш, когато отговорът ти няма да ми хареса.

Присвивам очи и смръщвам вежди в опит да изглеждам ядосана. Но няма смисъл. Напълно прав е и не мога да се преструвам, че не е. Изпускам раздразнена, преувеличена въздишка и завъртам очи.

— Ами може и да съм малко наранена.

Нико се подсмихва самодоволно. Не съм сигурна дали изглежда самодоволно задето е прав или задето съм наранена. Бих предположила, че е и заради двете. Но после нещо в лицето му се променя и виждам как очите му потъмняват, преди да понечи да слезе от мен. Пресягам се, когато тялото му е наполовина вдигнато от моето.

— Къде отиваш?

— Гладен съм. Щях да закусвам, след като си наранена.

Понечвам да му отговоря, готова да споря с него, когато осъзнавам какво прави. Не става от мен, спуска се надолу по тялото ми. Нико е гладен и аз нямам търпение да бъда храната му.

ГЛАВА 21

нико

Ел влиза в кухнята, облечена само с ризата, която носех снощи, и с доволна усмивка. Чувствам се като шибания Тарзан и ми коства цялата воля, за да не се потупам по гърдите, знаейки, че аз съм поставил това задоволство на лицето й. Отново.

Изглежда адски секси и имам нужда отново да съм в нея. Скоро. Не мога да си спомня последния път, когато съм приготвял закуска за някоя жена. През последните тринадесет месеца третирах жените като улични котки. Бих ги погалил малко, но ако ги нахранех и узнаеха къде живея, страхувах се, че може да се върнат. Но Ел е различна. Искам тя да остане. Искам да й приготвя закуска и после да прекарам деня с нея, може би дори да прекараме част от деня извън леглото.

Тя е мълчалива и се надявам да не обмисля как да се измъкне. Опитва се да открадне парче пуешки бекон, който приготвям, а аз я плясвам по задника с шпатулата. Хмм. Надявам се да остане, за да можем да си поиграем повече с шпатулата. Мятам я върху плота на кухненския остров, а босите й крака се люлеят във въздуха, напомняйки ми за малко дете. Тя е умна и секси, и сладка, и няма никаква представа за това.

— Имаш ли някакви планове за днес? — Осмелявам се да навляза в непозната територия. Обикновено е обратното. Те искат да останат, а аз нямам търпение да се отърва от тях.

— Ъмм. Не и такива, които наистина да искам да върша. Имам да наваксвам с работата, но ще почака.

Нося й парче бекон и я храня с него. Тя не посяга да го вземе от ръката ми. Вместо това седи върху плота и отхапва парченца. Усмихва ми се, когато поема последното парче в устата си, гризвайки пръста ми умишлено. Жената ни най-малко не се бои от мен, макар да знае на какво съм способен.

Тя повдига предизвикателно вежда насреща ми след ухапването.

— Какво правиш обичайно през неделите?

— Обикновено слизам долу, въпреки че си казвам, че няма да тренирам. — Нося й още едно парче бекон от чинията и й предлагам хапка. Докато дъвче, придърпвам задника й съвсем на ръба на плота, така че е плътно прилепнала към мен. Височината е идеална. Определено ще я взема в кухнята точно така, когато не е наранена. Преструвам се, че й предлагам още една хапка бекон, а после го отдръпвам, натъпквайки останалото парче в собствената си уста.

Тя се нацупва игриво и ме бута, но не помръдвам.

— Освен това двамата с Прийч обикновено вечеряме с Вини в неделя вечер.

— Вини?

— Той е хлапе, което тренирам. Майка му е ши… издънка и той беше поел в лоша посока. Забърква се в неприятности задето постоянно се бие в училище, затова работя върху това да се фокусира. Той е добро хлапе, но никога не му казвай, че съм го казал.

— Тайната ти е на сигурно място. Няма да издам, че си наистина добър човек. Обвивам ръце около кръста й.

— По-добре недей, имам да пазя репутация.

Целувам я още преди да приключим със закуската.

ГЛАВА 22

ЕЛ

— О, Боже мой, това е толкова хубаво. Какво сложи в яйцата? Нико се смее.

— Не мога да си издам тайната. Но мисля, че си лесна публика с всичката гадна храна за вкъщи, която ядеш.

След закуска споделяме душ. Оставаме там, докато и двамата не се сбръчкваме и не потича студена вода. Мога да прекарам часове, сапунисвайки всички твърди очертания на Нико. Още по-секси е на дневна светлина. Широките му рамене водят към едрите му, татуирани и релефни ръце. Плоските му коремни мускули сякаш са издялани от камък и има най-прекрасното V, което отвежда до внушителното му мъжество. Истинско произведение на изкуството.

Нико ми казва, че иска да ме изведе за през деня и аз се съгласявам, макар да не ми казва къде отиваме. Минаваме през залата на път за навън и съм изненадана колко е пълно в неделя. Разменят се доста извикани поздрави, а Нико махва и продължава да върви. Чувам едно-две подсвиркванията, докато вървим към гаража, и усещам как Нико затяга хватката върху хълбока ми.

Той отваря вратата на джипа и ми помага да се кача.

— Съжалявам за това. Неделя е ден за мачове и е тестостеронов фест. Идват надъхани да се състезават и маниерите им излитат през прозореца.

Усмихвам се.

— Всичко е наред. Не ме притеснява. Докато бях в колежа, работех като сервитьорка в заведение, в което се провеждаха частни ергенски партита всеки уикенд. Много бързо се научих да се усмихвам и да игнорирам.

— Да, ами, така или иначе ще наритам няколко задника, когато се върна.

* * *

Отбиваме при Парка на флота[1] и Нико заобикаля, за да ми отвори вратата. Помага ми да сляза от джипа, но не пуска ръката ми. Вървим заедно, с преплетени пръсти, от паркинга към виенското колело. Никога не съм си падала по публичната проява на чувства, но усещането е хубаво, странно естествено, не насилено или съжалително.

Има панаир, както през повечето летни уикенди край пристанището, и продавачите са се разположили из целия парк. Обикаляме известно време и по начина, по който Нико ни насочва, усещам, че имаме дестинация, до която трябва да стигнем накрая. Но не питам. Толкова ми е непривично да се нося по течението и да оставя някой друг да поеме контрола.

Стигаме до група маси, покрити с бисквитки на Момичетата скаути и дузини момичета в скаутски униформи. Малко момиче се насочва към нас и за минута си мисля, че бяга от някого. Толкова е целеустремено. Не мога да не се усмихна, когато я виждам да се усмихва насреща ми, цялото й лице светва като коледна елха в коледната утрин, когато извиква:

— Чичо Нико, ти дойде!

Нико я вдига във въздуха и я завърта във въздуха, точно когато малкото момиченце е на път да се забие в нас.

— Да, келеш, дойдох. Ти ме помоли, нали?

Оставя я обратно на земята, а тя сграбчва ръката на Нико и започва да го дърпа към масата с бисквитки. Нико ме поглежда извинително и сграбчва ръката ми, дърпайки ме със себе си. Представляваме човешки влак, воден от това, което изглежда като шест или седемгодишно момиче.

— Това е моят чичо Нико и той е известен! — Малкото момиче вика към приятелките си. Група малки момичета обграждат Нико и за пръв път виждам едрият здравеняк да изглежда поуплашен.

Една жена застава до мен и се представя като Кейти, майката на Сара. Извинява се за вълнението на дъщеря си и ми казва, че чичо Нико е много популярен сред племенниците й. Слушам я как говори, но не мога да откъсна очи от Нико, докато общува с децата. Той е

такова ходещо противоречие, на каквото никак не прилича. Нежен, внимателен, сладък и игрив, нищо общо с лошото момче боец, което видях за пръв път преди повече от година на случаен боен мач, на който нямах никаква работа.

Сякаш усети, че го гледам, Нико вдига поглед и ме хваща как го наблюдавам. Усмихва ми се и аз му се усмихвам в отговор. Когато най-накрая откъсвам поглед от мъжа, който е пленил вниманието ми като никой друг, откривам, че Кейти се е взряла усмихнато в мен.

— Какво? — За секунда си мисля, че трябва да съм изпуснала нещо по време на моментната ми загуба на съзнание.

— Леле. Загазила си. Познавам този негов поглед. Това е поглед на целеустременост, а момчетата Хънтър не спират, докато не получат онова, което искат.

Разсмивам се от коментара й, но мисълта, че може да съм жертва на Нико Хънтър, кара стомахът ми да се свие.

---

[1] Navy Pier Park — развлекателен парк. ↑

ГЛАВА 23

нико

— Готови сме. След пет седмици ще си го върнеш на Кравиц. Съдията сам ми даде дума, че ти трябва една победа до мач за титлата. Сритваш задника на Кравиц и сме пак до пояса. — Прийч винаги ме надъхва, знае какво искам да получа от боя.

Кимам и започвам да въртя въжето за скачане.

— До сряда искат няколко нови снимки за промото. Техните пари, техните снимки. Трябва само да доведем момичетата, които искаш да се снимат с теб, за да изглежда по-добре.

Замахвам по-бързо с въжето, правейки две превъртания с всеки скок.

— Без момичета.

Прийч ме поглежда така, сякаш имам две глави.

— К’во искаш да кажеш с това „без момичета“? Ти си шибаният Нико Сваляча. На снимките ти винаги има жени.

Мога да чуя как въжето прорязва въздуха, всяко завъртане просвистява, докато увеличавам скоростта.

— Да, ама. Не този път.

Прийч ми хвърля такъв поглед, сякаш се опитва да разчете думи, които са изписани на челото ми.

— Това има ли нещо общо с момичето?

Не отговарям. Така или иначе не е негова работа.

* * *

Прийч увеличава тренировката днес и утре вероятно ще съм адски натъртен, но точно сега се движа на чист адреналин. Тичам още осем километра, след като той си тръгва, спринтирайки почти през

цялото време. Изглежда просто не мога да се изтощя, чувствам се така през последните няколко дни.

Оставям горещата вода да си свърши работата върху мускулите ми, пускайки душа на режим за масаж. Мускулите все още не ме болят, но знам, че и това ще стане, когато се успокоя. Неспокоен съм и изглежда не мога да се отпусна. Отдавам го на мисловния дебат от вчера за това дали не притискам Ел твърде много. Не искам да я изплаша, но, мамка му, искам тази жена. И не само в леглото си. Изпращам съобщение, преди да съм размислил. Държа се като такъв женчо.

Не мога да те изкарам от главата си. Какво правиш?

Ще хвърля топката в нейното поле и ще видя накъде ще тръгнат нещата.

Изненадан съм, когато скоро телефонът ми изписуква, известявайки за пристигнало ново съобщение.

Аз също. Каня се да поръчам вечеря.

За какво си в настроение? Аз ще донеса.

За теб.

Не отговарям на съобщението, но двадесет минути по-късно съм пред вратата на Ел.

Тя отваря и се усмихва.

— Къде ми е вечерята?

— Тук съм.

ГЛАВА 24

ЕЛ

Едва съм затворила вратата, когато се намирам притисната към нея от 1,90 м истински мъж. Целият е изтъкан от сила и мощ и няма съмнение, че ме иска. Много. Почти колкото аз искам него точно в този момент.

Мога да усетя дебелата му ерекция, когато ме приковава към вратата с бедрата си. Твърд е като стомана и ме подлудява това, че имаме толкова много дрехи помежду си. Пресягам се надолу към ципа му и го дръпвам с едно отчаяно движение. Звукът отеква силно между нас и Нико изръмжава, когато посягам да го освободя. Трябва да го докосна. Сега. Да усетя топлия му, дебел пенис в ръката си. Освобождавайки го от боксерките, прокарвам бързо ръка от основата до върха му, стискайки здраво, докато плъзгам ръка нагоре.

Нико се опитва да сграбчи полата ми, действията му са отчаяни като моите. Но го хващам неподготвен и сграбчвам ръката му, за да го спра. Той застива. Вече знам, че ще спре, за да провери дали съм добре, дори в разгара на страстта. Използвам минаващите секунди, докато ми дава пространство, за да потвърдя, че съм добре, за да се плъзна по вратата, към която съм притисната, и да застана на колене.

Поглеждам нагоре към него с притворени очи.

— Каза, че ми носиш вечеря.

Широкият връх на гладкия му пенис се плъзва между устните ми и съм наградена със стон и малко предеякулационна течност на езика си. Засмуквам силно главичката му и движа юмрук нагоре и надолу по дължината му. Още едно гърлено стенание кара клитора ми да набъбне и забравям всичко друго, освен желанието да чуя отново този звук. Трябва да го чуя. Трябва да знам какво мога да му причиня. Че мога да го доведа до същото място, до което той ме отведе преди. Мястото, за което не мога да спра да мисля цели два дни.

Усещам пръстите на Нико да се преплитат в косата ми, извивайки се, докато ръцете му не са здраво оплетени. Облизвам го от основата до върха от долната страна и после бавно повтарям действието отгоре. Мога да усетя очите му да ме гледат. Макар че не мога да видя лицето му, знам, че е фокусиран върху мен. Когато стигам до върха, завъртам език, изнасяйки му добро представление, оставяйки го да гледа как езикът ми боготвори пениса му.

Едно последно завъртане и после го засмуквам дълбоко, неочаквано, изненадвайки го, когато го поемам толкова дълбоко в гърлото си, че е трудно да дишам. Вече набъбналият му пенис нараства още и трябва да наглася дишането си пред носа, за да мога да продължа. Няколко кратки движения и той започва да се плъзга навътре и навън по-лесно. Мускулите на гърлото ми се отпускат, отваряйки се за по-голяма част от него, която да се плъзва надолу по влажното ми гърло. Нико изпуска рязко въздух и ръцете му в косата ми се стягат почти до болка, но не съвсем. После се случва. Тялото му се напряга, свитите в косата ми ръце дърпат здраво, а той притиска главата ми към вратата, когато започва да се плъзга навътре и навън от устата ми, вкарвайки пениса си по-дълбоко в гърлото ми. Той ръмжи, докато чука устата ми и звукът от това как губи контрол ме отвежда на ръба на собствения ми оргазъм.

Ръцете на Нико внезапно ме пускат, докато простенва гърлено, и усещам как започва да излиза от мен.

— Ще свърша, скъпа.

Гласът му е напрегнат, а аз искам да довърша онова, което започнах. Затова се тласвам напред, докато той започва да се отдръпва, и отново го улавям в устата си, когато започва да излива дълги струи сперма. Преглъщам я и алчно засмуквам главичката му, копнееща да източа всяка капка от него.

След като се изпразва, тялото му се отпуска, Нико ме издърпва на крака и ме вдига, понасяйки ме на ръце навътре в апартамента ми. Нежно целува челото ми, докато ме отнася до дивана и сяда, все още държейки ме в обятията си.

— Това беше невероятно. — Целува ме по главата и говори нежно. — Благодаря ти. Сгушвам се до гърдите му и поглеждам нагоре към него.

— Не мисля, че е според етикета да благодариш на някого след орален секс. — Отговарям срамежливо.

— Не си падам по етикета, скъпа. Казвам каквото чувствам, а се чувствам благодарен. И не само за свирката.

* * *

Няколко часа по-късно лежим в леглото ми, изтощени. Нико върти кичур от косата ми около пръста си, докато говорим. Винаги съм била от типа хора, които заспиват след секс, предпочитайки да избегна продължаващата интимност, която идва след като двама души са споделили телата си. Но с Нико е различно, обичам времето на тишина, в което се опознаваме един-друг почти толкова, колкото и времето на физическа активност. И двете ме успокояват, оставят ме с чувство на преситеност.

— Определил съм дата за мач.

Без да мисля, проследявам красивите плетеници от мастило по гърдите му, следвайки леко с нокът кръгообразния дизайн.

— Това е първият ти мач след… — Гласът ми заглъхва, не знам как да завърша изречението.

— Да. — Гласът на Нико е тих и замислен, но не звучи като да съм го разстроила с необмисления си въпрос.

— Колко време мина?

— Твърде дълго. — Тай прави пауза. — От 1-ви май миналата година, малко повече от 13 месеца.

Отговорът му ми казва, че денят е запечатан в ума му. Обзалагам се, че може да изрецитира броя на дните, часовете и секундите след случилото се. Винаги е там, дълбоко в ума ти, дори и когато не мислиш за това. Никога не си отива. Аз би трябвало да го знам.

— Кое те накара да решиш, че е време?

Минава дълъг момент, докато Нико обмисля отговора си.

— Не знам наистина… Просто съм готов да продължа напред. — Ръката му ме придърпва по-близо и той ме целува по главата. Жестът е толкова малък и въпреки това толкова голям.

ГЛАВА 25

ЕЛ

— Добро утро, Реджина. — Подавам на приятелката си голямо карамелено лате, когато влизам дори още по-късно от обичайното ми късно.

— Като че ли си имала хубава нощ. — Реджина повдига една вежда със знаеща усмивка.

Поглеждам надолу към себе си, чудейки се дали нещо не е по реда си. Да не би блузата ми да е наопаки? Откъде би могла да знае?

— Майтапиш ли се? Толкова ли е очевидно?

— Е, обикновено не говориш напевно. — Тя ми намига, докато заобикалям бюрото й и се облягам на картотеката.

— Нико дойде снощи. — Въздишам, замисляйки се за гледката на това как ми приготвя закуска тази сутрин в кухнята ми, обут само в анцуг, който стои ниско на талията му на едно греховно, прекрасно място.

— Досетих се от усмивката ти на прясно изчукана.

— Мислех, че напевният ми глас ме е издал?

— Това и цветята, които пристигнаха петнадесет минути преди да влезеш.

* * *

Денят ми минава бързо в обаждания и работа, която не планирах да върша. Но Ленърд се връща скоро и искам да улесня първите му няколко дни обратно, затова пренебрегвам собствените си дела и прекарвам повече време, работейки по неговите.

Следобедът се обаждам на Нико и му благодаря за цветята. Харесва ми това, че ми е пратил диви цветя, вместо нещо по-

стандартно като рози. Те са красиви и цветни и подхождат на изпращача.

Двете с Реджина оставаме до късно и си поръчваме вечеря в офиса. Почти девет часа е и вечерята ни е изстинала, преди най-накрая да седнем в конферентната зала и да хапнем.

— Той знае ли? — Обикновено директният и саркастичен глас на Реджина е нежен и загрижен. Знае какво може да ми причини повдигането на темата за миналото, затова изчаква търпеливо отговора ми.

— Не.

Реджина ме поглежда притеснена.

— Не мислиш ли, че ще разбере… имайки предвид случилото се с него?

Мисля го. По някаква причина наистина мисля, че ще разбере. Но все още не съм готова да изрека думите на глас.

— Не започвай, Реджина. Всичко е ново и не го избягвам, просто не е станало въпрос.

— Никога няма да стане, освен ако ти не повдигнеш въпроса. Колко години прекара с Уилям и така и не стана въпрос?

Въздишам тежко, знам, че е права, но не съм готова Нико да ме погледне по различен начин. Ще види някой различен, когато научи. Или по-лошо, ще ме погледне със съжаление. Начинът, по който ме гледа сега, кара сърцето ми да прескочи удар, нещо, на което едва сега се научавам да се наслаждавам. Твърде много години от живота си бях безчувствена, опитвайки се да избегна всички емоции. За първи път от много време искам да чувствам. Да усещам върховете и спадовете и всичко между тях.

— Все още просто не съм готова.

Реджина знае през какво съм минала, така че не ме притиска. Но знам, че няма за последен път да чуя за това от нея.

ГЛАВА 26

нико

— Мацката онази вечер има страшен балкон, а, Свалячо? — Франк Лоусън е абсолютен задник. Винаги е бил. Дори не бях забелязал, че е бил в залата онази вечер, когато с Ел минахме.

— Не е просто някоя мацка и си дръж очите далеч от нея, когато е тук, или ще си търсиш друго място за трениране. — Цялото помещение замлъква. — След като ти сритам задника.

Франк вдига ръце, предавайки се преувеличено, и чувам как някои от момчетата се смеят тихо отзад.

— Хей, Франк, на Нико му трябва спаринг-партньор, какво ще кажеш? — Прийч се намесва. Обичам това как Прийч винаги се грижи за мен. Току-що ми даде оправдание да сритам този задник и да кажа, че е тренировка.

Погледът ми е леден, когато Франк ме поглежда. Знае, че съм бесен. Но цялото място все още е потънало в тишина и сега би изглеждал като женчо, ако откаже.

— Ъмм… разбира се.

Прийч ми намига, когато се обръщам да си довърша загряването. В лош ден мога да поваля Франк с една ръка, вързана зад гърба ми. Днес и двете няма да ми трябват.

* * *

Няколко часа по-късно, двамата с Прийч заключваме и си приготвяме протеинови шейкове. Аз трябва да наваксам с калориите, а Прийч заформя шкембенце.

— Добави малко допълнително фъстъчено масло в моя. Плясвам Прийч в корема.

— Нямаш нужда от никакво допълнително фъстъчено масло, старче.

— По-добре се моли да изглеждаш толкова добре като мен, когато станеш на моята възраст. — Той си глътва корема и изпъва рамене, докато говори.

— Ще се тревожа за това след седемдесет или осемдесет години, когато ще съм почти на твоята възраст. — Отговарям на Прийч със сарказъм. Такива сме ние. Дразним се, бием се, караме се и се вбесяваме един друг. Но той ми е като баща, дъртото копеле.

— Да, ама, с количеството храна, което поемаш, си мисля, че няма да го докараш до моята дълбока старост. Новата ти дама готви ли добре?

Засмивам се.

— А, това ще да е „не“. Направих й яйца миналата сутрин и тя си помисли, че с магия съм ги направил толкова вкусни. Всичко, което сложих вътре, беше сол и пипер.

— Ами тогава е добре, че изглежда така, щом не може да готви. — Прийч ме дразни.

— Внимавай, старче, или ще сритам и твоя задник. — Подавам му неговия шейк с допълнителна лъжица фъстъчено масло.

ГЛАВА 27

ЕЛ

Петък вечер с Реджина излизаме на по питие след работа. Обичайното ни място е фрашкано за happy hour[1], но най-накрая успяваме да се докопаме до две места на бара. Аз си взимам две чаши вино, докато Реджина си поръчва поне двойно на това. С Нико ще се срещнем в бара в осем часа и ще ме води на вечеря, а аз не искам да съм прекалено подпийнала. Всичко над две питиета в рамките на два или три часа е твърде много за мен.

Гърбът ми е обърнат към претъпкания бар, изненадана съм, когато чувам познат глас, който не съм очаквала. Уилям. Не че не искам да го видя, но мястото, на което се намираме, не е в списъка с обичайните му ресторанти. Сигурна съм, че от „Загат“ не са стъпвали тук.

— Здрасти, Ел. — Уилям ме поздравява по същия начин, както би го направил обикновено на публично място. Целува ме по бузата и леко прокарва ръка по хълбока ми. — Здрасти, Реджина. — Усмихва й се, но не я целува по бузата.

Уилям представя мъжа, с когото е, като един от новите сътрудници във фирмата. По-възрастен е като за сътрудник, но добре изглеждащ, малко по-нисък. Изненадана съм от липсата на неловкост в разговора ни. Странно, усещането е сякаш нищо не се е променило. След няколко минути, подемаме лек разговор за един от случаите, който сме обсъждали през последната година, а Реджина и новият тип изглежда са открили нещо, което намират за страшно забавно.

Нямам представа колко дълго говорим, но е приятно и започвам да си мисля, че двамата с Уилям наистина можем да бъдем приятели. Може би винаги сме били такива. Губя представа за времето и се наслаждавам на познатия разговор.

Уилям е застанал с гръб към Нико, когато той приближава бара, но аз го зървам в минутата, в която влиза през вратата. Тялото ми

мигновено реагира, пулсът ми се ускорява, а дишането ми става плитко и учестено. Очите ми следват всяка негова крачка и погледите ни се сключват в минутата, когато ме вижда. Претъпканото помещение се отдръпва, когато той тръгва към мен, а аз се размърдвам на седалката, тръпнейки цялата от интензивността на погледа му. Боже, този мъж ме кара да се чувствам така жива.

Лондонските пъбове първи започват да предлагат две напитки на цената на една в определени часове, с цел да засилят своите продажби.

Намира се на няколко крачки, когато очите му най-накрая пускат моите и улавят лицето на мъжа, с когото разговарям. Нещо в лицето му се променя, очите му са по-тъмни, по-диви, когато се спират обратно на моите само секунда или две по-късно. Уилям забелязва разсеяността ми и проследява линията на погледа ми, обръщайки се, когато Нико стига до нас.

Без усилие, Уилям се превръща от приятел в бизнесмен и поздравява Нико по начин, по който съм го виждала да заговаря стотици клиенти. Нико кимва рязко с глава и го чувам да казва: „Уилям“, но не се обръща да го поздрави и очите му така и не пускат моите. Неловкостта, която липсваше с Уилям, изведнъж увисва тежко във въздуха. Лицето на Нико не издава нищо, но мога да усетя напрежението, излъчващо се от тялото му.

Очите му се присвиват съвсем леко, докато ме оглежда, търсейки отговор на някакъв неизречен въпрос. Застинала съм, докато Нико протяга ръка към мен, голямата му ръка нежно се увива около врата ми и леко ме дръпва към него, докато главата му се свежда към моята. Устата му покрива моята и той лепва бърза, суха целувка на устните ми. Главата му се отдръпва леко и той кимва и проговаря, преди да ме пусне.

— Скъпа.

Погледът в очите му е нещо, с което не съм свикнала, но няма съмнение, че е там. Ревност, притежание. Току-що маркира територията си с едно малко движение. Намекът за усмивка, който виждам да се подава от ъгълчетата на устата му, ми подсказва, че знае точно какво върши. Независимата жена в мен ми казва, че трябва да съм бясна, намирайки териториалното му действие за ужасно, но тялото ми отказва да слуша. Вместо това съм възбудена, намирайки собственическия му жест за невероятно секси и вълнуващ.

Реджина ме изтръгва от унеса с думите си и откривам, че тримата души, с които се намираме, са се втренчили в мен. Бях забравила, че в стаята има още някой.

— Ще получа ли и аз такова приветствие? — Саркастичният й коментар изглежда разчупва неловкото мълчание, а Нико отвръща сладко като я целува по бузата и й отправя една от своите секси усмивки.

— Здрасти, Реджина.

Тя се кикоти като ученичка от докосването му. Приятелката ми определено си има нова тръпка.

Уилям изглежда объркан, почти потресен за минута. Реакцията му ме изненадва, не това, че реагира, а това, че ми позволява да го видя по лицето му. Виждала съм го да блъфира при преговори и да прикрива изненадата си от показанията от свидетелската скамейка, без дори намек да се изпише външно. Той е майстор в поддържането на покер изражение, но мисля, че целувката на Нико трябва да го е хванала твърде неподготвен.

Нико протяга ръка към мен.

— Готова ли си?

Усмихвам се колебливо на Уилям и се сбогувам с всички, преди да сложа ръка в тази на Нико и да стана, за да си вървим.

* * *

Ресторантът е в задната част на бара и е по-тих и по-интимен. Нико издърпва стола ми, преди да седне, и сервитьорката взема поръчките за питиетата ни, когато и двамата сме настанени. Най-накрая сме сами и Нико ме гледа въпросително. Изглежда очаква да кажа нещо, но не го правя. Чакам, искам да знам какво става в ума му.

— Питиета с Уилям? — Гласът му е тих и звучи ядосан. Мога да кажа, че прави всичко по силите си, за да изглежда овладян.

— Не беше планирано, ако това питаш. — Повдигам вежда въпросително. Но знам точно какво пита.

Нико ме гледа за секунда и после кимва, приемайки отговора ми.

Вечерята е добра, макар да мисля, че готвенето на Нико е по-добро. Подминаваме какъвто и да е бил проблемът му с Уилям и Нико

ме разсмива през по-голямата част от вечерята, разказвайки ми още истории за това как е израснал с тримата си братя. Детските му спомени са красиви, изпълнени със смях и боеве, и водовъртеж от емоции, които изглежда винаги се основават на любов. Толкова по-различно е от спомените, за които прекарах половината си живот в опити да държа настрана.

Обширната морава, която води към голямата ни къща, изглежда красива, като нещо от книжка с приказки. И все пък вътре бе напълно различно, изпълнена вместо това с гняв и насилие. Трябваше да ни е лесно. Бяхме семейство. Двама родители и нищо от финансовия стрес, пред който някои се изправят ежедневно. И все пак самотната майка на Нико, която се е борила, за да отгледа четири момчета, изглежда е успяла да им даде толкова много повече. Никога няма да разбера защо живяхме така.

Сервитьорката пристига със сметката ни и поглежда срамежливо към Нико.

— Ъмм… мога ли да ви притесня за един автограф? Голяма фенка съм. — Нервно се поклаща напред-назад, докато говори, и е сладко, почти кокетно. Не й обърнах особено внимание преди. Хубаво момиче е, нещо у нея й придава онова качество на „съседското момиче“.

Нико се усмихва и й казва, че с радост ще даде автограф и двамата прекарват няколко минути, говорейки за предстоящия му мач. Срамежливостта й бързо изчезва, докато говорят, а аз наблюдавам как я превръща от срамежливо момиче във флиртуваща жена за по-малко от три минути. Промяната у нея е забележителна. Но Нико е този, който го изважда от нея. Дава й пълното си внимание, докато тя говори, почти флиртува и дори не се опитва. Каквото и да излъчва, идва му естествено. Когато приключват, симпатията, която чувствах към сервитьорката с очи на кошута, когато го помоли за автограф, се е превърнала в нещо друго. Сигурна съм, че това друго нещо е ревност, но е ново за мен.

Нико се обръща към мен:

— Готова ли си? — Той става и ми предлага ръка.

— Разбира се, ако си приключил. — Отговорът ми идва по-саркастичен, отколкото възнамерявах, но въпреки това му подавам ръка.

Веждите на Нико се извиват заради тона ми и ме поглежда първо объркано, а после това бързо се превръща във веселие. Дръпва ме към себе си и ме целува силно. Не го е грижа, че стоим насред претъпкан ресторант, и прави така, че и мен да не ме е грижа.

* * *

Вече не се каним един друг в края на вечерта, просто се знае. Прекарах години в срещи с Уилям и никога не преминахме фазата на поканите, докъдето бяхме стигнали с Нико само за няколко седмици. Не знам кога се промени, но мисля, че изоставихме срещите и преминахме към връзка. Просто се случи. Нещо се плъзна покрай мен и вече беше твърде късно, за да го забележа. Не че иначе бих го спряла. Но го намирам за интригуващо, когато поглеждам назад към мястото, на което спираха нещата с другите. Този мъж направи нещо различно с мен. Като дишането е. Не мисля за него, тялото и мозъкът ми просто работят сами, за да се погрижат за нуждата ми от въздух. Нико се превръща в нужда.

Настаняваме се в апартамента ми и Нико сяда на канапето за двама срещу дивана. Повече прилича на голямо кресло с едрата му фигура, която заема толкова много място. Изритвам токчетата си и се отправям към дивана.

— Ела тук. — Гласът му е рязък и изпраща тръпка по гръбнака ми. Протяга ръка и ме дръпва към себе си, така че седя с лице към него, обкрачила мускулестите му бедра. Шавам малко, за да си намеря удобно място, но усещам дебелата му издутина под себе си и няма място за криене с широко разтворените ми над него крака. Той изглежда развеселен, докато ме наблюдава, така че се спирам на място, макар че е притиснат срещу най-интимните ми места. Почти моментално усещам копнеж.

— Имаш ревнива жилка у себе си. — Очите му светват, докато избутва косата от лицето ми със загрубелите си пръсти. Навежда се съвсем леко напред и ме целува нежно по устните, преди да проговори, устните му все още са толкова близо до моите, че мога да усетя вибрацията от думите му. — Харесва ми.

— А ти, какво беше това малко нещо, което направи с Уилям? — Думите ми излизат бездиханни заради сладката му целувка, но тялото му се напряга под мен при споменаването на Уилям.

Нико отдръпва лице, за да ме погледне, и стисва здраво хълбоците ми.

— Казах ти, че няма да те деля. — Гласът му е сериозен и груб. Не знам как да отговоря на това, затова съм честна.

— Двамата с Уилям сме приятели от юридическия факултет. Той е добър приятел. Нико ме гледа, чакайки за още.

— Ние един вид, нали знаеш, добавихме още нещо към приятелството преди няколко години. — Изчервявам се и несъзнателно прехапвам долната си устна.

Челюстта на Нико се стяга и зелените му очи стават тъмно, облачно сиви.

— А сега?

— Сега отново сме приятели. Предполагам. Не го бях виждала, откакто му казах, че вече не искам да го виждам по този начин. Тази вечер го видях за първи път, откакто ти и аз започнахме да се виждаме.

Нико кима. Лицето му ми казва, че разбира, че не ми е бил първия, но му е трудно да го чуе. Трудно е да приеме мисълта за мен и друг мъж. Искам да забрави за Уилям, да изтикам от ума му всякакви мисли за миналото ни и да се фокусира върху мен. Нас. Сега.

Навеждам се напред и притискам тяло към неговото, лекото раздвижване притиска дължината му към мен. Не мога да се въздържа да не издам лек стон, когато го усещам да се втвърдява под мен.

— Сега си моя. — Той простенва, когато притискам тежестта си към него, очертанията му напират към мен през дрехите ни.

— Тогава това означава ли, че мога да правя с теб каквото си искам? — Флиртувам с многозначителен тон и повдигам вежда въпросително.

— Само ако това значи да съм заровен в теб в следващите няколко минути.

Думите му засилват възбудата ми и не мога да се добера до голата му кожа достатъчно бързо. Започвам да разкопчавам ризата му, пръстите ми са обезумели в стремежа си да разопаковат наградата отдолу. Разкопчавам две копчета, когато Нико се пресяга зад себе си, сграбчва ризата си и я издърпва през главата си с едно силно дръпване.

Попивам гледката на голите му гърди, очертани и изпъкнали. Изобилието от преплитащо се по ръцете му мастило изглежда като изкуство върху най-хубавата канава, която съм зървала. Мастило с късмет. Проследявам линиите по гърдите му, вдлъбнатините, разделящи един мускул от друг, позволявайки на нокътя ми леко да одраска красивата му, загоряла кожа.

Гърдите му се повдигат нагоре-надолу, докато ме наблюдава как го докосвам. Прокарвам кръг около стегнатото му зърно, а после бавно се пресягам надолу и трепвам с език отгоре му, преди нежно да захапя. Нико простенва и хватката му върху хълбоците ми се затяга, а главата му се отмята назад, когато си поема дълбоко дъх, борейки се да запази самоконтрол.

Вратът му е открит, навеждам се и нежно го целувам в основата му, после се премествам нагоре и захапвам нежно. Редувам нежни целувки и захапвания, докато се движа по врата му. Когато достигам до ухото му, спирам и прошепвам, позволявайки на горещия дъх от думите ми да се понесе, докато говоря.

— На хапчета съм и съм чиста, ако…

Нико не ми дава шанс дори да си довърша изречението. Блузата ми е вдигната и изхлузена през главата, преди дори да разбера, че той поема контрола. Сурова нужда ме залива в отговор на напрегнатите му движения, а тялото ми потреперва, когато грубо избутва надолу чашката на сутиена ми и поема зърното ми в устата си. Проскимтявам, когато захапва и засмуква силно, докато ръцете му ме повдигат, за да съблекат полата ми.

Той гладно покорява устата ми и се отърквам в него, подутият ми клитор е отчаян за триене. Гърлен стон се изплъзва от мен, когато усещам колко е твърд и започвам да го яздя през остатъка от дрехите ни. С една силна ръка, Нико повдига задника ми и другата му ръка разкопчава панталона му, освобождавайки го.

— Толкова силно исках да свърша в теб, че ме боли. Да усетя пулсациите на малкото ти котенце да се плъзгат нагоре и надолу по голия ми пенис. Имам нужда да съм в теб. Сега.

Доказателство за отчаянието ни е това, че дори не свалихме бикините ми или пък панталона на Нико. Той просто ги избута настрани, за да има достатъчно място да се съединим, преди да ме вдигне високо и да намести върха си срещу входа ми. Мисля, че тъкмо

се кани да ме издърпа надолу, забивайки се в мен и не мога да чакам. Но после застива… разтреперан е.

— Мамка му. Не искам да те нараня. Поеми ме толкова бавно, колкото имаш нужда. Нуждая се от него. Не ме е грижа дали ще боли или дали тялото ми е готово да го поеме целия изведнъж. Трябва да го имам вътре в мен. Изпълвайки ме. Цялата. Сега. Изненадвам го, когато отпускам цялата си тежест и го поемам целия с един дълъг, агонизиращо блажен тласък. Нико затваря очи за секунда и простенва силно. Поела съм го до основата и давам на тялото си само няколко секунди да се приспособи към дължината му.

Нико поема ухото ми между зъбите си и захапва, изпращайки изблик на болка и удоволствие надолу чак до пръстите на краката ми.

— Язди ме. Толкова си тясна и мокра. Ще изпълня това сексi, малко котенце и ще го направя мое. Искам миризмата ми по теб. Вътре в теб. За да знае целия проклет свят, че си моя.

Ахвам при мръсните му приказки. Възбуждат ме. Подпалват ме. Усещам оргазма си на ръба и дори още не съм помръднала. После започвам да го яздя. Бързо. Силно. Мокро. И двамата сме подгизнали от пот и телата ни се плъзгат нагоре и надолу едно срещу друго, докато се повдигам и спускам отново и отново. Нико завърта ханша си, за да посрещне движенията ми и двамата експлодираме заедно. Усещам как тялото му се втвърдява, докато се освобождава в мен, и се тласва дълбоко и силно с всеки спазъм. Сякаш иска целият да потъне толкова дълбоко в мен, че никога да не се измъкне. Знам как се чувства, защото и аз се чувствам по съвсем същия начин.

Минути по-късно, безжизненото ми тяло се отпуска в скута му, но той все още е вътре в мен. Все още твърд, дори и след такъв мощен оргазъм. Той избутва влажната ми коса и сладко ме целува по челото, държейки ме плътно до гърдите си за минута. Изправя се, поема отпуснатото ми тяло на ръце и ме понася към спалнята, нежно полагайки ме на леглото. Сваля панталона си и пропълзява в леглото, голото му тяло е притиснато в гърба ми, ръцете му са обвити плътно около мен. Докато се унасям в сън, чувам как тихо казва две думи.

— Благодаря ти.

Никой от нас не е помръднал, когато се събуждам на следващата сутрин.

[1] Концепцията на Хепи Ауър — Щастливия час — се появява в Англия в началото на 80-те. ↑

ГЛАВА 28

нико

— Сигурно е хубаво да имаш адвокат, който да прави домашни посещения. — Прийч килва брадичка към рецепцията, където Сал насочва Ел в моята посока. Тя ми се усмихва и аз й се усмихвам в отговор. Тридесет набирания ме делят от приключването на сутрешната ми тренировка, но да видя Ел ми дава прилив на адреналин и изведнъж вече нямам усещането, че дотук съм направил седемдесет.

Вече мина повече от месец, а все още съм хлътнал по нея така, както в деня, в който я срещнах. Тя няма представа колко е секси. Тялото й е адски пламенно, когато е гола под мен, но напълно й пасва вида на секси библиотекарка, когато се облече с тези костюми с тясна пола, с които ходи на работа.

— Здравей, Прийч.

— Здрасти, Ел. Момчето ти ще приключи след няколко минути.

Тя ме поглежда, докато се набирам на лоста, а аз наблюдавам как поглъща с поглед голият ми торс, който се извива, за да ме издигне нагоре-надолу. Мамка му, начинът, по който ме гледа, сякаш иска да ме изяде, ме убива понякога.

— Донякъде ми харесва там горе. Може би днес може да го накараш да направи няколко допълнителни заради мен? — Тя дразни Прийч и той се смее.

— Чу ли това, Нико, жената не мисли, че работиш достатъчно.

Довършвам последното си набиране и скачам от лоста. Изпотих две блузи тази сутрин и отново съм подгизнал. Вир-вода, след като хвърлих втората блуза преди час.

Надявайки пакостлива усмивка, изминавам целенасочено няколкото крачки между мен и Ел и я вдигам, триейки потното си тяло по хубавичкия й, чист костюм.

— Така ли било, мислиш си, че се размотавам, а? — Тя пищи насреща ми да я пусна, но чувам усмивката в гласа й, докато ме удря по гърба в протест срещу потното ми тяло, което унищожава костюма й.

Поставям я нежно да стъпи на крака и й давам целувка по устата. Тя се преструва на бясна, но не е и двамата го знаем. Но ще го изиграем така или иначе.

— Идвам чак до тук, за да взема тези договори, а това е благодарността, която получавам. — Тя сочи към мокрите петна, които съм оставил върху костюма й. — Следващият път ще изпратиш куриер да ми ги донесе.

Прийч се отдалечава, смеейки се.

— Хайде, ще си взема бърз душ горе, а ти може да погледнеш частта, която не разбирам. Ще ти позволя да ме гледаш под душа, за да ти се реванширам. — Намигам й, хващам я за ръка и тръгвам към асансьора, без да чакам отговора й.

ГЛАВА 29

ЕЛ

Нико излиза от банята по хавлия, а аз вече седя до масата, преполовила договора, който той иска да прегледам. Той минава зад мен и отмества косата от едната страна на врата ми, преди да се наведе и да ме подуши. Отрива носа си от едната страна на шията ми и вдишва дълбоко.

— Ухаеш толкова добре.

— Така беше.

Той се подсмихва и заобикаля масата, за да седне от другата страна, срещу мен.

— Не съм приключила с четенето, но коя част не ти харесва? Дотук не виждам нищо особено необичайно.

— Така е, защото не си чела другите ми. — Нико опира лакти на масата и сключва ръце. Това е съвсем обикновена поза, но в нея няма нищо обикновено, когато я заема Нико Хънтър. Нормално мускулестите му бицепси са огромни, още по-очертани заради сутрешната му тренировка. Всичко у него е просто толкова чисто, великолепно мъжествено. Квадратната му челюст, зелените му очи, които се превръщат в сиви от желание, когато се доближи до мен, начинът, по който ме гледа, сякаш той е ловецът, а аз съм плячката. Невероятно разсейващ е. Дори още повече, седейки само по хавлия. Хавлия с късмет.

Вдигам очи отново към неговите, а той ме наблюдава с онази секси половинчата усмивка, която ме кара да се разтапям, и знам, че съм била хваната как го наблюдавам.

— Виждаш ли нещо, което ти харесва, скъпа? — Гласът му е дрезгав и адски секси.

— Какво? Не! Това е строго професионално посещение. Трябва да се върна в офиса. Уилям ще дойде в три часа за даване на показания

по случай, в който имаме съвместни подсъдими и искам да изчета това, преди да му го предам.

Челюстта на Нико се стяга и игривостта му изчезва. Споменаването на това как ще прекарам следобеда с Уилям предизвиква ефект като да го залеят с кофа студена вода.

— Сега се радвам, че те покрих с потта си. Това ще държи другите лъвове настрани. Завъртам очи насреща му. Наполовина се преструва, че се шегува, но знам, че вероятно наистина е доволен от себе си заради това, че ще прекарам следобеда с Уилям, докато съм покрита с неговата миризма.

— Обратно към работата. — Соча надолу към договора. — Защо не ми кажеш какво търся, за да го намеря по-лесно?

— Ами, има три неща, които не ми пасват. — Отброява ги на пръстите си. — Парите са три пъти повече от последния път, когато се бих за титла. Добавили са клауза за Прийч в случай на оттегляне. И не са длъжни да оповестяват претендента до седем дни преди мача.

— Добре, нека ги огледаме едно по едно. Три пъти повече пари. На мен не ми звучи като нещо лошо. Какво те притеснява тук?

— Нищо наистина. Харесвам тази част. Но не е наистина необходимо. Така че ме кара да се чудя защо ми го предлагат. Знам, че повторен мач за титлата ми е извор на пари, но бихме очаквали увеличението да е 1,5 пъти спрямо това, което взех за първия мач за титлата.

— Добре, добавянето на клауза за оттегляне за Прийч нещо необичайно ли е?

— Да. Никога преди не е имало такава. Ако се оттегля, след като разпродадат мача, трябва да платя голяма глоба. Има смисъл. Изхарчват се и искат да ги овъзмездя. Това е обичайна клауза за боен мач. Но защо Прийч? Доколкото знам, никога преди не са държали отговорен и треньора или мениджъра. А неговата глоба е почти толкова голяма, колкото и моята. При мен е риск срещу възнаграждение. Но при него е само риск.

— Хмм. Каква възможна причина биха могли да имат, за да държат Прийч отговорен?

— Отначало си мислех, че може би планират да похарчат много пари преди мача и са търсили начин да намалят удара като го разделят помежду ни. Но им казах, че ще поема глобата на Прийч за оттегляне в

моя договор, а те отказаха. Няма да ми позволят да поема неговия риск.

— Значи не е за парите, искат Прийч да инвестира. Каква причина биха имали, за да искат треньора ти да инвестира? Освен тази, че много искат да победиш и си мислят, че ще те кара да тренираш по-усилено.

— Не знам. Но просто не ми изглежда добре. Прийч няма проблем с това. Той знае, че съм готов за боя и че няма да го прецакам. Но това все още ме притеснява.

— Интересно. Нека го обмисля… може би мога да го помисля от друг ъгъл, след като съм външен човек. Ами това за необявения противник?

— Обикновено преди мача знаеш с кого ще се биеш. Предполагам, че моят е малко по-различен, защото технически така и не изгубих титлата си и мъжът, който я държи сега, току-що се пенсионира заради контузия на окото. Така че няма ясен опонент, макар всички да подозираме, че ще бъде Капуто, той е следващият по ранг.

— Проучваш ли опонентите си?

— Разбира се.

— Значи всеки, който е потенциален съперник прекарва месеци, проучвайки те, но ти може да проучваш грешния тип и да го разбереш само седем дни преди мача?

Нико се обляга в стола си.

— Дам.

— Кое условие те притеснява най-много?

— Прийч да има клауза за глоба.

— Не това, че няма да знаеш с кого ще се биеш?

— Мне. — Той кръстосва ръце пред голите си гърди. — Не ми трябват повече от ден или два, за да науча движенията на боеца.

— Добре. Колко време имаме?

— Два дни.

— Защо е бързането? Мислех, че имаш поне два месеца между мача този уикенд и следващия мач?

— Така е. Но те искат да имат това подписано, преди квалификационния ми мач този уикенд. Сделката няма да е в ход,

освен ако не победя, но така или иначе го искат подготвено преди уикенда.

— Добре. Нека поработя над това. — Ставам. — Трябва да вървя. Трябва да прочета набързо папката си, преди показанията този следобед.

Нико става и ме притиска плътно до тялото си, когато възнамерявам да си тръгна след хубава целувка за довиждане.

— Двадесет минути.

— Ще закъснея.

— Ще бъда добър.

— Сигурна съм, че ще бъдеш. Но…

Възражението ми остава нечуто, когато устата на Нико се стоварва върху моята. Целува ме дълго и силно, голите му мускули са притиснати срещу мен, докато тялото ми не се възпротивява на мозъка и се предава пред искането му.

Час по-късно съм на път към офиса, с аромата на Нико по дрехите ми и вътре в мен. У мен се промъква подозрението, че това е искал Нико, знаейки, че ще се видя с Уилям.

ГЛАВА 30

ЕЛ

Не съм се виждала или чувала с Уилям от нощта в бара, когато Нико реши да ни извади на светло като двойка като ме целуна целенасочено точно пред него. Сега ще седя до него цял следобед при взимането на показания, с аромата на Нико по мен и с все още влажно бельо след лудуването ни посред бял ден. Би трябвало наистина да съм бясна на Нико задето е такъв неандерталец, но не мога да не се усмихна, когато си помисля как иска да ме маркира като своя. Архаично е и е младежко, и този мъж ме превръща във враг на движението за правата на жените, но, мамка му, той може да бъде и моят криптонит.

Съвместните ни клиенти са пристигнали рано, по-рано от Уилям, което е необичайно. Обикновено той пристига първи за всичко. Вкарвам клиентите ни в една конферентна зала, а ответната страна в друга стая, и се връщам в моя офис, за да прегледам записките си. Реджина се обажда по интеркома, за да ме уведоми, че Уилям е пристигнал, а аз излизам в лобито, за да го поздравя леко разтреперана.

За разлика от последния път, както и всеки друг път, когато сме се виждали през последните няколко години, той не ме целува за поздрав, нито дори целувка по бузата. Професионалист е, но дистанциран. Моментално мога да кажа, че не иска да говорим за нищо друго, освен за работа. Дори опитът ми за сладки приказки, когато го поздравих, е посрещнат със съпротива.

— Как си? — Питам го в опит да разбера как ще бъдат нещата между нас.

— Добре. Клиентите ни тук ли са? — Дори няма да върне учтивия ми въпрос, за да попита как съм.

— Да, в конферентната зала са. Трябва ли да измислим план, преди да започнем? — Работим добре заедно и обикновено не е необходимо, но винаги прекарваме няколко минути в разговори, преди

да се срещнем с клиентите си. Обсъждаме стратегия или капани, които искаме да прегледаме.

— Не. Освен ако ти не си подготвена.

Значи така ще бъде? Изпъвам гръб. Мога да се държа безучастно.

— Готова съм.

* * *

След час, прекаран във вземане на показания, ледът между Уилям и мен се топи. Два пъти понечихме едновременно да зададем един и същи въпрос. После и двамата посегнахме към каната с вода в средата на масата в един и същ момент. Дори адвокатът на ответната страна се забавлява с това как можем да си довършваме изреченията един на друг. Наистина сме добри заедно. Или бяхме, трябва да мисля в минало време.

Почти сме готови да приключим за днес и наблюдавам Уилям, докато довършва последния от въпросите си. Той е интелигентен, любезен и безспорно красив. Финансово осигурен, стабилен и може да се разчита на него. Не знам какво липсваше. Уилям улавя погледа ми, когато се обръща към мен, за да попита дали имам още някакви въпроси, а аз се поизчервявам от това, че съм хваната как му се възхищавам.

Отправяме се към рецепцията, за да изпратим клиентите си, и Реджина ми казва, че за разнообразие ще си тръгне навреме. Има час при фризьор. Усмихвам се и лъжа, че ще тръгна малко след нея. И двете знаем, че ще бъда тук още часове наред. Уилям се връща до конферентната зала заедно с мен и прекарваме няколко минути в разговор за случая. Наистина нямаше никакви изненади, но се радвам, че имахме възможност да поговорим, преди да си тръгне. Приятелски настроен е и по-малко предпазлив и лесно се въвличаме в обичайните ни закачки.

Извинявам се и се отправям към дамската тоалетна. Когато се връщам обратно в конферентната зала, Уилям почти е приключил с прибирането на документите и на двама ни. Щеше да се наложи да ги извадя и да ги пренаредя, ако беше някой друг, но съм сигурна, че Уилям ги е подредил точно така, както аз бих го направила. Доста си

приличаме, и двамата сме методични в служебните си навици. Все още трябва да говоря с него за договора на Нико, но се чувствам почти неловко да повдигна въпроса.

— Ъмм. Имам договор за боен мач, който да погледнеш.

Уилям спира прибирането на документите и вдига поглед към мен. За секунда изглежда объркан, а после се усеща какво имам предвид и кимва.

Отивам до офиса ми в съседство, за да взема плика, в който го прибрах заедно с някои от бележките, които си водих, докато бях с Нико. Изненадана съм, когато вдигам поглед и Уилям стои на прага на офиса ми. Приближавам до него и му подавам плика. Той не помръдва от вратата.

— Той ли е причината да спрем да прекарваме време заедно? — Гласът на Уилям е тих, когато проговаря.

Не съм сигурна как да отговоря на въпроса. Истината е, че това е причината да спра да се виждам с Уилям, но не заради причината, която той си мисли, но някак си изглежда грубо да го кажа.

Вдигам поглед към него и без да се усетя, прехапвам устна.

Уилям ме поглежда и кимва, сякаш разбира, но после протяга ръка и подръпва устната, която съм захапала. Задържа пръста си на устната ми, след като я пускам, и потърква мястото, където вероятно съм оставила вдлъбнатина.

— Това винаги ме е влудявало. — Казва го с лека усмивка и тих глас, очите му все още са фокусирани върху устната ми, докато говори.

— Какво? — Звуча объркана, защото съм точно такава. Нямам представа какво има предвид.

— Хапеш устната си, когато си нервна. Това те издава. — Уилям се усмихва и хвърля бърз поглед между устата и очите ми, преди да продължи. — След като си свръх жена, не го виждах много често, но винаги съм си мислел, че е секси, когато се случи.

Уилям все още стои на вратата ми и сега, между думите му и продължителното докосване на устата ми, усещам момента интимен. Не знам какво да кажа, така че вместо това стоя там като идиот. Хвана ме неподготвена, винаги е бил лесен за разчитане. Пръстът, който проследяваше устната ми, изчезва, но ръката му се премества на шията ми. Всичко става на забавен каданс и въпреки това нямам време да го спра, когато той свежда лице към моето и ме целува по устата.

Шокирана съм. Не от самата целувка, а защото никога не бих го очаквала от Уилям. Отнема ми секунда или две, за да се съвзема и да осъзная, че не съм се отдръпнала. Но после го правя. Отдръпвам глава назад и поглеждам Уилям, който очаквам да бъде обиден или раздразнен, или просто нещо… каквото и да е, освен онова, което виждам. Той се усмихва. Като Чеширския котарак, голяма, тържествуваща усмивка на лицето му и нямам представа какво трябва да означава.

Все още стоя абсолютно неподвижно с плика на Нико в ръка, когато Уилям го взима и се навежда, за да прошепне в ухото ми.

— Добри сме заедно, ще бъда тук, ако си промениш решението.

* * *

След дълъг ден обикновено си сипвам чаша вино, за да се успокоя и да релаксирам. Понякога си взимам вана, за да помогна на напрегнатите ми мускули да се отпуснат. Тази вечер съм на втора чаша *и* си взимам вана. Между сутринта с Нико и следобеда с Уилям, имам нужда от малко течна помощ, за да вкарам в ред мозъка си.

Седя в топлата вода и се кисна, главата ми едва стърчи от водата. Толкова е топло и успокояващо, и най-накрая, след няколко минути, усещам колко въздух влиза в тялото ми благодарение на дълбоките вдишвания, с които целя да се успокоя. Има мир в спокойствието на водата и тялото ми го абсорбира през порите, отчаяно търсейки покой.

Когато съм достатъчно отпусната, най-накрая позволявам на мозъка си да проиграе отново деня. В главата си повтарям целувката на Уилям. Беше сладка. Приятна. Позната. И странно смела като за Уилям. Но усмивката и думите му след това бяха най-изненадващото. Той си мисли, че с Нико няма да потръгне. Че накрая ще дойда на себе си и нещата ще се върнат към нормалното. Вероятно би трябвало да съм раздразнена от предположението му. Но, честно, как бих могла да го виня? Дори аз мислех, че Нико не е подходящ за мен. Прекарах години, убеждавайки сама себе си какво исках, какво е добро за мен. Свърших толкова добра работа, че Уилям също вярва, че знае най-добре.

Бързо отхвърлям мислите за Уилям и прекарвам остатъка от божественото си киснене, мислейки само да е един мъж. Нико Хънтър. Начинът, по който ме докосва. Стисва ме толкова силно, сякаш се налага, сякаш няма друг избор. Замислям се за начина, по който ръцете му бяха върху мен днес. Не само прокарва ръце по тялото ми, опипвайки извивките ми, върховете на пръстите му се притискат в мен, сякаш ме усеща. Наистина ме усеща. По начин, който знам, че му харесва да ме докосва почти толкова, колкото на мен ми харесва да бъда докосвана. Преди Нико дори не знаех, че има разлика в начина, по който един мъж може да прокарва ръце по тялото ми. Но има и разликата е разтърсваща. На няколко секунди разстояние съм от това да се самозадоволя, с образа на Нико в главата ми, когато телефонът ми, седящ на мивката, звънва и ме измъква от фантазията. Стряска ме и разплисквам вода по целия под, когато подскачам.

Справям се зле с подсушаването на ръцете си и се намествам обратно във ваната, когато отговарям. Като говорим за дявола.

— Здрасти. — Гласът му е дрезгав и нисък, а звукът му изпраща тръпка през тялото ми, въпреки че се кисна в топла вана. Отново се чувствам като тийнейджърка. Развълнувана да чуя гласа на момчето от другия край на телефона.

— Здрасти. Как мина денят ти?

— Средната част беше супер.

Усмихвам се, макар че не може да ме види. Мда, аз съм ученичка, която е хлътнала толкова много, че се усмихвам, когато той ми каже „здравей“ по телефона.

— Мммм… и на мен това ми беше любимата част от деня. Нико се подсмихва.

— Къде си? Звучиш така, сякаш си в тунел или нещо подобно.

— Във ваната.

Нико шумно изпуска въздух и гласът му става нисък и дрезгав.

— Гола ли си в момента?

— Мда. И тъкмо си мислех за теб, когато телефонът звънна.

— О, така ли, за какво си мислеше?

— Начинът, по който ме докосваш. Нико простенва.

— Докосваше ли се?

Отговорът ми е искрен и излиза преди да мога да измисля нещо различно от истината.

— Мисля, че щях, ако не се беше обадил.

— Мамка му. — После замълчава за една дълга минута, а аз чакам да каже още нещо, но той не го прави.

— Какъв е проблемът?

— Убиваш ме, Ел. С теб имам чувството, че съм на четиринадесет. Разкарвам се наоколо надървен през половината време, само мислейки си за теб. Сега вече изобщо няма да мога да заспя тази нощ.

Усмихвам се, чувствайки се някак си доволна, че не съм единствената, която се чувства като полудял от хормони тийнейджър.

— Може би трябва да опиташ с вана.

Нико е мълчалив за минута. Тъкмо се каня да попитам дали още е там, когато най-накрая проговаря. Гласът му е тих:

— Докосни се за мен, скъпа. — Думите са напрегнати, увисват във въздуха около мен.

— Аз… аз никога… — Искам да му кажа, че никога не съм правила телефонен секс или да съм мастурбирала заради мъж преди, но думите засядат в гърлото ми.

— Можеш. — Нико усеща колебанието ми и няма да го позволи.

— Не е…

— Зърната ти твърди ли са? — Боже, обичам дори гласа му.

Поглеждам надолу към зърната си, едва са покрити от водата. Подути са и щръкнали и си мисля, че са се уголемили само през последните няколко минути.

— Да. — Отговорът ми излиза като шепот.

— Пипни едното. Потъркай пръст по върха му заради мен.

Отблъсквам колебанието си и правя каквото ми казва. Бавно прокарвам пръст по твърдото си зърно, правейки малък кръг. Вече подутите ми зърна отвръщат и набъбват още повече, толкова, че вече не са под повърхността на водата. Сега върховете им се подават от застиналата вода във ваната. Вече незащитени от топлината, хладният въздух ги посреща и сякаш всеки нерв в тялото ми е свързан към малките, стърчащи връхчета. Електрически заряд преминава през цялото ми тяло. Ако бях затворила очи, можех да се закълна, че току-що Нико духна отгоре им. Усещането ме изненадва и дори не се опитвам да прикрия ахването си.

Нико простенва.

— Стисни го. Силно.

Правя го. Хващам подутото си зърно между пръстите си и стисвам силно. Още една вълна електричество преминава през нервните ми окончания. Само че този път всичките пътища водят към едно място, в един и същ момент… клиторът ми. Набъбването на зърната ми сега изглежда е свързано с набъбването между краката ми. Нисък стон се изплъзва между устните ми.

— Хубаво е, нали, скъпа?

— Да. — Признавам, колебанието ми бавно се стопява.

— Трябва да пуснеш телефона си на високоговорител. Сложи го близо до теб. Правя каквото ми казва.

— Затвори очи.

Гласът на Нико от високоговорителя на телефона ми кара случващото се да изглежда още по-интимно, сякаш наистина стои до мен, казвайки ми какво да правя. Затварям очи, готова да си представя, че е в стаята при мен.

— С другата си ръка докосни клитора си. Знам, че вече е набъбнал за мен. Представи си, че съм там с теб, гледайки те. Седя зад теб, гледайки те как се докосваш. Надървям се като те гледам. Толкова си секси.

Плъзвам ръка по тялото си и оставям дълбокият, познат глас на Нико да изпълни сетивата ми. Почти мога да забравя, че собствената ми ръка търка възбудения ми клитор в малки кръгове, когато чувам нуждата в гласа му. Толкова е чувствено. Още един малък стон се изплъзва и Нико отговаря с ръмжене, звукът е отзвук на чисто мъжко удоволствие. Прави ме смела.

— Твърд ли си? — Най-накрая намирам дълбоко в себе си куража да направя нещо повече от това само да слушам.

— Твърд като камък. Толкова много искам да съм в теб. Дълбоко в теб. Имам нужда да изпълня това тясно малко котенце, скъпа.

О, Боже. Тялото ми се стяга при думите му и ги усещам, буквално усещам думите му да преминават през тялото ми.

— Това ли искаш? Искаш твърдия ми пенис в теб, нали?

— Да. — Гласът ми е дрезгав и изпълнен с нужда. Притискам се силно назад към стените на ваната, задникът ми се търка в чугуна. Представям си, че Нико е зад мен. Ерекцията му е зад мен, докато седя между краката му и той ме наблюдава. Наблюдава ме как се докосвам.

— Плъзни два пръста в това мокро котенце. Имам нужда да бъда в теб.

Колебая се само за секунда, преди да направя каквото ми нарежда, вкарвайки два пръста дълбоко в себе си. Има копнеж в мен, който трябва да достигна, но е извън обсег. От гърлото ми се изплъзва звук, който е кръстоска между стон и дума, а дори не съм сигурна каква би трябвало да е думата.

— Точно така, скъпа. Навътре и навън. Вътре в теб съм. По-силно. — Напрегнатият глас на Нико звучи толкова отчаян за освобождение, колкото се чувствам и аз. Представям си го. Широките му рамене и изопнати мускулести ръце. Красивите му зелени очи върху ми. Наблюдавайки ме. Тласъците на бедрата му. Дългият му, дебел пенис. Боже, пенисът му.

— О, Боже. — Стена, докато усещам безпогрешната пулсация, с която оргазмът ми взема надмощие.

— Свърши за мен. — Твърдият, командващ тон задейства оргазма ми и той се разпростира през мен. Усещам спазмите около пръстите си, когато тялото ми започва да пулсира неконтролируемо.

Чувам името на Нико отново и отново, но не регистрирам, че звукът идва от мен. Превзема ме. Напълно се предавам на оргазма и движа пръстите си навътре и навън, докато съм яхнала последната вълна от малки трептения.

Няколко минути по-късно гласовете и на двама ни звучат различно. Неясни и отпуснати са и се чудя дали и двамата ще спим по-добре тази нощ.

— Ти дали… — Гласът ми заглъхва. Искам да знам дали е свършил. Не съм съвсем сигурна какво бих направила, ако не е, но сега, когато съм намерила блаженството, изведнъж осъзнавам, че нямам представа дали той се е докосвал.

Нико се засмива на неизречения ми въпрос.

— Да, скъпа. Тази вечер и двамата ще спим добре.

ГЛАВА 31

ЕЛ

Намирам местата ни за мача и доведеният ми брат Макс е развълнуван от това колко близо седим. До ринга. Или би трябвало да е до клетката, след като технически няма ринг, а вместо това се бият в клетка? Не седяхме толкова близо на първия и единствен мач, на който съм била, и въпреки това се свивах при всеки удар. Насилието е нещо, което винаги съм избягвала, откакто бях достатъчно голяма, за да контролирам сама пътя си. И въпреки това седя тук, канейки се да гледам как някой, когото обичам, ще потроши друго човешко същество. Или по-лошо, самият той да бъде потрошен. Едва дремнах през изминалата нощ, измъчвайки се заради идването тук. И все пак чувствам, че тялото ми е напълно будно, необичайно нащрек.

Лили, зълвата на Нико, пристига с антуража си и няма съмнение, че мъжът, който стои до нея, е Джо, по-големият брат на Нико. Като две капки вода са, само дето брат му е съвсем малко по-нисък и има малко коремче. Докато Нико няма нито грам мазнина по тялото си. Лили ме представя на съпруга си и той се усмихва. Усмивката е същата като на Нико, само че без трапчинките. Да я видя на лицето на друг мъж е почти странно, но някак си бързо ме предразполага към него. Има усещане за фамилиарност, което ме кара да се отпусна заради приликата.

Лили ме представя и на тийнейджър на име Вини. Чувала съм Нико да говори за него. Всъщност не малко. Семейството на Нико неофициално го е осиновило, интересувайки се силно от момчето с лош живот у дома. Изглежда са се сплотили около него като семейство, всеки осигурявайки различен вид подкрепа, където им е възможно.

Вини е облечен с тениска с образа на Нико и забелязва, че я оглеждам.

— Аз направих снимката. — Гордо вдига фотоапарат, докато говори.

— Е, блузата е много готина.

— Наистина ли ти харесва?

— Да. — Усмихвам му се. Мога да видя, че Вини се бори със същите тийнейджърски неволи, каквито често забелязвам и у Макс. Иска да е отпуснат и самоуверен, но понякога не може да скрие вълнението си. Очарователно е.

Мисля, че преценява искреността ми. После кимва веднъж с глава и продължава.

— Ще ти направя една. Нико ще полудее по това мацката му да носи блуза със снимката му.

Всички се смеем на коментара на Вини, но не мога да не си помисля, че момчето има право. На Нико толкова ще му хареса да нося негова снимка върху гърдите си, за да отпъждам другите лъвове, когато той не е наоколо. Той е умно хлапе, добре познава Нико.

Вини и доведеният ми брат веднага се сприятелиха и се радвам, че това ми дава малко време да опозная Лили по-добре, преди да започне мача. Плюс това момчетата ще се забавляват повече, ако не стоя помежду им и да се свивам при всеки удар.

Дори не осъзнавам, че се въртя на седалката си, но Лили забелязва.

— Нервна ли си? — Тя ми се усмихва. Усмивката е истинска и имам чувството, че по някаква причина намира за забавна неспособността ми да седя мирно.

— Толкова ли е очевидно?

— Ами, предположих, че или е това, или много ти се ходи до тоалетната, заради начина, по който се клати този крак. — Тя посочва с глава към крака ми, който подскача нагоре-надолу като луд. Дори не бях осъзнала, че го правя. Усмихвам й се и принуждавам крака си да кротне.

— Боят никога не е бил моето нещо. — Това е най-голямото подценяване на годината.

— Е, не се тревожи тогава. — Тя прави пауза и се поизправя на стола си, мълчаливо обявявайки увереността си в следващите си думи. — Това няма да продължи повече от тридесет секунди. Нико може да повали този клоун с една ръка, вързана зад гърба.

* * *

Минава почти цял час, преди опонентите да бъдат повикани в клетката. Седя, докато момичета в оскъдни бански разнасят рекламни табели, коментатори дават предсказанията си за мача, а Макс и Вини изяждат по три хотдога. Лили и Джо се опитват да ме убедят да изпия по бира с тях. Знам, че се опитват да помогнат, да ме накарат да се отпусна малко. Но съм наясно с ефекта на алкохола върху емоционалното ми състояние и твърде много ме е страх да не изгубя контрол. Каня се да гледам мъжа, по когото съм луда, да прави неща, за които се опасявам, че ще събудят лоши спомени. Спомени, които не мога да си позволя да асоциирам с Нико Хънтър.

* * *

— Дами и господа, в червения ъгъл, с височина метър и деветдесет, тежащ сто килограма, той е бившият шампион в тежка категория, той няма нужда от представяне пред дамите… Пред вас е Нико „Свааляячът“ Хънтър. — Тълпата полудява, но не и наполовина толкова, колкото Вини, който скача нагоре-надолу и крещи толкова силно, че виждам вените, изскачащи отстрани на врата му. Лили поглежда към мен, после към Вини, а после обратно към мен и дете избухваме в смях, но никой не може да ни чуе, стоейки до фена номер едно на Нико.

Опонентът на Нико е представен и получава само част от възгласите, плюс няколко освиркванията за горкия човек. Предимно от Вини и доведения ми брат. Говорителят изрежда куп правила и бърбори някаква информация за дисциплини, никое от които не ми говори много. Отбелязвам си наум да науча повече за този спорт и го оставям настрана за следващия следобед, в който ще съм сама с Гугъл.

Двамата мъже се обръщат, за да отидат до срещуположните си ъгли, и Нико застава с лице към тълпата за пръв път, откакто излезе на арената. Неоспоримо е наслада за очите, фантазията на всяка жена. Той е висок и великолепен, с квадратна челюст и очи с цвета на нефрит. А тялото му, о, тялото му. Бих могла да се изгубя във

вдлъбнатините от мускулите му. Но не само аз забелязвам. Жени викат и му свиркат като работници на строителен обект, когато покрай тях премине жена с къса пола в лятната жега. Нико или не го е грижа, или е толкова съсредоточен, че не би допуснал външна намеса. Предполагам, че вероятно е станал експерт в това да се изолира от тълпата. Но после завърта глава и очите му моментално намират моите сред публиката. И го задържат. Вероятно има десет хиляди крещящи човека в залата, но за няколко кратки секунди там сме само аз и Нико. Той не се усмихва или да ме поздрави открито, но иска да знае, че съм тук. Наблюдавайки го. Подкрепяйки го. И най-накрая осъзнавам, дори с моето минало, че няма друго място, на което да предпочитам да бъда.

Първият рунд продължава само пет минути, но по-скоро ми се струва като пет часа. Бързо научавам, че е много по-трудно да гледаш мач, когато в клетката е някой, за когото те е грижа. Вратите на клетката се затварят и си поемам дълбоко дъх, надявайки се, че Лили е права и мога да издишам след тридесет секунди, когато всичко ще е приключило.

Нико се държи, но определено не е неравностойният мач, който всички очевидно са очаквали. Почивката между рундовете е кратка, но Прийч изглежда прекарва цялото време, викайки на Нико. Нещо не е наред. Мога да го видя в начина, по който Прийч крещи и Нико не го отразява. Личи си и по лицето на брата на Нико.

Двамата мъже захващат отново след почивка, която е твърде кратка, за да си поема дъх аз, камо ли пък някой боец. Този път има по-малко скачане един срещу друг. Ударите започват и гледам, докато опонентът на Нико го удря директно от лявата страна на челюстта. Истинска вълна на гадене минава през мен и за секунда си мисля, че може физически да ми прилошее. Нико изглежда бесен, но поема удара, едва губейки баланс. Той отвръща на удара и опонентът му прави две крачки назад заради силата на удара, но остава на крака. Падни, мамка му, падни.

Най-накрая Нико събаря опонента си на земята, бързо го поваля по гръб и Нико е отгоре му. Опонентът му е напълно открит и изглежда Нико има идеалната възможност да удари. Подготвям се за онова, което изглежда ще се случи с горкия проснат по гръб на земята мъж, в такава уязвима позиция. Но то не се случва. Няколко секунди по-късно

опонентът му се изправя отново и двамата мъже преминават към борба на пода.

Когато рундът най-накрая свършва, отлепям поглед от клетката, колкото да погледна Лили. Чувствам се отчаяна.

— Всичко наред ли е? Не изглежда като лесния бой, за какъвто го мислеше?

Лили ме поглежда и виждам проблясък на болка в очите й. Разстроена е заради боя, но нещо в изражението й ми казва, че болката няма нищо общо с това, че опонентът на Нико е успял да се задържи по-дълго, отколкото са предполагали всички. Лили отваря уста, за да отговори, но после спира и я затваря. Но Джо се намесва.

— Той се страхува да го нарани. Това там, не е Нико, който се бие. Виждал съм го да удря по-силно по време на спаринг в залата, докато загрява.

По-бързо отколкото мога да поема значението на думите, които бавно осмислям, почивката свършва и двамата мъже се срещат отново в центъра, готови за последния рунд. Минават само няколко секунди, когато опонентът му удря силно, уцелвайки Нико с ритник в ребрата, изглеждайки така, сякаш може да счупи някои от тях. Отново, Нико не залита, остава на крака. Но нещо друго се случва, виждам го по лицето му. Бесен е. Наистина бесен.

Отговорът му е да се хвърли към опонента си, поваляйки го тежко на земята. Нико се движи бързо и за секунди го заключва в някаква сложна хватка, която изглежда така, че ако мъжът помръдне на сантиметър, ръката му ще се счупи на две. Нико извива тяло, за да добави натиск, а мъжът тупа с ръка по тепиха, предавайки се.

Тълпата реве, някои от жените стоят върху седалките си и размахват плакати, казващи на Нико, че го обичат. Щастлива съм, че свърши, но някак си не мога да намеря у себе си сили да викам. Знам, че трябва да празнувам, той победи, но не го усещам като победа. След като оглеждам тълпата, се обръщам, за да видя, че Лили и Джо също не празнуват.

Говорителят вдига ръката на Нико, обявявайки го за победител и го зървам за пръв път. Той също не се усмихва. Лицето му е празно, лишено от всякаква емоция и изпраща тръпка надолу по гръбнака ми. Забелязвам, че не гледа към мен, дори като се отправя навън, когато

минава покрай нашия ред. За пръв път тръпката, която получавам от Нико Хънтър не е добре дошла.

ГЛАВА 32

ЕЛ

Макс е развълнуван да отиде отзад, за да види Нико след мача. И Вини е поканен и двамата разиграват отново боя, раздавайки си въздушни удари един на друг, докато си проправяме път към коридора на арената. Има още мачове след този на Нико, но не искам да стоя да ги гледам, а момчетата така или иначе нямат търпение да видят идола си.

Показваме на охранителя пропуските си за бекстейджа, а той изглежда така, сякаш самият той трябва да бъде в клетката, вместо да проверява лични карти. Момчетата преливат от гордост, че имаме достъп до бекстейджа и гордо носят табелките си около вратовете. Следваме насоките, които охранителят ни дава, надолу по стълбището и през редица дълги коридори. Намираме се под сградата и има група бойци, треньори и хора от рекламата, размотаващи се наоколо. Освен това има не малко изглеждащи като групарки жени, всяка имаща по-малко дрехи от следващата. Вини изглежда разпознава всички бойци и рецитира статистиките им, докато минават. Хлапето е ходеща енциклопедия за това кой кой е в ММА боевете.

Накрая се появи и стая 153, където ни казаха, че ще бъде Нико. Вратата е открехната и силни гласове се носят от тази посока. Доближавайки се разпознах, че силният глас е на Прийч и той не просто говори силно, а крещи като луд.

— Мислех, че сме загърбили тези лайна! Каза ми, че си готов. Не си готов, мамка му. Подготвих тялото ти, но само ти знаеш какво има в този твой дебел череп…

Спряла съм пред вратата и слушам, в общи линии подслушвам, когато си спомням, че и момчетата чуват всичко.

— Вие двамата. — Ровя в чантата си и вадя банкнота от двадесет долара. — Вървете обратно горе, купете няколко претцела и гледайте следващия мач. Върнете се, когато свърши. — Макс понечва да

отговори и спори, а аз му отправям убийствения поглед на голямата сестра и посочвам с пръст посоката, от която току-що дойдохме. — Веднага.

Вини сръчква брат ми:

— Хайде, човече — и двамата неохотно се обръщат да вървят. Вини е умно хлапе, бързо разбира кои битки да води и кои никога няма да спечели. Ще се справи добре в живота.

Сега, когато отпратих момчетата, вече не съм сигурна какво да направя. Прийч все още крещи и все още не съм чула Нико да каже нито дума. Част от мен чувства, че не трябва да ги прекъсва, но друга част от мен иска да влезе и да защити Нико. Знаех, че нещо не е наред, но той спечели, мамка му, не заслужава да се държат така с него. Лъвицата в мен побеждава и почуква веднъж по вратата, а после влиза в стаята, без да чака отговор.

Нико седи на пейката с глава върху ръцете, гледайки надолу. Позата му ми напомня на дете, на което се карат. Победено и разочаровано. Той не вдига поглед, когато влизам, но Прийч моментално млъква и се обръща.

— Може би ще можеш да вкараш малко разум в този дебел череп. — Прийч хвърля на земята хавлията, която държи, и излиза от стаята, тряскайки вратата като удивителен знак накрая на тирадата му.

Изчаквам няколко секунди, дълги секунди, докато действително чувам часовника на стената зад мен да тиктака, но Нико така и не ме отразява. Не е помръднал. Така че си поемам дълбоко дъх и отивам до него, спирайки пред пейката, на която седи. Бавно посягам надолу и слагам ръце на раменете му. Несигурна съм какво да кажа, но искам някак да го утеша.

Нежно плъзгам пръсти напред и назад по топлата му кожа с движение, за което се надявам да е успокоително. Раменете му лекичко се отпускат при допира ми.

— Добре ли си? — Думите ми са малко повече от шепот. Нико поклаща глава. Не.

— Физически ранен ли си? Мога ли да ти донеса нещо? Отново само поклащане на глава за „не“.

— Искаш ли да говорим за това? Още едно поклащане на главата.

Стоя там още няколко минути, мълчаливо, ръцете ми са на раменете му и главата му е все още наведена. Това е най-дългият момент, в който съм близо до него, без той да ме докосва. Точно пред мен е, но е на светлинни години разстояние. Толкова много искам да му помогна, имам нужда да го накарам да се почувства по-добре. Но той все още не ме е погледнал или проговорил. Коленича пред него, обвивам ръце около стиснатите му длани и поглеждам към лицето му. Толкова съм близо, че вече не може да ме отбягва. Килва глава леко назад и очите му се дигат към моите. Онова, което виждам да ме гледа, разбива сърцето ми на милиони малки парченца. Очите на обичайно силният ми, самоуверен мъж са пълни с непролети сълзи и той изглежда… съсипан. Изплашен. Тъжен. Лицето му е изпълнено с болка, когато поглежда към мен. Той все още не проговаря, но очите му казват всичко.

Чувам гласове откъм вратата и после се почуква, преди Вини и Макс да влязат в стаята. Обръщам се за части от секундата, за да погледна към момчетата, а когато се обръщам отново към Нико, емоцията от лицето му е изчезнала. Заменена от каменна фасада, която не съм виждала никога преди.

— Махни момчетата от тук. — Суров глас, който не очаквам да чуя, изрича командата, изненадвайки ме. Студен и дистанциран е и ме стряска да чуя такъв тон в гласа на Нико. Толкова много, че вдигам поглед към лицето му със смръщени вежди, объркана, сякаш думите, които изрече току-що са на чужд език. Но, ако намеренията му не са ясни първия път, когато проговори, няма как да ги объркам втория път. — Върви си у дома, Ел.

* * *

Отнема ми часове да заспя и когато най-накрая го правя, цяла вечер се мятам и въртя. Не мога да изкарам от главата си изражението на Нико, когато коленичих пред него. Твърде ми е познато. Скръб. Срам. Самоненавист. Този момент се връща, за да те преследва, когато най-малко го очакваш. Точно когато си помислиш, че си намерил начин да го заровиш някъде дълбоко в себе си, то подава грозната си глава и

се връщаш пак в началото. Отново да преживееш болката. Съжалението. Вината. И оздравяването трябва да започне отначало.

ГЛАВА 33

нико

Дори не забелязвам, че кокалчетата ми кървят, докато силният глас на Прийч не измества вниманието ми от чувала. Часът е пет сутринта и вече от часове съм тук. Без значение колко силно замахвам, не успявам да се изтощя достатъчно, за да затворя очи, без да виждам лицето му. Лицето, което ще ме преследва до края на дните ми.

— Цяла нощ ли си бил тук? — Прийч ми проговаря за пръв път след мача. Крещя ми и ме напада, но нищо от казаното досега не породи отговор.

— Донякъде.

— Окървавил си целия чувал. Иди им сложи лед. — Не му дреме за чувала, това е начинът на Прийч да ми каже да забавя топката.

Поглеждам надолу към ръцете си и за пръв път виждам мазалото, което съм направил, макар през цялото време да бяха на нивото на очите ми. Резки и кръв покриват кокалчетата и по-голямата част от пръстите ми. Някои са подути двойно на нормалния си размер и съм почти сигурен, че са счупени. Но не чувствам никаква болка. Ще ми се, но съм безчувствен.

Отправям се към малката кухня в ъгъла на залата и покривам кокалчетата си с лед. Не си правя труда да чистя кръвта от изцапаните си ръце. Прийч ме следва и ми подава бутилка вода и три хапчета.

— Изпий ги.

Знам какви са и без да питам. Силно приспивателно и две обезболяващи. Избраният от мен коктейл за почти три месеца след последния ми мач. Една вечер Прийч ги изхвърли всичките, поне така си мислех, когато се докарах до самосъжаление, задето не мога повече да функционирам без цяла шепа. Гълтах ги като хлапе с пълна торбичка бонбони M&M. Когато той ми ги взе, едва не ми коства десет бона. Десет бона за ремонти, когато разруших собствената си зала в пристъп на гняв, защото проклетият доктор не искаше да ми напише

нова рецепта в замяна на онази, която Прийч отмъкна. Изненадан съм, че изобщо ми ги предлага сега.

Прийч тиква ръката с хапчетата към мен.

— Проклятие, Нико, изпий шибаните неща. Трябва да поспиш, тялото ти има нужда от почивка и тази твоя идиотска глава няма да спре достатъчно дълго, че да му позволи. Пий ги така, както се предполага, че трябва да се пият, ден или два, за да се оправиш, а не като шибани бонбонки.

Враждебно настроен, взимам хапчетата, глътвам ги наведнъж и оставям Прийч да стои там с неотворената бутилка вода в ръка.

Някои от редовните започват да приижда и извикват поздравленията си в моята посока. Не искам да ги чувам, не заслужавам ничии благопожелания.

ГЛАВА 34

ЕЛ

След като не се чух с Нико след мача снощи или цял ден днес, тръгвам към залата му след работа. Не отговаряше на съобщенията ми и обажданията ми отиваха директно на гласова поща. Или ме игнорира, или телефонът му е изключен. Имам нужда само да се уверя, че е добре. Цял ден тревогата ми нарастваше и почти притичвам от колата ми към входа на залата.

Обичайният тип на гишето ме разпознава и питам дали Нико е наоколо. Тревогата ми се засилва, когато ми казва, че не го е виждал цял ден. Сега започвам да се чудя дали не лежи някъде в безсъзнание с недиагностицирана травма на главата вследствие от боя.

Прийч ме зърва и привлича вниманието ми със силно изсвирване и поклащане на главата. Държи чувала, докато някакъв тип без врат удря и рита толкова бързо, че изглежда сякаш има гърч.

Отправям се към Прийч и безвратият мъж спира да удря чувала и ми отправя похотлива усмивка. Тези усмивка и поглед ме карат да искам да си взема душ. Незабавно.

— Това е момичето на Нико, голям кретен. Ако те хване да я гледаш така, ще си търсиш нова зала. *След* като прекараш десет минути да си търсиш зъбите. — Тонът на Прийч не е игрив.

Отправям вяла усмивка към Прийч.

— Виждал ли си Нико? Цял ден не отговаря на обажданията ми.

— Сложих го да си легне тази сутрин. — Прийч поглежда към мен и после пак към безвратия. — Стани невидим за десет минути.

Без да се оплаква, безвратият изчезва. Ако не бях без настроение, вероятно щях да намеря за странно забавна властта, която Прийч има над мъже два пъти по-едри от него.

— Трябвало е да го сложиш да легне? Той добре ли е?

Прийч измъква хавлия от задния си джоб и бърше ръце, докато говори.

— Той има някои проблеми, Ел, вече го знаеш, нали?

— Имаш предвид онова, което го спираше да се върне в клетката?

— Мда, това. Е, открих го да се опитва да изтощи тялото си, за да успее да заспи. Така се справя той с нещата. Тренира. Много. Понякога твърде много. Мисля, че се е занимавал с това цяла нощ. Прецакал си е ръцете. Ще заздравеят. Но освен това, мисля, че най-лошото е в главата му. Мога да оправя тялото му. Не мога да оправя онова, което е тук. — Показалецът на Прийч почуква отстрани на главата му.

— А как го накара да заспи?

— Лекарства. — Прийч го заяви без угризения.

— Дал си му лекарства?

— Не ме гледай сякаш съм дяволът. Те са си неговите лекарства. Докторът му ги предписа след последния мач. Започна да ги взима прекалено много, затова му ги прибрах. Но имаше нужда от тях тази сутрин, така че му дадох достатъчно, за да поспи. Момчето има повече енергия от всеки, когото познавам, когато е разстроен. Но колкото по-дълго е разстроен, толкова по-дълго отнема възстановяването. Спрях го навреме.

— Цял ден ли е спал?

— Не съм го виждал, тъй че си мисля, че да. Не съм се качвал да проверя.

— Ще ида да го нагледам. Прийч кимва.

— Сигурен съм, че ще хареса това повече, отколкото да се събуди до мен.

* * *

Нико лежи по диагонал на леглото, по корем. Все още е облечен с шортите от мача предния следобед. Гледам как гърбът му се надига и спада. Изпълва ме облекчение, задето още диша.

Тихичко излизам от стаята и отново затварям вратата. Не искам да го събуждам след онова, което ми каза Прийч. Намирам лист и химикал в чекмеджето в кухнята и му оставям бележка на масата.

Наминах да те видя, не исках да те събуждам. Сладки сънища. Ел.

* * *

Почти десет часа вечерта е, когато телефонът ми най-накрая звънва. Грабвам го нетърпеливо от масичката.

— Здрасти.

— Здрасти. — Гласът на Нико е уморен и звучи така, сякаш може би току-що се е събудил.

— Сега ли ставаш? — Ако е така, то това ще са доста силни лекарства, понеже ще да е бил извън строя за почти шестнадесет часа.

— Мда.

— Как се чувстваш?

— Добре съм. — Интонацията на Нико ми казва, че не иска да говори за това.

Изглежда отново ще получавам отговори с минимално количество думи.

— Мога ли да направя нещо?

— Казах, че съм добре, Ел. — Не ми убягва, че използва името ми. За него станах „скъпа“ през първата седмица от познанството ни. Не би трябвало да има значение, но по някаква причина простата промяна ме кара да се чувствам така, сякаш сме направили крачка назад. И тонът му, опитвам се да не се обиждам. Помня хората, опитващи се да ми помогнат, когато все още не бях готова да го приема. Само ме вбесяваше. И все пак, не мога да не се чувствам разочарована, че ще ме изолира с всички останали.

— Добре.

Неловко мълчание се настанява помежду ни. Нещо, което никога не съм изпитвала с Нико. Стомахът ми се преобръща, но изчаквам той да проговори пръв.

— Трябва да си направя нещо за ядене. Ще ти се обадя утре.

Държа се така, сякаш всичко е наред, макар да усещам как сърцето ми се свива при думите му. Отсвирва ме.

— Добре. Ще говорим утре.

Полагам всички усилия да звуча весела, когато съм всичко друго, но не и това. За пръв път осъзнавам, че наистина съм си паднала по Нико Хънтър.

ГЛАВА 35

нико

Убива ме да стоя далеч от Ел. Само за нея мога да мисля, но не искам да ме вижда такъв. Слаб. Уплашен. Вече дори не мога да се бия. Мислех, че мога да го превъзмогна, да продължа с живота си след повече от година тичане на едно място. Но кошмарите се върнаха. Не мога да спя и проклетият Прийч не ми дава повече от хапчетата.

Тя знае, че я избягвам. Унищожавам единственото хубаво нещо, което съм открил от доста време насам, защото ме е страх да затворя очи и да видя лицето му. Той ме преследва. Преследва ме заради онова, което му причиних, но го заслужавам, мамка му. В другия край на залата съм и слушам за стотен път една от речите на Прийч, когато тя влиза. Не я очаквам, не чувам вратата да се отваря или звука от гласа й, но някак усещам присъствието й. Обръщам се и я търся с поглед. Очите ни се откриват като магнити. Мамка му, красива е. Обичам да я виждам в тези проклети превзети костюми, с които се облича. Лицето й отначало е загрижено, сякаш не е сигурна дали неочакваната й поява би била приета като добре дошла. Исусе, аз й причиних това.

Накарах я да се чувства така, сякаш не е добре дошла. Какъв тотален задник съм!?

Усмихва ми се от другия край на залата и не мога да не усетя първите проблясъци на светлина от дни насам. Наблюдавам я, докато се приближава и виждам как лицето й трепва, когато ме оглежда добре. На нищо не приличам. Не съм се бръснал отпреди мача и очите ми са тъмни от безсънните нощи. Почти сигурен съм, че нося тази блуза от най-малко тридесет и шест часа и се чудя дали и аз не мириша.

— Здравей. — Виждам загрижеността в очите й, когато стига до мен и ме заговаря.

— Здрасти.

— Реших, че ако не те попитам, не можеш да ми кажеш да не идвам.

Усмихва ми се притеснено и това ме кара да искам да се протегна и да я целуна толкова силно, че никога да не се усъмни дали я искам покрай себе си. Но не го правя.

Вместо това стоя като задник, не казвам нищо и само кимвам с глава, сякаш мога да проумея какво всъщност се случва в тази нейна красива глава.

— Прийч, ще възразиш ли, ако го откраднa за малко? — Обръща се към копелето, което ме дъвчеше допреди минута, а сега е целият в усмивки заради нея.

— При всички случаи, взимай го. Можеш да го задържиш, доколкото ми пука. — Втората част е промърморена под нос, докато Прийч се отдалечава, но и двамата го чуваме.

— Може ли да се качим горе и да поговорим? — Гласът й е тих, сладък.

Кимвам и тръгвам. Издърпвам надолу решетката на асансьора към апартамента ми и изведнъж сме само ние двамата и кабината изглежда малка. Тя ухае толкова добре. Всичко свързано с нея е добро, за разлика от мен. Мразя се за това, че я искам толкова много, макар че заслужава повече.

Ел оставя чантата си на кухненския плот и й трябват няколко минути, преди да се обърне с лице към мен. Но, когато го прави, изглежда нервна.

— Искам да говориш с мен. Не ме допускаш до себе си. — Гласът й е треперлив, но когато я поглеждам, тя изпъва рамене и се насочва устремено към целта.

— Не искам да говоря, Ел. — Какво иска да й кажа? Че имам нужда от време, за да вкарам в ред демоните в главата си? Демоните, които заслужавам да ме преследват през всеки час от всеки ден до края на живота ми?

Тя прави две крачки, спирайки точно пред мен.

— Мога да помогна… и има консултации… и групи за помощ на хора, които минават през такива неща.

Отговорът ми е язвителен смях и моментално мога да видя, че това е грешната реакция. Лицето на Ел бързо се променя от загрижено към вбесено. Скръства ръце пред гърдите си и изглежда е готова за битка.

— Мислиш, че е смешно, че искам да помогна?

— Не, мисля, че е смешно, че си мислиш, че можеш да помогнеш.

— Мога да помогна. Но ти трябва да ми позволиш.

— Ел, бягай, докато имаш тази възможност. Не можеш да ме поправиш. Не съм ти някакъв проект, с който да се занимаваш като благотворителност. По-добре си с някой като теб.

Очите й се разширяват колкото чинии.

— Като мен? Какво значи това? Уилям? Това ли ми казваш, че трябва да се върна при някой като Уилям? — Гласът й се усилва с всеки отговор.

Споменаването на името на Уилям от устните на Ел ме покосява повече от всеки физически удар. Мисълта за това хубаво момченце някъде около моята Ел кара пяна да ми излезе на устата. Ядосан съм. Ядосан съм само от това, че я чувам да казва тези думи. Но може би наистина там й е мястото.

— Искаш ли Уилям, Ел? — Кипейки, думите ме карат да ми призлее само като ги изричам.

— Искам теб. Искам да ти помогна, мамка му!

— Не можеш да ми помогнеш, Ел. Съсипан съм. Убих човек. С двете си ръце отнех живота на друг човек. Само чудовище би го направило. Чудовище, което ще изгние в ада. Там ми е шибаното място!

— Беше инцидент! — Сега си крещим един на друг. Напълно и изцяло си крещим с пълно гърло, всеки опитвайки се да наложи мнението си като вика по-силно от другия.

— Моята ръка го уби. Това не е инцидент, това е убийство. А убийците не могат да изкупят вината си.

Тя вдига поглед към мен и е бледа като призрак. За секунда си мисля, че може да припадне.

— Наистина ли мислиш, че няма прошка за случилото се? — Вече не крещи, гласът й е тих и пресеква насред изречението.

— Прошка от кого, Ел? Единственият човек, който може да ме оправдае, е мъртъв.

Сълзи се стичат от лицето й, докато бяга от апартамента ми и затръшва вратата на асансьора. Наблюдавам я, докато трескаво натиска копчето, за да избяга. Няма търпение да се махне от мен и никак не я виня.

ГЛАВА 36

ЕЛ

Нямам идея как изобщо стигнах у дома. Сълзите така замъгляваха зрението ми, че едва виждах. Паниката ме сграбчва, когато се замисля колко по-ужасно можеше да е. Единственото облекчение е, че никога няма да ми се наложи да изпълня плана си, казвайки на Нико защо мога да му помогна, какво ме прави толкова уникално подготвена да разбера през какво минава. Подсмърчам, докато превъртам думите му отново и отново в главата си: *„Моята ръка го уби. Това не е инцидент, това е убийство. А убийците не могат да изкупят вината си“.*

Не знам защо си помислих, че сме еднакви. Не сме. Толкова по-ужасна съм. И все пак той си мисли, че *той* е чудовище заради онова, което стори… а случилото се с него наистина бе инцидент. За разлика от мен. Аз съм онази, за която няма прошка. Ако той се мрази толкова заради стореното от него, когато не е възнамерявал да се случи, какво ли би си помислил, когато научи за мен? Моето не беше инцидент.

Толкова дълго потисках емоциите, че е като пропукване на язовирна стена, когато сълзите потичат. Заливат ме като бурни води. Неконтролируемо плача и плача, докато накрая не се чувствам сякаш се давя и сънят ме поглъща, когато се предавам, умът ми се надява да открие покой.

— Ти, тъпа курво. Казах ти да не бягаш пак в къщата на сестра си.

Баща ми сграбчва шепа от косата на майка ми и дръпва с всичка сила, запращайки вече болнавата ми майка през стаята. Тенджерата на печката издрънчава силно, когато тя се удря в печката. Лицето на майка ми вече е в черно и синьо от последния път и носът й вероятно е счупен. Макар да не може да е сигурна, тъй като спря да ходи на лекар преди няколко години. Лекарите задават твърде много въпроси.

— Мислеше, че няма да те намеря ли, безполезна путко? Винаги ще те намирам. Кога ще си научиш шибания урок?

Баща ми прави две големи крачки към майка ми и тя се свива на топка, за да се предпази, приготвяйки се за онова, което знае, че е неизбежно. Гледам, докато той изтегля крак назад и я изритва отстрани с цялата си сила. Тялото й пада настрани, но тя все още е свита на кълбо, малките й ръце са извити, за да предпазят главата й.

Не е трудно за баща ми да вдигне майка ми, той е над метър и осемдесет и доста над деветдесет килограма, а тя е дребничка. Последната година беше толкова зле, че тя непрекъснато отслабваше. Мисли си, че не забелязвам, но не е така. Всичките й дрехи са твърде големи и вече почти не се храни. Напоследък винаги е тъжна.

Той се протяга и я сграбчва за врата, вдигайки я от пода с едно бързо движение. Дори и когато е толкова пиян, изглежда силата му не намалява. Понякога си мисля, че му дава повече. Повече сила. Повече омраза. Злото, което винаги се спотайва в дълбокото, открива път към повърхността и после става още по-зле. Почти сякаш злото е било бутилирано толкова дълго, че експлодира, когато най-накрая излезе.

Невинаги беше така. Баща ми невинаги е бил чудовището, което е днес. Спомням си как се прибираше от работа и сядаше на дивана. Игриво дръпваше майка ми в скута си, когато тя идваше да му донесе питие. Тя се кикотеше и се целуваха. Мислех си, че е гнусно. Но сега бих дала всичко, за да се върна обратно в онези дни. Бяхме щастливи. А той не беше пиян и ядосан през цялото време.

Но после нещата се промениха. Той изгуби бизнеса си и трябваше да се преместим. Да се изнесем от голямата си къща с хубава, зелена морава и да отидем в малък апартамент с циментова площадка вместо двор. Баща ми мразеше преместването, това наистина го ядоса. Отначало само много крещеше. И пиеше. Започна много да пие. Понякога ставах за училище, а той имаше алкохол в чашата си вместо кафе.

После една вечер мама изгори вечерята, докато се опитваше да ме изкъпе в същото време. И когато татко видя бъркотията, той я удари през лицето. Силно. Спомням си, че й каза, че хаби парите му. Тя плака и се извини. На следващата сутрин той все още беше бесен.

Мама ми каза, че татко е под много стрес и не е имал намерение да я нарани. Беше просто инцидент.

Но после се случи отново. И отново. И отново. И ударите станаха по-лоши. Шамарите се превърнаха в юмруци, а юмруците се превърнаха в ритници. Докато не се стигна до момента, когато я биеше почти всеки ден. Тя почти винаги имаше синини и вече не излизаше много. Няколко пъти се опитахме да си тръгнем. Но той винаги ни откриваше и ни връщаше обратно. Извиняваше се и казваше, че никога повече няма да се повтори. После, когато се приберяхме у дома, обикновено ставаше по-зле. Като този път.

Краката на мама висят във въздуха и лицето й става яркочервено. Изплашена съм и не знам какво да направя. Този път може наистина да я убие.

— Спри! Спри! Ще я убиеш. — Отчаяно моля баща си. Сълзи се стичат по лицето ми, когато сграбчвам ръката му, обезумяло опитвайки се да помогна на майка ми да си поеме въздух. Той ме изблъсква и политам във въздуха, но поне съм успяла да го накарам да отпусне смъртоносната си хватка върху гърлото й.

Майка ми пада на пода, ръцете й държат шията й, докато се опитва да си поеме дъх. Издава силни хриптящи звуци с всяко вдишване, докато трескаво се опитва да вкара въздух в дробовете си. Баща ми се обръща и ме поглежда, седяща там, където се приземих след като ме блъсна. Очите му са тъмни и обезумели и започвам да треперя. Никога не съм била толкова уплашена. Ще ни убие. И двете. Мога да го видя в очите му. Каквото и подобие на мъжа, който беше баща ми, да бе останало у него, вече го няма. Чудовище е заело мястото му.

Мисля, че ще погне мен, но се обръща. Вниманието му се връща върху майка ми, все още опитваща се да си поеме въздух върху пода. С една ръка сграбчва косата й в юмрук и отново я вдига, запращайки я върху хладилника. Всичко отгоре му пада, някои неща се приземяват върху майка ми. Но това не отвлича вниманието му. Държейки главата й неподвижна до хладилника с шепа коса, той се привежда към нея, някога красивото му лице е изкривено до такава степен, че вече не прилича на себе си.

— Какво ти казах, че ще се случи, ако отново се опиташ да си тръгнеш, тъпа малка путко? Всичко това е по твоя вина. Ти си си

виновна, безполезна курво. Ти си боклук.

След това отдръпва лице и замахва, преди да стовари юмрук право в бузата й. Чувам силно пукане и не съм сигурна дали е от лицето на майка ми или от ръката на баща ми, но от звука ми призлява. Физически. Оповръщам се цялата.

Баща ми я удря отново и този път няма пукане. Всичко, което чувам, е звук като на тюлен. Това е майка ми, вика от болка, но все още няма глас заради душенето. Звукът е ужасен. Ужасен, ужасен, отвратителен звук. Тя не може да диша и звукът става по-отчаян, но в същото време и по-тих. Сякаш времето й изтича. Тя ахва отново и отново чувам този звук. Това е най-ужасяващият звук, който някога съм чувала в живота си. Освен това е последното, което чувам, докато пистолетният изстрел не ме разтърсва.

С месеци се опитвах да си спомня какво се случи. Спомням си звука, опитите на майка ми да диша. После си спомням изстрела. Беше толкова силен, че ме заболяха ушите. Звънтенето не спираше. Спомням си, че гледах как баща ми пада и видях как кръв започна да се лее от главата му. Имаше много кръв. Повече, отколкото съм виждала майка ми да изчиства от себе си след побоите. Събира се в кръг, който става все по-голям и по-голям. След това локвата ме достига и започва да се просмуква в голите ми крака. Но не помръдвам. Нямам представа откъде дойде изстрела. Докато не поглеждам надолу и не осъзнавам, че държа пистолета в собствените си ръце.

Събуждам се, държейки се за ушите. За един дълъг момент наистина мога да чуя звънтенето. Съвсем същото е както в онзи ден. Само дето когато сядам, звукът изчезва и стаята е тиха. Зловещо тиха. Пляскам с ръце, само за да чуя звук. Имам нужда да се уверя, че съм будна и че чудовището наистина го няма.

ГЛАВА 37

ЕЛ

Минаха три дни и Ел все още не отговаря на обажданията ми. Знам, че се издъних и бих разбрал, ако повече не иска да ме вижда, но имам нужда да я видя. Имам нужда да й се извиня за начина, по който се отнесох с нея. Тя само искаше да ми помогне, а аз бях твърде зает да тъна в самосъжаление, за да приема. Тотален задник съм.

Звънях и пращах съобщения. Цветята, които се опитах да изпратя, два пъти бяха върнати в магазина, защото никой не отговаряше. Собственоръчно тропах на вратата й, извинявайки се и молейки да ми даде само две минути. Или не си беше вкъщи, или ме мразеше толкова много, че не би си хабила дъха дори за да ме разкара.

Преглъщайки гордостта си, най-накрая се отправям към офиса й. Просто имам нужда да я видя. Обещавам си, че няма да правя сцена.

— Здрасти, Реджина. — Опитвам се да звуча нормално, вместо като отчаяния загубеняк, който съм.

— Здрасти, Нико.

По лицето й мога да разбера, че знае, че нещо се е случило. Опитва се да се усмихне, но изглежда тъжна.

— Ел тук ли е? — Хвърлям поглед над рамото на Реджина, надявайки се да я зърна.

— Не, съжалявам, няма я.

Майната му на спокойното. Отчаян съм.

— Моля те, Реджина. Ако ти е казала да ми кажеш, че я няма, иди й кажи, че имам нужда да я видя.

Виждам в лицето на Реджина нещо, което прилича на съжаление, когато отговаря.

— Наистина я няма. Взе си няколко дни отпуска.

— Добре ли е?

— Така си мисля. Просто й трябва малко време. Има доста неща, които не разбираш.

— Влюбен съм в нея, Реджина. Трябва да я видя. Кажи й, че съжалявам. — Докато думите не излизат от устата ми, не съм го признал дори пред себе си. Но, проклятие, дори не ме плаши. Трябва да оправя това. Собствените ми проблеми вече не са важни. Само трябва да се добера до Ел.

Реджина ме поглежда в очите, преценяйки откровеността ми. Изглежда се колебае, но после виждам да се усмихва и да клати глава.

— Ще ми срита задника заради това. Но ето. — Надрасква нещо на лист хартия и ми го подава. — Вторият й баща има хижа в Спринг Гроув. Би трябвало да тръгна натам след работа. — Отивам да взема листа от ръката й, но тя го дръпва и ме поглежда. — Имаш време до полунощ. Ако дотогава не ми изпрати съобщение да не идвам, аз идвам и ти си тръгваш. Ясно?

— Ясно. — Бих сключил сделка с дявола, за да взема листа от ръката й.

* * *

Взимам тричасовия път с кола за по-малко от два часа и половина. Къщата е насред на нищото, до голямо езеро. Притеснява ме, че е тук съвсем сама. Най-близката къща вероятно е на най-малко километър разстояние. Вътрешната врата е широко отворена, само мрежестата врата държи настрана нежеланите гости.

Почуквам и, когато отговаря, се чувствам по-жив, отколкото от дни насам. Само звука на гласа й ми носи чувство на облекчение. Извиква някъде отдалеч. Мисли си, че съм Реджина.

— За какво чукаш? Влизай.

Отварям вратата и пристъпвам вътре, оглеждайки се.

— Лорънс бесен ли беше задето отново не дойдох? — Гласът й идва отнякъде в задната част на къщата, но се приближава. — Пътят…

Най-накрая завива зад ъгъла и застива насред крачката си, когато ме вижда.

— Какво правиш тук?

— Придумах Реджина да ми даде адреса.

— Но… защо?

Колебливо, правя крачка към нея. Тя не помръдва към мен, но поне не хуква и в обратната посока. Спирам, когато заставам пред нея. Не носи никакъв грим и изглежда наскоро е плакала. Такъв завършен задник съм.

— Исках да ти кажа, че съжалявам.

Ел не казва нищо, чака да продължа.

— Прекалих онази вечер. Опитваше се да помогнеш, а аз бях… тотален задник. Тя ми се усмихва несигурно и кимва.

— Всичко е наред. Разбирам. Беше разстроен. Не трябваше да те притискам.

Би трябвало да се радвам, че я чувам да казва, че ми прощава, но онова, което не казва, ме кара да чувствам празнина в стомаха си.

— Ще ми дадеш ли шанс да ти се реванширам? — Посягам към ръката й. Тя поглежда към ръката, а после и към очите ми, но не ми подава ръката, към която се пресягам като към спасително въже, започвайки да усещам как потъвам.

— Не съм ти ядосана, Нико. Но помислих върху някои от нещата, които каза. И си прав. Просто сме прекалено различни.

Сърцето блъска в гърдите ми. Забравих, че й казах, че ще е по-добре с някой, който да прилича повече на нея. Шибаният Уилям. Това беше отговорът й. Искам да прекърша този превзет задник на две. Дори не мога да я погледна. Трябва да се измъкна поне с непокътнато достойнство. Поне ме оставя да си кажа репликата.

— Добре, Ел.

Не се опитва да ме спре, когато се обръщам и тръгвам към вратата.

ГЛАВА 38

ЕЛ

На следващата сутрин откривам Реджина да спи на дивана. Предателка. Събужда се, докато приготвям закуска. Добре де, може и да не се събужда, а вместо това аз я събуждам като тряскам тенджерите и тиганите, които вадя. Някои от тях всъщност няма нужда да се вадят от шкафа. Но тези просто изглеждат по-шумни.

— Да разбирам, че ме мразиш тази сутрин? — Реджина влиза в кухнята, разтривайки очи. — Съжалявам. Той изглеждаше толкова тъжен и си помислих… помислих си, че може би има начин да оправите нещата.

— Не чу ли какво ти казах? Той мисли, че съм чудовище. Непростимо чудовище. И е прав.

— Казал е, че *той* е чудовище.

— Само защото не знае коя съм. И така ще си остане. — Поглеждам към Реджина за потвърждение и тя не изглежда сигурна в отговора си. — Нали, Реджина?

В отговор приятелката ми издава раздразнено ръмжене, преди да чуя думите, от които имам нужда.

— Разбира се, знаеш, че никога няма да издам тайните ти.

Реджина е най-доверената ми приятелка, но въпреки това се чувствам малко облекчена, че я чувам да се врича отново в клетвата ни. Има слабост към Нико Хънтър.

* * *

Следващата седмица преминава като в мъгла. Работя по дванадесет часа седем поредни дни, за да наваксам за трите дни, които прекарах в самосъжаление. Винаги има предостатъчно работа за вършене в малката ми фирма, но деветдесет часа седмично не са

наистина необходими и аз го знам. Но имам нужда да съм заета. Мразя да се прибирам у дома. Там няма какво друго да правя, освен да мисля. Да мисля за мъжа, който превърна спокойния ми, уравновесен живот във водовъртеж. Водовъртеж от емоции, които бях забравила, че е възможно да изпитам.

Животът ми беше прост, преди Нико Хънтър да влезе в него. Хубава работа, добър мъж, с когото да се срещам, и без повече кошмари. Успях да задържа живота си спокоен за десет години. Съществувах. После той се появи и изведнъж съществуването вече не беше достатъчно. И го исках. Исках да спра да съществувам и да започна да живея. Най-накрая. Но трябваше да знам, че няма да се получи. Дори и в ежеседмичната ми група за подкрепа, виждах как лицата на хората се променят щом чуят историята ми.

* * *

Четвъртък вечер е и закъснявам за срещата с Уилям. Ще се срещнем с общ клиент в ресторанта. Това е последното място, на което вечеряхме двамата с Нико и само с влизането емоциите ми се разбушуват. Трябва им само най-бегло напомняне.

Уилям ми махва от бара, когато влизам. Не е настанен на маса, както прави обикновено, когато ме чака, защото закъснявам.

— Здрасти. — Оглеждам се за клиента ни. — Господин Мънли закъснява повече от мен ли?

Уилям става, целува ме по бузата и се усмихва.

— Няма да дойде преди седем.

— О, мислех, че е за шест. Уилям отпива от питието си.

— Защото ти казах, че е за шест.

Поглеждам го объркана, макар наистина да нямам право да бъда. Той продължава:

— Мънли не обича да го карат да чака, затова ти казах в шест, а на него в седем часа, за да не го караме да чака. — Уилям се ухилва.

Изненадана съм, но не би трябвало. Усмихвам се на Уилям и се правя на обидена.

— Да не ме обвиняваш в това, че постоянно закъснявам?

— През всичките години, в които се познаваме, не мисля, че си била навреме дори веднъж. Забравяш как се запознахме. Аз бях онзи, който ти позволи да копираш записките ми, когато влизаше на занятие с половин час закъснение всяка сутрин.

Дразни ме, но е прав. Единственият път, когато се сещам да съм била навреме, е било за среща с Нико. Нямах търпение да съм с него. Мисълта скапва настроението ми.

През следващите двадесет минути двамата с Уилям наваксваме с клиентите. Не сме прекарали особено време заедно от нощта, когато с Нико се събрахме, и осъзнавам, че ми липсва познатото. Лесно влизаме в ролите си и разговорът ни е лек и спокоен, почти сякаш продължаваме от там, където сме прекъснали. Настроението ми леко се подобрява.

Тогава нещо във въздуха се променя. От това усещане сърцето ми се забързва и дланите ми се изпотяват, а аз се обръщам да видя дали е само от мен или и останалите хора са го забелязали. И тогава го виждам. Той е на около шест метра и е впил поглед в мен. Дъхът ми секва, когато погледите ни се срещат и виждам онова изражение в очите му. Той е ядосан и див, и предателското ми тяло му отвръща, макар, както изглежда, да съм последното, което иска да види.

Взираме се един в друг за цяла минута. Никой от нас не прави опит да скъси дистанцията помежду ни и не изричаме нито дума. Когато очите на Нико най-накрая пускат моите, гледам как се прехвърлят от мен към Уилям и после обратно към мен. После той се обръща и излиза от ресторанта, а за секунда си мисля, че съм си въобразила цялото нещо.

— Да приемам ли, че двамата вече не се виждате? — Думите на Уилям потвърждават, че халюцинацията ми е била истинска, а не само в главата ми.

Принуждавам се да върна вниманието си към Уилям и поклащам отрицателно глава. Дори не мога да изрека думите на глас. Въпреки че съм с лице към него, аз съм твърде изгубена в мислите си, за да забележа малката усмивка, която за части от секундата се появява на лицето на Уилям, и да осъзная значението ѝ.

Отнесена съм по време на цялата вечеря. За щастие Уилям поема контрола и не мисля, че клиентът ни изобщо е забелязал. Опитвам се

да взимам участие в разговора, но откривам, че мислите ми бягат и ме отвеждат към едно място. Нико Хънтър.

ГЛАВА 39

ЕЛ

Действително мога да видя лицето на смотания адвокат върху чувала, докато го налагам. Шибан късметлия е, че не довлякох нафукания му задник тук и вместо това не провесих него от веригата.

— Ще спреш ли да се държиш като разглезен лигльо и да отидеш при момичето си? — Прийч има късмет, че е стар, иначе щях да сритам и неговия задник.

— Тя вече не е моето момиче. — Удрям чувала силно с ляв, а после и с бърз десен. Кокалчетата ми са изхвръкнали, но усещането от болката е твърде добро, за да се спра.

— Може би си се размекнал. — Прийч застава зад чувала, докато говори. Умен ход.

Спирам с ударите, за да му отговоря.

— Не иска да ме вижда повече. Как това ме прави размекнат? — Думите ми са гневни, на ръба на избухливостта, а юмруците ми са здраво стиснати от двете ми страни. Но Прийч не трепва. Старецът има стоманени топки.

— Онзи Нико, когото познавам, е боец. Тя не си ли струва да се бориш? — Прийч ме уцелва с последния си вербален удар и си тръгва.

* * *

Умът ми е потопен в мисли, докато се къпя. Чувствам се така, сякаш може да експлодирам. Това, че я видях тази вечер, прецака главата ми. За секунда си помислих, че има шанс. Защо иначе Реджина ще ми каже да отида в ресторанта? Да не е искала да види как спуквам от бой Уилям? И бих могъл да се закълна, че имаше нещо в очите на Ел, когато и тя ме видя. Но тя остана на място… до *него*… и отново ме остави да си тръгна. *Остави ме.* Мамка му, Прийч е прав, държа се

като проклет женчо. Спирам да я оставям тя да взима решенията. Тя си струва… струва си да се боря.

* * *

Почти полунощ е, когато пристигам пред вратата й. Ако този задник е вътре, тревожа се какво може да направя. Но спирам да стоя отстрани. Имам доста багаж, който тя не заслужава, но мога да го нося и за двама ни. Няма да се дам без борба. Почуквам на вратата и чакам.

След няколко минути вратата се отваря и съм облекчен да видя, че изглежда е спяла. Тя поглежда към мен и за минута просто стоим там, никой не проронва дума. После го улавям. Това е разликата между добрия боец и страхотния боец. Да разчиташ очите на опонента и да откриваш момента. И да действаш. Така и правя. Действам.

ГЛАВА 40

ЕЛ

За секунда си мисля, че сънувам. Толкова е красив, стоейки там, перфектен мъжки екземпляр. Искам само да падна в обятията му и да го оставя за известно време да блокира всичко друго вместо мен. Егоистично е да го искам и знам това. Но изведнъж пулсът бумти в гърдите ми и всяко косъмче по тялото ми е настръхнало.

Никой от нас не проговаря в продължение на минута. После той се приближава към мен. И си мисля, че ще ме целуне, но вместо това той се пресяга и ме вдига на ръце, понасяйки ме, докато влиза в апартамента ми, и с крак затваря вратата зад себе си.

Не спира и не ме пуска, докато не стигаме до спалнята ми. Нежно ме оставя на ръба на леглото. Погледите ни се срещат, докато стои над мен. Искам да докосна челюстта му. Да прокарам пръст по ръба й и да усетя наболата брада. Бледозелените му очи ме наблюдават. Наблюдават ме как го оглеждам. Алчно оставям очите ми да попият всеки сантиметър. Поглъщам го от глава до пети. Тялото ми копнее за докосването му. Да бъде отново вътре в мен.

Когато очите ми отново стигат до неговите, бледността е заменена от буреносно сиво. Има огромна топка в гърлото ми. Тя блокира пътя на сълзите, които възпирам. Страх ме е да проговоря, за да не се отприщи отново язовира и този път няма да мога да изплувам на повърхността за въздух, ще се удавя в собствените си сълзи.

Нико бавно се навежда, очите му не изпускат моите, когато застава отгоре ми. С по една ръка от двете страни на главата ми, той държи главата си изтеглена назад, за да можем да се виждаме, но тялото му изцяло покрива моето. Вече не мога да помръдна, дори и да искам. Но така или иначе не искам. Боже, липсваше ми. Твърдостта на тялото му срещу меките извивки на моето. Да бъда под абсолютната мощ на този мъж.

— Моя. — Това е първата дума, която ми казва, и последната, преди устните му да се впият в мен за най-дивата, чувствена, съблазнителна, властна целувка, която съм имала някога. Една от ръцете му се промъква зад врата ми и ме придърпва плътно до него. Усещам необяснимата нужда да прогоня всяка молекула помежду ни, докато не останем само ние двамата. Да бъдем вкопчени един в друг по-силно отколкото когато и да било преди не е достатъчно. Имам нужда да го усетя в себе си. Да бъде част от мен. Да бъдем едно неделимо тяло, което споделя дъха, изпълващ дробовете ни.

И двамата сме запъхтени, когато се отдръпваме, за да си поемем въздух, устните ни все още са притиснати едни към други. Никой от нас не възнамерява пръв да пусне другия.

— Моя. — Нико повтаря думата с ръмжене. Тя вибрира върху устните ми и усещам как се стрелва надолу до вече подутата плът между краката ми.

— Твоя. — Отговарям бездиханно.

И после настава ожесточена надпревара, за да си свалим дрехите. Нико повдига ханша си само толкова, че някак си да си смъкне панталона. С моя има дори още по-малко проблеми. Усещам дебелата му, твърда дължина до голата ми кожа и това ме кара да потреперя в очакване. Усещам собствената си влага между краката си, тялото ми е готово да го поеме дори преди умът ми да е стигнал до там.

Повдигайки хълбоци, помръдвам в малкото пространство под него, мълчаливо подтиквайки го да ме вземе. Нуждая се от него сега. Точно сега.

— Кажи го отново.

Знам какво иска да чуе.

— Твоя. — Прошепвам го тихо, когато поемам лицето му в ръцете си и той отговаря като се тласва в мен. Силно. И дълбоко. Устата му отново покрива моята, докато заглушава стона ми с нежна целувка, която контрастира на силните му тласъци.

Освобождава устата ми, докато е все още дълбоко в мен.

— Отново.

— Твоя.

Нико отдръпва ханша си и отново тласва още по-силно. Разпъва ме и отново се мести между краката ми. Не казва нищо, когато застива неподвижен, но няма съмнение какво очаква.

— Твоя.

След още няколко дълбоки тласъка, които са възнаградени с думата, която има нужда да чуе, Нико хваща ръцете ми и ги стисва заедно, издърпвайки ги над главата ми. Държи и двете ми ръце с една от своите и почти изцяло излиза от мен, повдигайки тялото си. Наблюдавам как спира, за да ме погледне. Наместил ме е така, както иска, и сега се възхищава на работата си. Със здраво приковани над главата ми ръце и широко разтворени крака, аз съм напълно и съвършено изложена на показ. Той не ме кара отново да кажа думата. Няма нужда. Вижда го пред очите си.

Той затваря очи и поема дълбоко дъх. За секунда изглежда умиротворен. Но после започва да се тласка в мен. Всеки тласък е по-дълбок и по-бърз от предишния. Телата ни са покрити с пот и всеки тласък произвежда пляскащ звук, когато телата ни се блъскат яростно едно в друго.

Нико стене на всяко тласкане, а аз проплаквам на всяко отдръпване, когато заедно откриваме ритъма си. Инстинктивно се опитвам да се протегна и да го докосна, но хватката, с която държи ръцете над главата ми, се затяга, задържайки ме на място. Чувствам се обладана, напълно и тотално обладана от този мъж. И това чувство ме изпраща отвъд ръба.

Стена по време на оргазма, без да ме е срам от това, което чувствам. Това, което той ме кара да чувствам. Тялото на Нико се стяга в отговор на оргазма ми и топлината от спермата му, изливаща се в мен, удължава собственото ми освобождаване. Заедно яростно се предаваме на насладата на телата ни; силни, неприлични звуци се носят и от двама ни, когато осъзнаваме, че свършваме заедно.

* * *

Сутринта се събуждам от топла ръка, която бавно проследява извивката на гръбнака ми, докато лежа по очи гола. Размърдвам се малко, когато стига до горната част на задника ми, дебелите му пръсти се задържат само за секунда, преди да продължат пътя си надолу, нежно проправяйки си път между бузите на задника ми, проследявайки очертанията на най-интимните ми части. Малък кикот

се изплъзва, когато той продължава очертаването под мен, откривайки все още подутият ми клитор.

— Шшш. — Гласът на Нико е нежен сега. Толкова различен от изискващият мъж, който дойде при мен посред нощ, за да вземе своето. Надвесва се над гърба ми и нежно целува врата ми, оставяйки сладка, влажна следа от тила до ухото ми. — Искам те. — Гласът му е нисък и гърлен в ухото ми и звучи невероятно еротично.

— Тогава ме вземи. — Прошепвам го с малък стон, докато зъбите му се впиват в ухото ми.

— Не. Искам сама да ми се отдадеш. Искам *теб*, Ел. *Цялата*.

Обръщам се с лице към него и е като първия път, когато го видях, макар че заспахме само преди няколко часа. Косата му е разрошена и по мъжествената му челюст е набола брада. Гледката ми спира дъха. Протягам се и обхващам с ръка челюстта му, палецът ми гали бузата му там, където знам, че под повърхността се крие трапчинка.

Очите ни се срещат и осъзнавам, че е сериозен. Не си играе. Иска да му се отдам и не само сега в леглото.

— Иска ми се… но не съм сигурна, че мога. — Отговарям честно.

Нико затваря очи и мисля, че отново го нараних. Не мога да понеса да наранявам този мъж отново. Но тогава той ги отваря отново и ме изненадва.

— Ще поработим над това. Заедно.

Самотна сълза се плъзва от окото ми и Нико я избърсва, преди да му се отдам по единствения начин, по който мога в този момент. А той взима каквото му давам, правейки сладка любов с мен, когато имам най-голяма нужда от това.

* * *

Цял ден не ставаме от леглото, наваксвайки за изгубеното време. Липсваха ми тези спокойни моменти, когато просто си лежахме в леглото, главата ми в извивката на широкото му рамо, той гали толкова нежно косата ми с голямата си ръка. Прокарам пръст нагоре и надолу по гръдната му кост, нехайно усещайки издатините и извивките на стените от плътни мускули. Щастлива съм, но под задоволството ми се

спотайва разяждащо ме чувство. Знам, че има неща, за които трябва да поговорим, неща, които ще провалят всичко. Но само искам да поседя тук и сега още малко. Обичам начина, по който ме гледа, егоистично не ми се иска да се промени. Но знам, че ще се случи, когато научи.

Усещайки дистанцираността ми, Нико повдига брадичката ми, за да го погледна в очите.

— Съжалявам, скъпа. Знам, че все още трябва да поговорим.

Паникьосвам се, отчаяно искайки да си останем само ние двамата още малко.

— Първо трябва да ме нахраниш. — Отправям му крива усмивка. Като по команда, стомахът на Нико изръмжава, и просто така получавам отсрочка. Поне за още малко.

* * *

Както обикновено, Нико ме вдига и ме слага да седна на плота, докато той готви. Облечена съм с неговата блуза и гледам как порочно секси мъжът обикаля кухнята ми само по дънки, чието най-горно копче все още е разкопчано. Той е ходещ парадокс с откритите релефни мускули на гърдите му, докато обикаля кухнята бос, почти грациозно, мятайки яйца в купа, за да ги разбие с още някакви неща, които дори не знаех, че имам в хладилника си. Минава покрай мен на път за печката и ми лепва целомъдрена целувка по устните. Прекрасно.

И двамата поглъщаме всичко в чиниите си. Дори не бях осъзнала колко съм гладна, докато храната не се оказа пред мен. Всичко, което Нико ми е готвил, е било по-добро, отколкото биха сервирали в ресторант. Не съм съвсем сигурна дали мнението ми е така пристрастно към всичко свързано с Нико Хънтър или той е толкова велик готвач. Но не ми пука наистина. Всяка сутрин бих го гледала как готви в кухнята ми без риза, дори и храната да беше отвратителна.

Казвам на Нико да се отпусне и започвам да раздигам чиниите и да зареждам съдомиялната, но той въпреки това ми помага.

— Ти сготви, не е нужно да ми помагаш с разчистването. — Усмихвам му се. — Освен това само в това ме бива в кухнята.

Нико се приближава зад мен, докато зареждам чиниите ни в съдомиялната, и се навежда да целуне нежно врата ми.

— Но колкото по-бързо разчистим. — Думите му замлъкват, докато той прокарва целувки по врата и по лявото ми рамо. Оставям очите ми да се затворят и се наслаждавам на момента. Когато най-накрая продължава мисълта си, гласът му е тих и кадифен. — Толкова по-скоро ще можем да приключим с разговора си и да се върнем в леглото.

Очите ми рязко се отварят и реалността ме връхлита, а стомахът ми пропада в петите. Имаше дни, дори месеци, изпълнени със съжаление по греховете от миналото ми, но никога не съм мразила така мъжа, който съсипа живота ми, както го мразя в този момент. Вече не обвинявам себе си. Обвинявам него. Обвинявам го за всичко случило се преди и за годините, които ми отне, за да се преборя да си върна живота след това. Но никога не съм го мразила така, както сега, защото е на път да ми отнеме още една част от живота. Начинът, по който ме гледа Нико.

Не мога да протакам повече. Мисля си какво щеше да ми каже терапевтката ми да направя, ако тя седеше до мен, наблюдавайки ме как се държа като страхливка. Щеше да ми каже да дръпна рязко лепенката. Да позволя на раната да диша… за да заздравее. Най-лошата част е очакването на отлепянето, а не самото то.

Така че си поемам дълбоко дъх и мълчаливо повеждам Нико към дивана. Той сяда и ме дръпва отгоре си, по един крак от всяка страна на бедрата му, надкрачвайки го. Не мога да водя дози разговор, докато съм толкова близо. Трябва ми дистанция. Понечвам да се надигна на един крак, възнамерявайки да се изместя от него, но Нико затяга хватката си върху хълбоците ми.

Вдигам объркано поглед към него.

— Аз… просто се преместват…

— Знам какво правиш.

Лицето ми трябва да е показвало объркването ми, защото Нико не чака отговора ми.

— Искам да говорим точно тук.

— Защо? — Наистина съм объркана от действията му… задето отказва да ме остави да сложа дистанция помежду ни.

— Защото така е по-трудно да ме избягваш, когато съм наврян в лицето ти. А аз си мислех, че върша добра работа като отбягвам разговора.

Затварям очи и си поемам дълбоко дъх. Когато ги отварям, Нико ме гледа напрегнато и става още по-трудно. Но трябва да го направя. Изтръгвам лепенката и му показвам раните си. Ужасяващите рани, които си носех, сама, през повече от половината ми живот.

— Баща ми беше насилник. — Думите ми са тихи, но аз съм спокойна. Мога да го направя. Свеждам поглед към голите гърди на Нико, докато говоря, и откривам малка бенка отдясно на пъпа му. Толкова е малка, че не съм я забелязала преди. Но сега мога да се фокусирам само върху това. Очите ми са приковани върху нея. Ръцете на Нико се стягат върху хълбоците ми. Не съм сигурна дали си мисли, че ще скоча или го прави несъзнателно в отговор на началото на историята ми, но така или иначе това някак си ми помага. Знаейки, че ме държи здраво, това ми дава сила да продължа.

— Не мен. Само майка ми. Продължи с години. Понякога си тръгвахме, но той ни намираше и за кратко нещата се оправяха. Но после се почваше отново. — Потърквам показалеца си върху бенката, бавното движение напред-назад ме успокоява. Когато бях дете и баща ми се канеше да се захване с майка ми, седях на леглото си и се люлеех. Люлеех се напред-назад. Някак си ме успокояваше.

Нико не казва нищо, само държи силната си хватка върху мен и седи тихо.

Чакайки и слушайки.

— Влошаваше се. Една вечер я преби толкова зле, че не можеше да стане от леглото в продължение на повече от три седмици. Носът й беше счупен и двете й очи бяха така подути и затворени, че трепваше като влизах в спалнята й, защото не можеше да е сигурна дали съм аз или е той.

Гласът ми пресеква, но не се разплаквам. Ще ми се да можех да разкажа историята, без да я преживявам отново в главата си. Няколкото пъти, в които към разказвала историята, всеки път е едно и също. Отново съм там и разказвам онова, което виждам в главата си, предавайки действието, сякаш малкото момиченце не съм аз.

— На двадесет и третия ден тя се надигна от леглото. Синините бяха започнали да оздравяват и лицето и беше предимно сиво и жълто. Подуването също беше спаднало. Стоеше в кухнята и ми стопли консерва супа. Беше от „Кемпбъл“. Пиле и ориз. Сипа я в купичка на

кафяви и бели райета, от която обичах да ям. Помня, че си мислех, че е най-хубавото нещо, което съм яла.

Замълчавам за минута, докато наблюдавам как майка ми и аз седим до масата и ядем супа заедно. Разиграва се в главата ми сякаш наистина беше точно пред мен. Тя ми се усмихна и аз й отвърнах. Това не оправи нещата, но помня, че си помислих, че ще бъдем добре. Имах странно чувство на облекчение, докато седяхме и ядяхме в тишина. Три седмици трябва да бях вървяла с напрегнати рамене, но не го бях осъзнала, докато не усетих как се отпускат, когато довършихме супата.

Раменете ми се отпускат малко. После си поемам дълбоко дъх, знаейки какво ще последва.

— Тогава той се прибра. Все още седяхме до масата, купичките от супата ни все още седяха пред нас, когато той влезе с препъване. Пиян. Винаги беше пиян. И ядосан.

Затварям очи и се боря със сълзите. Знам какво следва, виждала съм го в главата си хиляди пъти, но всеки път е толкова трудно, колкото и първия. Никога не става по-лесно. Не съм сигурна колко време седя там в мълчание, удържайки сълзите си. Дори не съм разбрала, че съм спряла да говоря и съм се отнесла другаде, докато не чувам гласа на Нико.

— Няма нужда да продължаваш, Ел. Само ми позволи да те подържа и забрави миналото. — Гласът му е нежен, мил и грижовен и ми трябва цялата ми сила, за да не се предам и да го оставя да ме подържи. Да се погрижи за мен и да го прогони. Но не мога. Трябва да дръпна лепенката.

Умът ми е отново в настоящето, откривам отново бенката и връщам вниманието си върху нея, продължавайки с онова, което трябва да кажа. Каквото имам нужда да кажа.

— Той почти я уби в онази нощ. Вдигна я за гърлото и смаза трахеята й. Не можеше да диша. Но това не беше достатъчно. Той не спря. — Сълзите потичат от очите ми, но няма да ги оставя да ми попречат да направя онова, което трябва. — Не спря. Просто я удряше отново и отново. И тя издаде този звук. Този ужасен звук, защото не можеше да диша. Опитваше се да си поеме дъх, борейки се с малкото си останала сила. — Сълзите се превръщат в ридания и усещам как тялото ми трепери.

— Ела тук, скъпа. — Нико се опитва да ме придърпа към себе си, но аз няма да го позволя. Трябва да си излея всичко.

За пръв път откакто заговорих, вдигам поглед към Нико. В очите му има болка и са пълни с непролети сълзи, докато ме гледа как плача и слуша историята ми. Поемам си дълбоко дъх още веднъж и го гледам в очите, докато говоря, думите ми излизат тихи, но значението им е безпогрешно.

— Убих го. Знаех къде беше скрит пистолетът му и го застрелях. — Очите на Нико се разширяват, не очакваше това, което му казвам. — Затова знам. — Гласът ми е едва доловим шепот. — Знам как се чувстваш.

* * *

Плача, докато не ми остават повече сълзи. Не знам колко време минава, но Нико ме държи, докато тялото ми е разтърсвано и от последното ридание и сълза. И му го позволявам. За пръв път в живота ми, оставям някой друг да ме държи, дори и само за малко. Той поема болката и вината, и тежестта, всичко. И след като тежестта е вдигната от мен, аз заспивам. Дълбоко.

ГЛАВА 41

нико

Ел се размърдва в съня си и аз затягам захвата си. Не е помръдвала от часове, откакто заспа в обятията ми. Отпускам гръб на дивана и я поставям отгоре си, докато я държа. Ръцете ми са вдървени от това, че я държа толкова силно, но няма начин да я пусна. Никога.

Мислех, че разбирам какво е да чувстваш болка, но нямах никаква проклета представа, докато не видях лицето й. Да видя болката й накара всичко, през което съм преминал, да избледнее в сравнение. По-зле от удар в гърдите, болката е физическа и емоционална. Копнежът да ударя нещо е почти непоносим. Как може някое човешко същество да причини нещо такова на жена, още повече пък пред малко момиченце? Да принудиш дванадесетгодишно да защитава собствената си майка с цената да отнеме живота на собствения си баща. Не, не живота на баща й. Отнела е живота на чудовище, което го е заслужавало. Ще ми се да бях аз. Ще ми се да можех да го взема и аз да мина през това, а не Ел.

Изглежда толкова умиротворена докато спи. Бесен съм на себе си, че не съм бил до нея, когато се е случило. Дълбоко в себе си знам, че е ирационално да се мразя заради това, че не съм я защитил, когато още не съм я бил срещнал… но това не кара чувството да си отиде само защото здравият разум ми казва, че е невъзможно.

Когато се вцепених в клетката и се самообвинявах, този малък ангел ми протегна ръка да ми помогне, знаейки, че това само ще накара гадостите отново да излязат на повърхността. И какво направих аз, когато тя бе до мен? В общи линии й обърнах гръб. Такъв съм шибан егоист… така загрижен за себе си, че я накарах да се отдръпне. Трябва да й е струвало много да ми протегне ръка и да опита да ми помогне, имайки предвид какво трябваше да понесе тя самата. Аз съм тотален задник.

ГЛАВА 42

ЕЛ

Объркана съм, когато се събуждам. Дори не помня кога съм заспала. Но лежа върху Нико и той ме държи толкова здраво, че за минута забравям случилото се снощи. Казах му. И той вече няма да ме гледа по същия начин. Дори терапевтката и приятелите, които срещнах в групата, се промениха, когато чуха историята ми. Всички, с изключение на Реджина. Тя ме разбира, понеже носи собствения си кръст. Някои ме гледат със съжаление, други ме мислят за чудовище… че няма оправдание за отнемането на човешки живот. Знам какво мислят.

Нямам представа колко е часът, но слънцето все още не наднича през прозорците, така че не би трябвало да е сутрин. Опитвам се да затворя очи и да се принудя отново да заспя, но пикочният ми мехур има други планове. Опитвам внимателно да се изплъзна от ръцете на Нико, докато той спи, но те се затягат около мен и ме дръпват обратно.

— Къде си мислиш, че отиваш? — Гласът му ме изненадва, мислех, че спи.

— Трябва да отида до тоалетната. — Отговарям до гърдите му, не съм готова да видя красивите му зелени очи. Онези, които ме гледаха сякаш бях специална, сякаш той искаше да ме погълне.

Хватката на Нико се отпуска и тихомълком се изправям и се отправям към тоалетната. Ужасена съм, когато поглеждам в огледалото. Цялото ми лице е подпухнало, на петна и зачервено, а на двете ми бузи има черни следи от засъхнал грим. Косата ми е пълна бъркотия от едната страна, а от другата страна изглежда като залепена за лицето ми. Чудесно.

Измивам се и правя всичко възможно да изглеждам представително, но няма с какво толкова да се помогне на подпухнало лице, освен с време… и може би малко лед. Стигам до дивана сред тъмнината, където очаквам да открия Нико, но той не е там. За секунда

се паникьосвам и си мисля, че вече ме е изоставил, но после го чувам да върви зад мен.

— Вана или легло? Имам чувството, че ще строша този малък, момичешки диван всеки път, когато помръдна и на сантиметър. — Той обвива ръце около кръста ми изотзад, докато говори, и ми трябва минута, за да осъзная какво ме пита.

— Легло.

Благодарна съм, че успяваме да стигнем до спалнята, без да включваме никакви лампи, не съм готова да видя очите му. Не съм сигурна, че някога ще бъда готова, но съм егоистка и искам още малко да се преструвам, че нищо не се е променило. Нико изчаква да се наместя на леглото, преди да се покатери при мен. Лежейки настрани, той обвива ръка около кръста ми, докато лежа по гръб, и ме придърпва да легна плътно до него. Голямата му ръка се протяга и отмества косата, която вече е паднала от ластика, с която съм я вързала. Той потърква палец по бузата ми и очите ми се затварят, отпускайки се от допира му, толкова нежен и успокояващ.

— Добре ли си?

Замислям се, преди да отговоря.

— Не съвсем.

Не мога да видя лицето му, но усещам как кимва веднъж, приемайки отговора ми. Дълъг момент на мълчание минава, преди Нико да проговори.

— От какво се боиш най-много сега?

Знам отговора, но въпреки това обмислям как да отговоря на въпроса. Не се опитвам да уловя сълзите, които се стичат по лицето ми, надявайки се той да не ги види в мрака. Но палецът на Нико ги улавя.

Все още не съм събрала кураж да отговоря на въпроса му, когато той проговаря отново.

— Страхувам се, че не съм достатъчно добър за теб. Че ще те повлека с мен надолу към ада, на който принадлежа.

Няколкото сълзи, които ми се изплъзнаха, се превръщат в окото на бурята и изведнъж се излива порой, който не мога да спра. Но се насилвам да отговоря през сълзите.

— Страх ме е да видя начина, по който ще ме погледнеш… сега, когато знаеш коя съм наистина.

Нико ме дръпва към себе си и обвива плътно ръце около мен. Плача… наистина плача, усещайки трупаните с години сълзи да се изливат от тялото ми. Изтощително е и странно освобождаващо в същото време. Той не отпуска хватката си около мен, докато не ми остава нищо друго.

Накрая дишането ми се успокоява и сълзите спират изцяло. Унасям се в сън, но после изведнъж става светло и трябва да принудя очите си да се затворят, за да ги предпазя от яркостта. Нико е включил осветлението.

— Какво правиш? — Клепачите ми все още са здраво стиснати, докато говоря.

— Отвори очи. — Гласът на Нико е нежен, но думите му са команда, а не въпрос. Не отговарям и не отварям очи.

— Ел, скъпа, отвори очи.

Тонът му е толкова сладък, че ми е трудно да му откажа каквото и да е, когато ми говори така. Затова го правя. Отварям малко очи и поглеждам към него. Красивите му зелени очи са точно там, толкова близо до моите. И чакат. Чакат да го погледна истински. Позволявам го, позволявам на очите ми да се отворят нацяло и поглеждам в тези на Нико. Отначало гледам само към самите му очи. Красивият цвят, тъмната зеница сред морето от мека зеленина, плътните, тъмни мигли, които обрамчват красотата, която Бог е дал на този мъж. Но после откривам, че гледам отвъд повърхността и търся. Търся онова, което очаквам да видя там. После разбирам. Няма го. Няма съжаление, няма срам, няма съмнение. И очите ми се разширяват, когато го осъзнавам.

— Ето я и нея. — Ъгълчетата на устата на Нико трепват и не мога да въздържа усмивката си. Тялото ми въздъхва от облекчение и се чувствам умиротворена за пръв път от много време. Може би дори за пръв път изобщо.

* * *

Прекарваме следващите няколко часа в разговори и правене на любов и не искам това никога да свършва. Но имам вземане на показания рано следобед, за което не съм подготвена, и трябва да се завлека в офиса.

— Трябва да отида на работа. Закъснявам, дори и ставайки въпрос за мен.

— Обикновено закъсняваш за работа? — Нико изглежда изненадан.

Засмивам се на коментара му, той трябва да е единственият човек на планетата, който да не знае за проблема ми с точността.

Нико свива рамене:

— Предполагам, че не съм обърнал внимание.

Усмихвам му се и да, мисля, че дори се изчервявам малко. Изчервявам се пред мъжа, който е докосвал всяка част от тялото ми с уста и сега знае най-съкровените ми, мрачни тайни.

— Изглежда си единственият, заради когото мога да се появя навреме.

Веждите на Нико се извиват в изненада, но после бавна, самодоволна усмивка се разпростира по красивото му лице и съм възнаградена с трапчинките му.

Игриво го първам по гърдите.

— Не се възгордявай, сигурна съм, че това е заради късмета на начинаещия и че ще ме чакаш през повечето време, също както и всички останали. — Опитвам се да напусна леглото. Трябва да си взема душ и да отида на работа, но Нико ме дръпва обратно долу и бързо съм поставена под него.

Мисля, че все още си играе, но когато вдигам поглед към него, откривам, че лицето му е сериозно.

— Трябва да знам нещо, Ел.

— Какво? — Объркана съм от това как преминахме от игра към сериозни разговори и какво го тревожи.

— Вечерята с женчото снощи?

— Женчо? — Веждите ми се смръщват докато говоря… за секунда наистина съм объркана за какво ми говори, но после осъзнавам, че има предвид Уилям.

Нико не казва нищо друго, чака отговора ми.

— Имахме бизнес вечеря с клиент.

— Не видях никакъв клиент и не ми изглеждаше като бизнес.

— Така е, защото той ми каза, че вечерята е в шест часа, а не в седем, за да не закъснея. Така че, когато отидох в шест и половина, имахме половин час, за да изчакаме клиента ни заедно.

Отговорът ми изглежда го удовлетворява, но напрежението, което виждам по лицето му, изчезва само за няколко секунди. После се връща обратно.

— Не ми харесва да ви виждам в толкова задушевна обстановка.

— Ние сме приятели… приятели сме още от юридическия факултет.

— Мъже, които спят с жена, не се държат като приятели, скъпа.

— Е, Уилям го прави.

— Виждам начина, по който те гледа. Не иска да ти бъде приятел.

— Все тая. — Завъртам очи, този разговор не води на никъде. — Не е като да имам избор, имаме общи случаи.

— Добре, значи работите заедно. Няма нужда да стоите в бар и да пиете.

— Не разбираш. — Сигурна съм, че не схваща онова, което става между Уилям и мен. Уилям няма проблем с това да сме приятели и не разбирам защо ревнува.

Нико ме пуска и си мисля, че разговорът ни е приключен, така че тръгвам към вратата, възнамерявайки да си взема душ и най-накрая да си завлека задника на работа.

ГЛАВА 43

нико

— Тогава няма да имаш нищо против да изляза да пия с Ейми тази вечер?

Спирам насред крачката и се обръщам, за да погледна Нико. Той седи на леглото ми, ръцете му са сключени зад главата в небрежна поза. Коя, по дяволите, е Ейми?

— О, ние сме само приятели. Преди спяхме заедно, но сега сме само приятели. Тя е търговски представител на витамини и обсъждахме да добавим линия с витамини към залата ми, но обикновено провеждаме бизнес разговорите си в залата. Но може би вместо това би било по-добре да ги обсъдим на по питие.

Много хубаво. Ще ми се да откъсна главата на Ейми, която и да е тази Ейми, по дяволите. Но го разбирам. Взимам си бележка.

— Добре, ще се постарая да ограничa работата с Уилям до офиса.

Нико си мисли, че се връщам към него, за да го целуна. Има такава проклета, самодоволна усмивка на лицето. Взимам възглавницата и го удрям с нея, преди да се отправя към душа. Чувам го как се кикоти зад мен, докато крача към банята.

Никога не съм водил жена на ежемесечната ни вечеря. Не че майка ми и братята ми биха възразили, просто никога не съм намирал такава, която все още да е наоколо, когато дойде време за следващата месечна вечеря, така че защо да си правя труда да ги запознавам? Ел изпече бисквитки, които да донесе, което е сладко, но ще трябва да ги скрия от децата, за да ги спася от евентуално хранително отравяне. Изгори три дози, преди най-накрая да ги докара като хората или поне тя си мисли, че е успяла.

Племенницата ми Сара окупира Ел почти в минутата, в която влязохме, и я представи наоколо сякаш е лъскава нова играчка. Майка ми изглежда любопитна и на няколко пъти я улавям да гледа Ел.

Трябва да харесва онова, което вижда, защото се усмихва, докато гледа. Наглеждам Ел от време на време, но тя не изглежда да се чувства неудобно, така че я оставям при жените. Тя ме хваща да я гледам всеки път и се усмихва като дете. Трудно ми е да откъсна поглед от нея.

— Загазил си, брато. — Сам ми се усмихва, преди да отпие от бирената си бутилка.

— Я да млъкваш.

Сам се разсмива.

— Какво? Време беше. Притеснявахме се, че ще си докараш полово предавани болести при начина, по който сменяш жените.

— Не сменям жените.

— Да, правиш го.

— Просто ревнуваш, задник.

— За какво ревнува? — Гласът на Ел ме изненадва, не бях осъзнал, че е наблизо.

— Нищо. — Плъзвам ръка около кръста й, придърпвайки я до себе си. — Ела тук. — Целувам я по челото, докато обвивам и другата си ръка около кръста й. Тя вдига поглед към мен и се усмихва. Исусе Христе, толкова съм хлътнал по тази жена, че правя простотии като това да я целуна по челото и да се усмихна, само защото тя се усмихва. Да, дяволски съм прецакан. И обичам всяка една проклета минута. Дори не ме притеснява, когато вдигам поглед и виждам, че половината ми семейство ни гледа, усмихвайки се като абсолютни идиоти.

* * *

Сара настоява да седне между мен и Ел по време на вечерята. Тя е единственото момиче измежду седемте момчета, които братята ми са произвели. Тя носи сребърна корона на принцеса, розово боди и колана си на Момиче скаут, преметнат настрани като Мис Америка. Освен това е обута с жълти гумени ботуши, а не вали. Но все тая, тя е дяволски очарователна и изглежда харесва Ел.

— Може ли да ти лакирам ноктите след вечеря? — Поглеждам към оформения маникюр на Ел и се опитвам да я спася, да й хвърля спасителен пояс.

— Мисля, че ноктите на Ел вече са лакирани, Сара. — Да, вразумяването би трябвало да свърши работа.

— Нямаше да ги пребоядисам, чичо Нико. — Тя ми отговаря и върти очи, сякаш съм луд задето си мисля, че иска да я лакира, макар че това беше точният й въпрос. — Само ще ги направя на точки!

Ел се усмихва на Сара.

— Много бих искала… моите са твърде изчистени.

Сара грейва насреща й и връща поглед към мен решително, на лицето й са изписани думите „Казах ли ти“.

Двете си приказват по време на вечерята, покривайки важни теми като любими бисквитки, любим цвят, любимо анимационно филмче и любим боец. Изглежда има определена тема във въпросите на Сара. Ел се преструва, че се затруднява на последния въпрос и за секунда си мисля, че нещата може и да не се развият добре за Сара, но вместо това тя само подскача нагоре-надолу, развеселена.

— Ел, трябва да кажеш, че чичо Нико е любимият ти боец! Имам негов плакат в стаята си и всичко останало. Чичо Нико ми го даде, за да плаши чудовищата от сънищата ми, защото изглежда лош. Наистина лош. — Сара прави физиономия, с която би трябвало да съм лош, но вместо това изглежда адски сладко. — И върши работа! Ти сънуваш ли чудовища? Чичо Нико, Ел също има нужда от плакат!

Всички се смеят на ентусиазма на Сара, затова не чуват, когато Ел се навежда по-близо до мен и прошепва:

— Ще си взема плакат за над ваната. За следващия път.

Тази жена ще ме довърши. Надървя ме, докато седим на масата, заобиколени от семейството ми, а до мен има шестгодишно.

* * *

— Замини с мен този уикенд? — Пътуваме обратно към дома на Ел, така че не мога да видя реакцията й на въпроса ми, но тя не ме кара да чакам дълго.

— Добре.

— Не искаш ли поне да знаеш къде отиваме? — Отговорът й е дяволски страхотен, но съм любопитен.

— Мне. Не ми пука къде отиваме, стига да съм с теб.

Мда, обичам това шибано момиче.

ГЛАВА 44

ЕЛ

— Ами тренировките ти? Там има ли зала? — От доста време се движим на север и съжалявам, че казах на Нико, че не искам да знам къде отиваме, защото сега ме е обзело любопитство. Продължавам да му задавам въпроси, опитвайки се да получа жокер за дестинацията ни, но той не поддава.

— Няма зала, но планирам да има доста кардио този уикенд.

Нико се усмихва, но държи очите си на пътя, докато кара в мрака. Няма никакви улични лампи и пътят се е свил до по една лента в двете посоки. Гледам красивия му профил, красивите линии на бузата му отвеждат до квадратна челюст. Челюст, която не е виждала бръснач от двадесет и четири часа и наболата брада го кара да изглежда още по-суров и красив, ако това изобщо е възможно.

— Зяпаш.

— Харесва ми това, което виждам.

Нико отмества очи от пътя за секунда и ми хвърля бърз поглед, а после ги връща обратно към пътя. Но за тази кратка секунда виждам зеленото на очите му и това ме кара да го пожелая. Ярките му очи осветяват неговото секси, мургаво лице. Когато връща вниманието си към пътя, той се усмихва и на бузата му се появява трапчинка, която кара коленете ми да омекнат. Не знам какво точно, но има нещо в контраста на това колко силен и мъжествен е Нико, смесвано с момчешката му усмивка с трапчинки, което ме привлича. Налага се да стисна крака, за да спра възбудата. Копнея да се пресегна и да го усетя. Започвайки от масивното му бедро и бавно следвайки топлината, която несъмнено ще ме отведе до място, което ще остави и двама ни запъхтени от нужда.

— Имаме още само пет минути път или ще отбия встрани от пътя заради начина, по който ме гледаш.

Засмивам се на коментара му, благодарна, че не може да види лицето ми, което почервенява. Никога не съм била тази, която търси физическия контакт с партньора. Обикновено му се наслаждавам и участвам активно, но никога не съм била инициатора. И въпреки това с този мъж откривам, че не мога да възпра естествената реакция на тялото си да бъда близо до него. Има си собствено мнение, що се отнася до Нико Хънтър.

* * *

Най-накрая се отклоняваме от пътя и поемаме по дълга алея, или може би е частен път, в тъмното не мога да кажа. Но караме за известно време и няма никакви къщи. Има светлина в далечината, която изглежда е в посоката, в която сме се отправили.

— Къде сме?

— Езерната къща на Прийч.

— Дори не мога да видя езерото, толкова е тъмно.

— То е зад къщата. Утре, на дневна светлина, ще си шокирана, че не си могла да го видиш, проклетото нещо е огромно.

Най-накрая спираме пред къщата и мога да видя, че светлината, която трептеше в далечината, сега е на верандата. Една от онези соларни лампи, които излъчват син отблясък и толкова светлина, колкото да видиш на не повече от метър напред. Но верандата изглежда огромна, извиваща се около цялата къща. Има дървени столове и малки масички, сложени на различни места, които едва успявам да различа в тъмното. Нико заобикаля и отваря вратата ми, за да ми помогне да сляза от джипа му.

Изкачваме няколкото стъпала до верандата и Нико отваря вратата с ключ от ключодържателя си. Сега, с изгасените фарове, е тъмно като в рог, с изключение на слабата светлина от верандата.

— Стой тук. — Нико пуска ръката ми и едва успявам да видя какво прави, съвсем слаба промяна в степента на мрака ми показва, че той се движи из стаята. Не се блъска в нищо, така че или стаята е празна, или добре познава обстановката. Няколко секунди по-късно чувам познатия звук от запалена клечка кибрит и после една свещ е запалена на малка масичка до прозореца.

— Няма ли да включиш осветлението и да ме оставиш да видя мястото? След като с часове ме държа в неведение за това къде отиваме?

Нико се смее и виждам как идва към мен, самотната свещ излъчва достатъчно светлина, че да го видя по-ясно.

— Тук няма електричество.

— Какво искаш да кажеш с това, че няма електричество? — Гласът ми излиза почти ужасен, защото за секунда съм точно такава.

— Прийч го нарича убежище. Без телефон, без електричество, без обхват. Без хора на километри. — Нико обвива ръце около кръста ми, докато говори, и ме придърпва до тялото си, карайки ме по-лесно да разбера какво иска да ми каже. Всичко изглежда по-лесно, когато съм притисната до този мъж. Кара ме да си загубя ума, проницателността, здравия разум.

— Заведе ме на място без електричество и без обхват. — Сега трябва да се опитвам да звуча притеснена, защото вече не съм. Не и с топлия му дъх във врата ми, когато заравя глава в косата ми.

— Така е. — Порочната му уста открива ухото ми, където думите му са изговорени тихо, но минават през мен и събуждат всяка молекула в тялото ми. Косъмчетата по врата ми реагират, карайки ме цялата да настръхна.

— Хайде, тук е достатъчно студено, че да запалим огън. — Нико ме пуска и тялото ми е разочаровано, че губи контакта с тялото му толкова скоро. Той държи ръката ми и ме води през тъмната къща към стаята в дъното. След като пали огън, успявам да видя огромните размери на камината. Направена е от камък и размерът й ме кара да се чувствам като джудже.

— Уау, това е… невероятно. — Думите не успяват да го опишат. Светлината от камината излъчва меко сияние в стаята и мога да видя, че стените на стаята са изцяло от стъкло. Твърде тъмно е, за да видя нещо навън, но си представям, че бих гледала към езерото, ако слънцето светеше.

Нико все още стои до камината, но сега ме наблюдава, докато попивам красотата на стаята.

— Исусе, скъпа, приличаш на ангел като стоиш там.

Усмихвам се на комплимента му, никога не съм била добра в приемането на комплименти, но с Нико, начинът, по който ми говори,

вярвам на всяка изречена дума. Знам, че не приличам на ангел, но за Нико е така в този момент. Никой от двама ни не помръдва, и двамата сме доволни от това, което светлината разкрива пред очите на другия. После погледът му открива моя и всичко друго избледнява… мракът, камината, стаята, всичко. Нищо от това не съществува вече. Само ние сме и всичко изглежда толкова просто. Това е един от онези моменти в живота, в които усещаш промяната. Сякаш всичко, което си правил досега, води към този момент и каквото и да се случи от тук нататък ще бъде различно. Не знам как или защо, но съм толкова убедена в това, както в нищо друго в живота ми. Влюбена съм в този мъж и това осъзнаване дори не ме плаши. Ни най-малко.

Нико бавно се приближава към мен, очите му не изпускат моите. Спира до мен, има съвсем малко разстояние помежду ни. Стоим толкова близо един до друг, че трябва да наклоня глава назад и да гледам нагоре, за да не изпускам очите му, но не смея да помръдна от страх, че някой от нас ще мигне и моментът ще отмине. Той вдига една от големите си ръце и нежно отмества косата от лицето ми, докосването му е толкова чувствено и нежно. Бавно навежда глава до моята и си мисля, че ще ме целуне, лицето му е толкова близо до моето, че усещам дъха му върху устните си, но не го прави. Спира, за да не изпуснем контакта с очи. А после всичко, което усетих да се намества, се потвърждава и светът ми се променя.

— Обичам те, Ел.

Няма нужда да обмислям отговора си. Защото няма нищо, в което да съм била по-сигурна в живота си.

— И аз те обичам.

После ме целува. Сладко. Нежно. Чувствено. Наистина ме целува… по начин, по който не съм била целувана преди. Не е прелюдия към секс или предигра. Това е любов. Чисто и просто, това е любовта, която се излива от двама ни и се слива в целувка. И в този момент осъзнавам, че преди не съм била целувана истински. Мислех си, че съм, но не съм била. Няма абсолютно нищо преди тази целувка и нямам търпение да видя какво идва след нея.

Когато прекъсваме, за да си поемем дъх, аз се държа за раменете му, за да остана права. Без ръцете му, плътно обвити около мен, щях да съм локвичка на пода. Коленете не ме държат и ръцете ми треперят, а после идват и сълзите. Сълзите напират в очите ми и не мога да ги

спра да не потекат, когато ме гледа по този начин. Чувала съм хора да казват, че плачат от щастие, но никога не съм се замисляла върху израза. Но ето какви са и потичат. Спускат се от очите ми, докато се усмихвам на мъжа, в когото съм лудо влюбена. И той в мен.

Той ми се усмихва в отговор и избърсва сълзите от очите ми.

— Усмихваш се и плачеш.

— Знам… Мисля, че петнадесетте години възпиране на емоциите ми сега ми го връщат… и сега си загазил. — Смея се, докато говоря, осъзнавайки колко нелепо трябва да звучи, но е истина. Не съм чувствала нищо от петнадесет години, наистина, а сега съм покосена от емоции, на които дори не съм осъзнавала, че съм способна вече.

Нико се усмихва, преди да се пресегне и да ме вдигне на ръце, сгушвайки ме плътно до гърдите си. Обвивам ръце около врата му.

— Какво правиш?

— Отнасям жената, която обичам, в леглото, за да правя любов с нея.

— О.

Думите му са като музика за ушите ми.

* * *

На следващата сутрин се събуждам от позната, топла ръка на гърба ми, милваща нежно нагоре и надолу по гръбнака ми. Обръщам глава към мъжа, на когото признах любовта си и той ми се усмихва.

— Добро утро.

— Добро утро. — Усмихвам му се в отговор и не мога да възпра идиотската си усмивка, чувствам се доволна, щастлива и напълно и тотално влюбена. Не мога да си спомня последния път, когато съм била толкова отпусната. Това, че казах на Нико за миналото си, вдигна от гърдите ми тежест, която дори не съм осъзнавала, че нося.

Нико се смее на усмивката ми.

— Искам да те заведа на езерото тази сутрин, преди да е станало твърде горещо. — Той отмята зад рамото косата, която покрива лицето ми, и ме целува по бузата.

— Добре.

— Бих могъл да свикна с тази нова, съгласяваща се жена, в която си се превърнала.

— Нико се надига и целува голия ми гръб, точно над чаршафа, който ме покрива от кръста надолу.

— А аз бих могла да свикна да се събуждам така. — Той прокарва пътечка от сладки, нежни целувки от кръста чак до тила ми.

— Хайде, преди да стане така, че да не станем от леглото цял ден. — Той внезапно спира да ме целува и моментално започва да ми липсва топлината на тялото му, покриващо гърба ми.

Простенвам шумно, съвсем не като дама:

— Или можем просто да си останем в леглото цял ден? — Възнамерявам да го убедя с покана.

— Няма начин. Тук има дузина места, на които искам да те имам.

— Да ме имаш? — Да не казва онова, което си мисля, че казва?

Нико дръпва чаршафа, отвивайки голия ми задник, докато все още лежа по лице на леглото. Все още не съм направила никакъв опит да помръдна. Той простенва и плясва задника ми игриво.

— Ще те имам на малкия остров в центъра на езерото. Нямам търпение да те видя разтворена насред тревата под дървото. — Започвам да се надигам и гледам как светло зелените очи на Нико стават буреносни. Не може да скрие, когато ме иска, а на мен това ми харесва. Сурово и истинско е и не трябва да го замаскира като нещо, което не е. Нико ме изпива с поглед и после си поема дълбоко дъх, преди очите му да се върнат на моите. — И може би дори наведена над капитанския стол, преди да тръгнем към езерото, ако не побързаш.

* * *

Очаквах езерото да е красиво, но нищо от онова, което бих могла да си представя, не се доближава до това, което виждам, когато очите ми зърват поразително живописната сцена пред мен. Нико ми носи чаша кафе, докато се взирам през стъклената стена, където мракът възпрепятстваше зрението ми предната нощ, и обвива здравите си ръце около мен, заставайки зад гърба ми.

— Красиво е, нали?

— Поразително. Дори не изглежда истинско. Всичко е прекалено перфектно. — Наистина съм изумена. Не че не се спирам, за да се възхитя на природата, но тези случаи ставаха все по-малко през последните години, докато се бях потопила в работата си и в града.

— Радвам се, че ти харесва. — Нико ме стисва малко по-плътно, докато говори.

— Как може някой да не го хареса? — Дърветата са нацъфтели и целият периметър на кристалното езеро е ограден с високи лилави и оранжеви диви цветя. За момент се зачудих дали не са засадени, но после премислих и осъзнах, че нищо, направено от човек, не може да е толкова красиво.

Нико въздъхва, това е звук на задоволство. Щастие. Знам, защото се чувствам по съвсем същия начин.

— Често ли идваш тук?

— Преди.

— Защо спря? — Нико не отговаря веднага и това ме кара да си мисля, че тук има история, нещо проблемно, което го е накарало да спре.

— Започнах да идвам тук, когато бях на петнадесет. Прийч ме водеше да ловим риба на езерото. Понякога братята ми идваха, от време на време дори и майка ми, когато успяваше да си вземе цял почивен ден, което беше рядко.

Обръщам се в ръцете на Нико… усещайки, че частта от разказа, която го е накарала да спре да идва, наближава. Вдигам поглед към него и той продължава с пълното ми внимание.

— Имахме доста партита тук, когато побеждавах в боеве. — Лицето му се усмихва, когато си спомня за добрите времена. — Прийч не позволяваше електричество, затова с братята ми пълнехме каросерията на пикапа с хладилни чанти. — Той се засмива при спомена. — Можехме да съберем дузина хладилни чанти, пълни с бира, в багажника на пикапа.

Усмихвам се, наблюдавайки го, има толкова хубави семейни спомени. Семейства, които идват заедно, за да отпразнуват успехите си около езеро, изпълнени с любов и смях. Нещо, за което силно копнеех в младежките си години.

— Тогава защо спря да идваш?

Лицето на Нико помръква и почти ми се ще да не бях питала, но искам да знам всичко за този мъж. Какво го радва или натъжава, кара го да се усмихне или мръщи… всичко, хубавото и лошото. Всичко това е част от онова, което е формирало мъжа пред мен.

— Прийч ме доведе тук, когато съсипах залата си миналата година. След мача. — Няма нужда да обяснява кой мач, то е просто „мачът“. — Беше грозно. Без лекарствата не можех да спя, без да сънувам кошмари, и прекарвах дни в опити да избягам от спомените. Гадно беше. Но Прийч не би ме оставил, без значение колко пъти заплашвах живота му и го отблъсвах.

Чакам го да продължи, но нищо повече не излиза.

— И от тогава не си идвал? Нико клати глава.

— Тогава какво те накара да ме доведеш тук? Той свежда поглед към мен и се усмихва.

— Обичам това място. Едни от най-добрите ми спомени са тук. — Целува ме целомъдрено по устните, преди да продължи. — Исках да се върна, да прогоня преследващите ме спомени с нови. Такива, които ще ме накарат да забравя за лошите.

Боже, този мъж е красив. И не само външно… вътрешно също… и дори не му се налага да се старае. Просто си е такъв. Под сто килограма татуирани твърди мускули, които крещят „проблеми“, се намира най-чувствителната и красива душа, която съм срещала. За пръв път, откакто бях на осем години, се чувствам като най-голямата късметлийка на света.

* * *

Островът в центъра на голямото езеро е малък, може би с размерите на къща. Но е красив, с девствен пясък, малко парче трева и няколко плачещи върби, които изглеждат като извадени от пощенска картичка, на която пише „Поздрави от Рая“. Стоейки в центъра на езерото, подчертава огромните му размери… то е повече от сто акра. Нико ми казва, че Прийч спестявал почти двадесет години, за да купи парцела и езерото. Неговият баща притежавал малко място и той от дете обичал местността. Причините за това са очевидни.

— Да отидем да поплуваме. — Нико предлага.

— Нямам бански. — За секунда отговарям така, сякаш той може и да не осъзнава, че не съм облечена с такъв. Но после виждам усмивката му. Онази мръснишката, която разкрива дълбоките му трапчинки, и съм сигурна, че много жени са си събували бикините без повече усилия от негова страна.

— Не ти трябва.

— Ами ако някой ни види…

— Мислиш ли, че ще позволя на някой да зърне този фантастичен задник, който ми принадлежи, скъпа?

Има право. Той има силно чувство за притежание и покровителство и няма начин някой да ме види гола, ако той предлага да плуваме без бански. Прекарала съм петнадесет години, държейки се консервативно, време е да поживея малко. Не отговарям с думи. Вместо това ставам от одеялото, на което седим, и правя крачка назад, предоставяйки на Нико по-добра видимост. Той се обляга назад, протягайки дългото си тяло, подпрян е на лакти, когато се мести за шоуто ми с мързелива усмивка на лице. Бавно издърпвам тениската си през главата, разкривайки розов дантелен сутиен. Нико не помръдва, но очите му ме обхождат оценяващо и действително мога да ги усетя по тялото си. Като топло одеяло е и ме покрива и възпламенява нервите ми да продължавам.

Разкопчавам шортите си, бавно смъквам ципа, позволявайки на палеца ми да помилва кожата под ципа, която все още е скрита. Не се докосвам интимно никъде, но въпреки това усещането е секси и интимно. Навеждайки се прекалено, аз се накланям и разклащам бедра подканващо, оставяйки шортите си да се плъзнат по краката и да паднат на земята.

Изправям се, покрита само от розови, дантелени боксерки и подхождащ им сутиен с изрязани чашки, и гледам как очите на Нико потъмняват. Той започва да се надига, но аз вдигам показалец и правя знак за „не“, искам да му направя представление.

— Да не се опитваш да ме убиеш? — Гласът на Нико е дрезгав, но той остава на място, както му е поръчано, макар да мога да видя, че се мъчи да остане седнал.

Протягам се назад и разкопчавам сутиена си, плъзгайки го бавно надолу, преди да заговоря.

— Не, опитвам се да ти предоставя нови спомени, които да те накарат да забравиш за лошите.

Нико издиша шумно и отново се намества на лакти. Ще ме послуша и ще ме остави да направя това за него. Стоя пред него само по дантелени бикини и не съм готова да ги сваля. Искам да му дам нещо, което да запомни, нещо, което наистина ще прогори мозъка му и ще го накара да забрави последния път, когато е бил тук.

Вдигайки ръка, бавно проследявам очертанията на гърдата си с една ръка, лениво оставяйки ноктите си леко да одраскат кожата. Нервна съм, но искам да го направя, така че затварям очи и опитвам да се оставя на момента.

С все още затворени очи, прокарвам нокът по набъбналото ми зърно и то нараства още повече под допира ми. Бавно вдигам пръст към устата си и засмуквам, навлажнявайки пръстите си, преди да се върна на зърното и да го покрия със собствените си флуиди. Усещането е хубаво, но имам нужда от повече. Хващам здраво зърното си между палеца и показалеца и стискам. Усещам го чак в пръстите на краката и чувствителната плът между краката ми тръпне в очакване. Още едно стисване, този път с повече натиск и усещам влага между краката си, ахвам от усещането, което праща през тялото ми.

Докосвала съм се и преди, но никога не е имало такъв ефект върху мен. Имам нужда от повече, повече триене и то бързо. Ръката ми се спуска по плоския ми корем и се плъзва в предната част на бикините ми. Те са дантелени, така че макар още да съм с тях, няма много неща, които Нико да не може да види.

— Мамка му. — Дрезгавият глас на Нико вибрира през мен, откарвайки възбудата ми до нови висоти. Откривам клитора си и нежно го галя, правейки бавни, малки кръгове. Главата ми се отмята назад и нисък стон се изплъзва от устните ми, докато усещам познато чувство да се надига в мен. И после той е отгоре ми. Докосвайки и опипвайки, и сграбчвайки, и хапейки, впускаме се като диви животни. Дори не съм сигурна кога се е съблякъл, но съм безумно благодарна, че няма никакви дрехи помежду ни. Усещам всеки грам от твърдото му като камък тяло, чувството е толкова хубаво, че мисля, че мога да достигна освобождението си преди още да сме започнали.

Нико ръмжи докато поема твърдото ми зърно в устата си и захапва здраво. Болка, почти нетърпима, се стрелва през мен и тялото

ми започва да пулсира. Той пуска нараненото ми зърно, но само колкото да го засмуче отново и да ме дразни. Завърта език, нежно обгръщайки го с внимание, молейки го да му прости за болката, която му причини само преди миг.

Той засмуква по пътя си от гърдата до врата ми и накрая открива устата ми. Езикът му повежда моя в танц, който ме оставя тежко задъхана, когато прехвърля вниманието си върху ухото ми.

— Трябва да вляза в това котенце, което навлажни за мен.

Думите му освобождават стон отнякъде дълбоко в мен и усещам как тялото ми започва да се стяга. Аз също имам нужда да го усетя в себе си. Сега. Толкова много.

— Моля. — Дори не ми пука, че излиза като молба. Нямам срам, когато се отнася до удоволствията с този мъж.

Той ме вдига на ръце, преди да застане на едно коляно, нежно поставяйки ме на тревата. Допреди две секунди се хапехме и опипвахме, а сега е толкова нежен с мен. Първо се погрижва за мен, уверява се, че съм добре, оставя собственото си желание на заден план, за да се погрижи за мен. Това е едно от нещата, които обичам в него, нещо, което е трудно да се оформи с думи и да бъде обяснено на приятелката ти, когато дърдориш защо си се влюбила в този мъж. Той просто ме поставя на първо място. Винаги.

Очаквам да почувствам топлото му тяло върху моето, но не става така, затова отварям очи да видя защо се бави толкова и откривам, че ме гледа. Онова, което виждам, спира дъха ми. Опитвам се да проговоря, но нямам думи. Той запечатва момента в ума си, улавяйки го завинаги като художник с четка. Мога да го почувствам. Обожание и похот, и любов, и всяка друга прочувствена емоция, събрани в един перфектен мъж, който ме обича и не би могъл да го скрие дори и да иска.

Неспособна да говоря, аз съм толкова изпълнена с емоции, че мога само да се протегна и да му подам ръка. Той я поема, без да продума, и бавно се отпуска отгоре ми, подпирайки се на ръце, мускулестите му предмишници са от двете страни на лицето ми.

— Обичам те. — Най-накрая откривам думите за перфектния момент, с който ме дарява.

Спуска глава и ме целува, докато усещам как широката главичка на пениса му навлиза в мен. Задълбочавам целувката, която заглушава

стоновете ми, докато големият му пенис ме изпълва. Знам, че трябва да действаме по-бавно, но не мога да чакам повече. Обикновено е тясно, но без бавното темпо, което Нико обичайно контролира, сега е още повече. Но чувството е толкова хубаво, толкова правилно. Ще се притеснявам за болката утре.

С основата на твърдата му дължина притисната в мен, Нико спира. Иска да ми даде време да привикна, но няма да чакам повече. Извивам се нагоре в малкото пространство, в което мога да помръдна под тежестта му, накланяйки таза си съвсем малко, но това му позволява да проникне още по-дълбоко. Стон се изтръгва отнякъде дълбоко в мен.

— Мамка му, скъпа. Добре ли си?

— Ще бъда, ако спреш да се отнасяш с мен сякаш съм от стъкло и започнеш да движиш този твой стегнат задник. — Забивам нокти в задника му, за да подчертая нуждата си.

Веждите на Нико се повдигат в изненада, но ще постигна своето по един или по друг начин. Покорявам устата му и захапвам силно долната му устна, толкова силно, че се изненадвам, че не вкусвам кръв. Но това привлича вниманието му и точно това искам. Излиза почти нацяло и после отново се тласва… силно. Простенвам. Точно от това имам нужда.

И после го прави отново, този път извивайки ханш по пътя си надолу, и уцелва онова чувствително място вътре. Треперя, когато тялото ми започва да се стяга около него. Но той продължава, тласка навътре и навън, навътре и навън, всеки път ме приближава към оргазма, докато и двамата не се озоваваме на ръба. Нико се пресяга помежду ни и гали пулсиращия ми клитор с дебелия си палец и това е достатъчно да ме тласне през ръба. Стена името му, докато тялото ми свършва, пулсирайки лудо, докато вълна след вълна от блаженство ме заливат. Усещам топлината от освобождението на Нико да се излива в мен и си мисля, че съм на път да ударя дъното, но продължавам да падам, неговото освобождение удължава моето.

* * *

По времето, когато си тръгваме на следващата вечер, вече нямам съмнение, че сме заменили спомените на Нико с нови, които скоро няма да забрави.

ГЛАВА 45

ЕЛ

Последните няколко седмици бяха, без съмнение, най-щастливите в живота ми. Намерих баланс между работата и времето си с Нико, а Лорънс всъщност изглежда се радва, че работя няколко часа по-малко напоследък. Собствените му здравословни проблеми бяха леко напомняне за приоритетите в живота и изглежда повлияха на начина, по който управлява офиса. Моментът не би могъл да бъде по-перфектен.

Все още мисля за миналото си, но не съм имала повече кошмари, откакто казах на Нико. Странно е, понякога имам чувството, че товарът на онова, което носех със себе си, е олекнал, но само защото Нико споделя тежестта. Вече говорим открито за това и изглежда това помага. Всеки ден става малко по-лесно.

Не мога да си спомня последния път, когато видях разносвача за вечеря. Нико тренира за големия си мач и изглежда обича да ме храни. Редуваме апартаментите ни, но спим в едно легло почти всяка вечер откакто се върнахме от къщата на Прийч край езерото. Мислех, че достигнахме предела и нещата няма как да станат по-добри, но откривам, че харесвам обикновените дни с Нико почти толкова, колкото и специалните моменти. Намирам се в един вид домашно блаженство, място, което не съм предполагала, че ще открия. Място, което не се виждаше в бъдещето ми. Но ето ме и мен… и не бих могла да съм по-щастлива.

Тръгвам си от работа малко по-рано, това е важен ден за Нико. Най-накрая ще разбере с кого ще се бие в мача за шампионата. Не че името ще ми говори нещо, но искам да бъда до него.

Уцелвам трафика на път за залата и едва стигам навреме преди оповестяването в живото предаване, което ще се излъчи по телевизията. Залата е пълна, но не се чува шумът от обичайната група мъже, удрящи разни неща или вдигащи тежести по-големи от теглото

ми. Вместо това всички са събрани около телевизора, който виси в ъгъла за кардио. Звукът е силен и обстановката е весела. Както винаги, Нико ме засича в момента, в който влизам. Разговаря с многообещаващ млад боец, който и преди съм виждала наоколо, но наблюдава всяка моя крачка. Чудя се дали горкият човек изобщо е забелязал, че е изгубил вниманието на Нико.

— Харесва ми костюмът. — Нико обвива собственически ръце около кръста ми в секундата, в която се появявам. Облякла съм любимия му червен костюм, знаейки че ще си тръгна от офиса по-рано, за да отида директно при него. Подгъвът е малко по-къс от тези на останалите ми, но едва успях да го съблека последния път, когато бях облечена с него, затова си мисля, че може да му е допаднал. Права бях. Обичам това, че Нико ме намира за секси в костюм. Някои мъже биха се чувствали заплашени от жена в бизнес облекло, но не и Нико. Вместо заплашително, той го намира за възбуждащо.

Репортерите се появяват на екрана, а ние се присъединяваме към другите около телевизора. Водещият говори малко за кариерата на Нико, на екрана тръгва запис от „мача“. Хватката на Нико около кръста ми се затяга, докато обсъждат смъртта на бившия му опонент, а аз съм благодарна само за това, че не показват удара, който сложи край на мача.

Най-накрая Президентът на Федерацията по ММА се появява на екрана и напомня на всички, че мачът за шампионата ще се проведе точно след седмица. После изнася голямо представление с отварянето на плик, който съдържа името на претендента, сякаш вече не го знае, и името е обявено. Тревър Криспино. Стаята потъва в тишина. Очевидно съм единствената, на която името не говори нищо. Оглеждам залата за някаква индикация защо името на господин Криспино е посрещнато с такова съпричастие, но всички изглеждат шокирани. Особено Прийч. Бегло си спомням как Нико ми каза, че си мисли, че ще бъде боец на име Капуто.

Нико изчезва, преди да успея да го питам какво се случва и изведнъж смълчаната стая избухва в разговори. Има много забележки „няма никакъв шибан начин“, но все още съм изгубена. Проправям си път до Прийч, който все още се взира в пода. Реакцията му ме кара да се чувствам още по-паникьосана.

— Прийч, какъв е проблемът с Тревър Криспино? — Питам колебливо, не съм съвсем сигурна дали искам да чуя отговора, защото знам, че е лош. Наистина лош.

Прийч вдига поглед към мен, очите му са стъклени и изглежда тъжен. Сърцето ми пропада в стомаха.

— Той е брат на Франки. Момчето, което умря в „мача“. Опитват се да го направят мач от злоба. Но хлапето изобщо не би трябвало да е на ринга с някой като Нико. Не му е в категорията. Нико ще го убие.

Сигурна съм, че последната дума не беше използвана буквално, но понякога нещата, които не са планувани да прозвучат така, накрая излизат по начина, по който трябва да бъдат изречени.

* * *

Откривам Нико в апартамента му, седейки в тъмното. Лакти върху коленете, отпусната върху ръцете глава. Изчаквам минута, преди да се приближа, чудейки се дали ще отрази, че съм влязла в стаята. Решетката на асансьора е шумна, няма начин да не ме е чул да влизам. Но той просто стои там мълчаливо, дори когато стигам до него и слагам ръка на рамото му, той не помръдва.

— Добре ли си? — Гласът ми е приглушен, но стаята е толкова тиха, че няма съмнение дали може да ме чуе. И все пак не отговаря.

Навеждам се, за да изравня нивото на очите ни в мрака. Няма значение, че не може да ме види, ще е трудно да ме игнорира, когато съм толкова близо.

— Какво можем да направим?

Нико изпуска тежка въздишка, преди да обвие голямата си ръка около врата ми, облягайки чело до моето.

— Просто ме остави да те подържа.

Това мога да направя. Само ми се ще да можех да му предложа по-голяма утеха. Гласът му звучи суров и изпълнен с болка. Мога само да си представям какво изпитва. Ако собственото ми разбито сърце и вързан на възел стомах са някаква индикация, тогава неговата болка трябва да е нетърпима. Как могат да му причинят такова нещо? Да го затворят в клетка с мъжа, чийто брат е убил? Мъж, който не може да се мери по сила с него. Няма ли правила или нещо такова?

Първоначалните ми шок и тъга започват да отслабват и преминавам към бяс.

Ядосана, гневна, готова да поведа собствена битка.

— Ще те измъкнем от това. Не трябва да го правиш. Това не е спортсменско, това е за да се продават билети. — Нямат ли съвест? Ами безопасността? Прийч каза, че братът не е в категорията, че Нико ще го убие. Не трябва ли да сравняват способностите? Чувам как собственото ми дишане се забързва, гневът ми взима връх.

Нико се подсмихва тихо. Едва се чува и не съм сигурна дали това е звукът от смеха му. Но после проговаря и знам, че не бъркам:

— Може да се наложи да те оставя вкъщи за мача… страх ме е, че ще скочиш в клетката и ще го спукаш от бой заради мен. — Мога да чуя усмивката в гласа му, докато говори.

— Може и да го направя. — Отвръщам на усмивката му, въпреки че не може да я види.

* * *

Прекарвам следващите три дни в проучване, анализиране и общо взето търсейки някаква възможна вратичка, с която да го измъкна от мача. Обадих се на всеки, който ми дължи услуга, и потърсих мнението на всеки един адвокат, който може поне малко да ни помогне. Дори Уилям. Но всички стигаме до едно и също заключение, че договорът е железен. Разбира се, Нико може да се откаже от мача и да плати глобата. Но няма да го направи. Финансите на Прийч също са на карта. Не знам защо не видях мотива зад искането Прийч да инвестира в мача, но не успях. Който и да е съставял условията по договора, знаел е точно какво прави. Познавали са добре Прийч и Нико, но не само боеца и треньора.

Използвали са връзката между двама им на лично ниво, знаейки, че Прийч никога няма да остави Нико да плати дълга му, а Нико няма да позволи Прийч да поеме такъв финансов удар. Двама инати мъже, които ще се защитават един друг до край, без значение какво би им коствало.

И става дори още по-зле. Прийч е решил, че мачът ще е от полза за Нико, че има нужда да продължи напред и че минаването през този

катастрофален мач ще му помогне да се освободи от останалите емоционални връзки. Дори е започнал да убеждава Нико в част от тези глупости. В това, че мач от злоба е някакъв вид извратено изкупление… опит за избавление.

Подскачам, когато чувам входната врата на офиса да се отваря. Минава десет часа и обещах на Реджина да заключа след нея, когато си тръгна преди часове, но бях толкова погълната от това, което търся, че напълно забравих. Но после го усещам, непогрешимото присъствие на мъжа, който кара пулсът ми да се ускорява. Абсолютно убедена съм, че ако бях включена към машина за ЕКГ, тя би могла да запише всяка крачка на Нико Хънтър в моята посока.

— Вратата не е заключена. — Гласът на Нико е напрегнат. Той е покровителствен, а моята липса на загриженост за собствената ми безопасност е нещо, по което научих, че не си пада.

— Трябва да съм забравила. — Вдигам поглед, предлагайки тъпото оправдание. Наблюдавам как Нико оглежда бъркотията, която някога беше кабинетът ми. Имам купчини документи и папки пръснати навсякъде из офиса, а кошчето ми за боклук прелива от смачкани жълти листи, на които съм започнала да набелязвам начини за излизане от договора, но накрая не са сработили.

— Голям случай? — Очите му се плъзгат по бюрото ми, за да подчертаят какво има предвид.

— Нещо такова. — Не лъжа… в момента това е най-важният случай, който имам. А реалността е, че това е единственият случай, по който съм работила от три дни. Всичката ми друга работа може да почака.

Нико се оттласква от рамката на вратата, където се е облегнал, и се приближава до бюрото ми, взима лист хартия от него и прочита няколко реда, преди да го остави обратно. Взима купчина захванати с кламер документи от другия край на бюрото и прави същото, четейки малко, за да добие представа над какво работя. Знае какво правя, този театър е заради мен.

— Хайде, прибираме се у дома. — Той стои от другия край на бюрото ми. Колкото и да обичам да чувам Нико да казва, че си отиваме „у дома“, още не съм готова. Трябва ми още малко време, за да поработя върху последната си стратегия. Трябва да има някакъв начин да го измъкна от проклетия договор.

— Още не съм готова.

Не пропускам как челюстта на Нико се стяга, безумно секси е. Образува се дълбока линия върху изсечената му буза и очите му стават дълбоко зеленикаво сиви. Изглежда силен и заплашителен и се обзалагам, че повечето хора биха отстъпили назад заради заплахата, която излъчва. Но не и аз, оставам на място, макар и малко по-възбудена, отколкото бях преди минута. Взираме се един в друг, всеки чака другия да се предаде и се замислям, че ще постоим тук известно време. Но после Нико прекъсва състезанието.

Не изпуска погледа ми, докато заобикаля бюрото и издърпва стола ми, навеждайки едрата си фигура, за да застанат очите ни на едно ниво. Масивната му фигура ме блокира на мястото ми, с по една ръка върху всеки от подлакътниците на стола.

— Трябва ли да направиш нещо, преди да те измъкна от тук?

— Аз… аз… — Щях да кажа, че съм почти готова и ми трябват само още няколко минути, но нямам възможност да довърша мисълта си. Вдигната съм от стола и съм метната през рамото на Нико с едно плавно движение. Варварското действие би трябвало да ме вбеси, но вместо това ме кара да се усмихна. Радвам се, че главата ми е преметната зад гърба му, за да не може да види, че всъщност се наслаждавам на случващото се. Предизвикването на този мъж някак се е превърнало в предигра за мен.

Не ме пуска, докато не се озовавам на пасажерската седалка на колата му. Закопчава колата ми, докато седя със скръстени на гърдите ръце, симулирайки гняв. След като подръпва колана, проверявайки повторно дали съм обезопасена, той ме целува целомъдрено по устните, преди да притича от своята страна на колата.

— Ами моята кола? — Добавям малко допълнителна поза с въпроса си.

— Ще те докарам на работа сутринта. Изпускам преувеличена въздишка.

— Разпореждаш се.

— Инатиш се.

Устата ми увисва при коментара му, макар да знам, че е вярно. Но Нико само намира отговора ми за забавен и се разсмива.

ГЛАВА 46

нико

Обикновено вечерта преди мач вечерям с Прийч и получавам надъхващи речи. Но пропускам традицията и вместо това Ел остава у дома. Най-накрая убедих упоритата жена да преустанови петнадесет часовите на ден опити да прекрати договора ми. Поне ми се ще да си мисля, че съм я убедил, но може и да е защото времето ни свърши, имайки предвид, че мачът е утре. Тази жена меко казано е предизвикателство, когато насочи този неин проклет умен мозък към нещо.

Ел не е съгласна, но Прийч мисли, че този мач ще ми е от полза. Проучихме последните няколко мача на Тревър. Хлапето е задобряло. Доста. Вече не е глупавият, самонадеян боец, който беше преди година. Съзрял е, намерил е търпение. Мачът не е толкова неравностоен, колкото мислехме отначало, макар че бих се самозалъгвал, ако се преструвам, че случилото се с брат му не е оказало влияние върху решението на Лигата за това кого да изберат за мача за шампионата. Моите мачове винаги носят печалба на Лигата, разпродават се. Но не мога да си спомня последния път, когато ММА получи толкова медийна изява, както тази седмица. Лицето ми беше изтипосано в централните новини, не само по спортните канали.

Вдигам я на кухненския плот, докато приготвям вечеря. Все още е облечена с работните си дрехи и определено няма да я карам да се преоблича. Харесва ми в умно изглеждащите парцали, които носи. Възбуждащо е, почти като да чукаш секси библиотекарка, само че е по-добре, защото е Ел.

Някои момчета не биха правили секс преди мач, мислят си, че натрупаното напрежение им дава хъс. Аз предпочитам да не се бия с посинели топки. Никога не съм търсил преимущество. Проучвам опонентите си. Скъсвам си задника от тренировки. Бия се здраво. Добър съм. Толкова е просто. Плюс това, гледайки как Ел поклаща

тези нейни проклети дълги крака, покатерена на плота, няма голямо съмнение накъде ще отидат нещата по-късно. Поглеждам я и тя се усмихва. Онази проклета глуповата усмивка. Може и да се окаже по-рано, отколкото късно.

* * *

След като приключваме с вечерята, мога да видя, че нещо се върти в ума на Ел. Казвал съм го и преди, но като за адвокат, тя е много лесна за разчитане. И скапана лъжкиня.

— Какво става, скъпа?

Веждите й се събират и смръщват, лицето й ми казва, че даже не е наясно, че се излага на показ.

— Нищо… какво имаш предвид?

— Нещо те тревожи.

Лицето й се отпуска малко, но все още има напрежение под насилената й усмивка.

— Не… добре съм.

— Скапана лъжкиня си, скъпа. Казвал съм ти го. Тя се усмихва.

— Може би само съм малко нервна. — Тя вдига два пръста, премервайки малко разстояние помежду им, за да покаже, че е мъничко нервна. Пръстите й може и да показват малко, но лицето й крещи много повече.

Ел понечва да седне до мен на дивана, но я хващам за ръката и вместо това я дръпвам в скута си.

— За какво си нервна?

Тя сключва ръце, гледайки надолу, избягвайки погледа ми. Повдигам брадичката й, принуждавайки очите й да срещнат моите и повтарям.

— За какво си нервна?

— Мача.

— Добре. — Отмятам косата от лицето й, изглежда притеснена, почти уязвима. — Няма да пострадам, мога да победя този тип, скъпа.

Тя нервно хапе долната си устна. Объркан съм. От нея се излъчва нещо повече от това притеснение.

— Знам. Имам предвид, че винаги ще се тревожа да не пострадаш. Това не мога да спра. Но… — Тя се колебае, обмисляйки думите си.

— Тогава какво?

— Знам, че с Прийч мислите, че победата в този мач ще ти помогне да надмогнеш нещата, но се тревожа, че ще ги накара да се върнат обратно. Виждала съм го. Прилича на брат си.

Права е, приличат си. Изглежда точно като Франки. Сякаш по някакъв начин извратената съдба се ебава с мен. И аз се тревожа за същото нещо. Но не мога да позволя това да ме контролира повече. Изтласквам го в дъното на ума си и го държа там всеки път, когато намери път към повърхността. Всичко опира до контрола. Бойните изкуства се отнасят точно толкова до ума, колкото и до тялото. И двете трябва да са издръжливи, подложени на пълен контрол. Да работят заедно.

— Прийч мисли, че победата в мача ще ми помогне да превъзмогна нещата. Но аз вече знам какво е необходимо. А за последните два месеца ти ми помогна да напредна много повече, отколкото успях сам за година и половина. Преди да те срещна си блъсках главата в бетонна стена, нищо не се получаваше. Само дето не го знаех. Дори не осъзнавах, че съм зациклил, докато не те срещнах и не направих първата крачка.

Ел ми отправя колеблива усмивка. Част от тревогата изчезва от лицето й… но не цялата. Така че се напрягам да бъда шибаният мухльо, в който тази невероятна жена ме превърна.

— Когато се срещнахме, ние бяхме две ранени души. И двамата държахме истината настрана от живота си от страх какво може да намерим. Но нищо не би могло да ни раздели. Никога не съм вярвал в съдбата. Мислех, че това са куп простотии за хора, които четат твърде много книги. Докато не те срещнах. Това си ти за мен, скъпа. Дори не знаех, че нещо ми липсва, докато не те открих, но сега не знам как съм изкарал и ден без онова, което ми даваш. Ти си сродната ми душа. Колкото и глупаво да звучи, това е проклетата истина. Нищо в живота ми не е било по-вярно. Така че не, не се тревожа, че мача може да не помогне да се излекувам от миналото си, защото ти го направи. Ти запълни всички пукнатини в сърцето ми и ме направи по-добър.

Никога не съм мислил, че ще кажа това след всичко, през което съм преминал, но аз съм най-късметлийското копеле на тази земя.

Тя плаче. Ето как отвръща на стягащата стомаха, мекушава изповед, че сме сродни души. Сълзи се стичат по лицето ѝ и, макар че се усмихва през сълзите, искам да ги накарам да изчезнат.

ГЛАВА 47

ЕЛ

Никога не съм мислила, че ще бъда щастлива. Бях доволна от това да се нося през живота. Достатъчно добре ми беше. Да избягвам възходите и паденията беше любимата ми част. Никакви емоции значеше никога нищо да не излиза от контрол, а поддържането на контрола беше по-високо от дишането в списъка ми с приоритети. Докато не го срещнах. Той кара сърцето ми да препуска и дъхът ми да секва, и това е само като влезе в стаята. Дори не ме карайте да започвам с това какво ми причинява това лице. Или тези ръце… особено когато се движат по цялото ми тяло, сякаш не може да ми се насити. В докосването му мога да усетя нуждата му към мен. Но думите му са това, което ме довършва. Те са сурови и искрени, и изпълнени с емоции, а аз мога действително да усетя как сърцето ми се издува, когато ги изрича.

Избърсва сълзите ми, а на лицето му е изписана загриженост. Сигурна съм, че си мисли, че съм си загубила ума, докато се усмихвам през сълзи, след като съм чула най-красивото нещо, което някой ми е казвал някога. Аз съм тази, чиято глава обикновено е пълна с думи. Но точно сега откривам, че нямам нищо красиво, с което да отвърна. Затова казвам каквото чувствам и се надявам да е достатъчно.

— Обичам те.

Той се усмихва, тревогата напуска лицето му.

— И аз те обичам, скъпа.

А после го целувам, сълзите все още се стичат, устата ми все още се усмихва и ридание се изплъзва от мен, когато езиците ни се откриват един друг. В пълна бъркотия съм, но е красиво и истинско и не мога да му се наситя. Нито сега, нито никога. Той е прав. Ние сме две изгубени души, които са се намерили и са се превърнали в едно цяло. Аз съм най-голямата късметлийка на планетата.

* * *

Все още има часове преди мача, но съм готова да тръгна веднага. Билетите за шампионския мач са разпродадени, но Нико ми даде четири за лично ползване. Доведеният ми брат, разбира се, ми праща съобщения половин дузина пъти, за да се увери, че уговорката остава. Трудно е да се каже кой е по-развълнуван, Макс или Вини. И двамата вероятно не са спали снощи от пулсиращото във вените им нетърпение.

Вълнувам се, задето освен това поканих Реджина и Лорънс. Реджина, защото, е, тя е най-добрата приятелка, която някога съм имала… и си мисля, че на моменти е по-развълнувана от мен самата заради връзката ми с Нико, ако това изобщо е възможно. След всички тези години няма търпение да ме види да се хвърлям обратно в живота. А Лорънс ми е повече от шеф, той ми беше като баща през последните няколко години. Плюс това, това е първото вълнение, което жена му му позволява след сърдечната операция. Тя се страхува, че твърде много вълнение може да му докара инфаркт.

Отначало бях забравила с какво съм облечена, когато Нико ме зърва, той не е виждал тениската, която Вини ми направи. Не съм сигурна дали хлапето го е направило нарочно, но е тясна, много тясна, обвива всичките ми извивки. Блузата ми е различна от тази, която Вини беше облякъл последния път. На нея има снимка в цял ръст на Нико, обърнат с лице напред. Прилича повече на модел, отколкото на боец.

Нико замръзва на място за минута, отправяйки ми дяволита усмивка.

— Харесва ми блузата ти.

Усещам как лицето ми се загрява и знам, че ставам в хубав нюанс на розовото.

— Това е новата ми любима блуза. Мога да те държа притиснат до мен цял ден, дори и пред публика. — Отговарям срамежливо.

Нико се приближава до мен.

— Наистина ще се притискам до теб цял ден пред публика, скъпа. Няма нужда да повтаряш. — Усмихва се все едно се майтапи, но знам, че е сериозен. Обвива ръце около кръста ми и ме придърпва

плътно до топлото си, твърдо тяло. Облечен е само в чифт шорти и тялото ми отвръща на грубото му докосване, макар да са минали само часове, откакто го имах вътре в мен.

Смутена съм.

— Нямаш ли мач, за който да се приготвяш? — Гласът ми излиза по-гърлен, отколкото възнамерявах, но не мога да се въздържам около него.

Нико се притиска в мен, мога да усетя пулсиращата му ерекция да се притиска в корема ми.

— Не могат да започнат мача без мен.

Той сграбчва половината от задника ми в едната си голяма ръка и стисва силно. Главата му се навежда с намерението да покори устата ми, но звънецът долу иззвънява.

— Игнорирай го. — Усещам думите върху устните си, докато поглъща устата ми. Тялото ми се предава почти моментално и малък стон се изплъзва от устните ми, когато ме вдига и ме понася на ръце, докато се отправя към леглото.

Звънецът отново звъни и никой от нас не прекъсва целувката, макар да съм убедена, че и той го чува. Но после звъни отново, този път по-настойчиво. Който и да е долу и очаква да се качи, не възнамерява да си върви. Нико изръмжава силно, когато ме оставя долу и става.

— Не мърдай, ще се отърва от който и да е този. — Порой от ругатни се излива от устата му, докато се отправя към горкия нещастник, който ще изпита гнева му.

Лежа на леглото за момент, дишането ми бавно се завръща към нормалното, докато чакам завръщането на Нико. Но после чувам гласове и осъзнавам, че който и да е там няма страх от нерационалния мъж, който хукна бясно, за да се отърве от тях.

Пооправям се възможно най-добре и тръгвам към дневната, за да видя кой е пристигнал. Косата ми е понагласена с пръсти и блузата ми е наместена, но няма какво да направя за червенината по лицето си.

— Мамо, нямаше нужда да водиш Вини вкъщи. Не съм забравил, че трябва да го взема. *И му го казах двадесет пъти за последните двадесет и четири часа.* — Нико ме вижда до вратата и ме поглежда така, сякаш може да нарани някого още преди мача, но по някаква причина намирам това само за забавно. Сладък е, когато е раздразнен.

— Здравейте, госпожо Хънтър. Здравей, Вини. — Усмихвам се и двамата заобикалят Нико, който беше блокирал пътя им за влизане. Нико ме поглежда така, сякаш току-що съм поканила дявола в дома му, вместо двама от най-големите му фенове.

— Носиш блузата! — Вини е развълнуван и се усмихва.

— Разбира се. Това е най-готината тениска, която имам. — Намигвам му и самоувереното момче се превръща в срамежливо за половин секунда, преди да се обърне с лице към Нико.

— Харесва ли ти, Нико? — Сладко е как момчето търси одобрението на Нико, само се надявам той да не попари ентусиазма му, задето прекъснаха личен момент.

Нико поглежда към мен и отново оглежда тениската ми, сякаш я вижда за пръв път. Очите му се притварят и няма нужда от друг отговор. Хлапето се усмихва, докато гледа Нико, знаейки, че Нико не може да е по-щастлив.

— Да, хлапе. Перфектна е. — Той си поема дълбоко дъх и издиша.

* * *

Всички братя на Нико и техните жени са настанени, когато Вини, Макс и аз най-накрая откриваме местата си. Между моите приятели и неговото семейство, запълваме почти два реда. Доведеният ми баща успя да получи работата като охрана за мача и се чувствам зле, че не мога да поканя и мама. Разказах й за Нико, но дори това я изнервя. Няма начин да понесе гледката от бой на живо. Твърде много лоши спомени.

Доведеният ми баща прекарва няколко минути на нашия ред и го запознавам със семейството на Нико. Чувството от сливането на семействата ни е странно, но, когато се оглеждам наоколо, осъзнавам, че всички се чувстват като у дома си. Доведеният ми баща си приказва и се смее с майката на Нико и с по-големия му брат, а Вини и Макс са в собствения си малък свят. Гледката на всичко това носи топло чувство… от толкова дълго не съм чувствала, че имам семейство. Вината не е на мама, просто не допусках никой до себе си. Дори не го

осъзнавах, докато Нико не се промъкна в сърцето ми и го отвори широко и за други хора.

Говорителят пристъпва в клетката и тялото ми се напряга. Сега наистина ще се случи. Преструвах се, че няма, че имам време преди да видя как Нико ще го направи. Но няма повече време. Ами ако пак замръзне на място, само че този път пострада? Или ако той нарани брата? Ще може ли да живее със себе си след онова, което се случи последния път? Изведнъж усещам, че ми призлява.

— Ел? — Чувам Реджина да говори, но не мога да отвърна. Замръзнала съм на място, взирайки се в говорителя, сякаш чакам нещо да се случи всеки момент. — Ел! — Реджина ме сграбчва за ръцете и ме изтръгва от транса ми. — Добре ли си? Бяла си като призрак.

Кимвам с глава, но тя не се връзва. Познава ме твърде добре.

— Ела, да се махнем от тук. Това е твърде много. — Ръката ми е в нейната и вече ме дърпа в нейната посока.

— Не! — Гласът ми излиза по-силен, отколкото възнамерявах и внезапно съм благодарна на говорителя, който ме накара да се паникьосам. Отвлича вниманието ми с гръмките си думи, изстреляни в бърза последователност, но не регистрирам значението им. Насилвам се да погледна Реджина, за да знае, че съм добре. — Не мога да си тръгна. Трябва да съм тук.

Реджина се вглежда в очите ми сякаш търси нещо. Все още изглежда нервна, но спира да ме дърпа за ръката.

— Добре, добре. Да седнем тогава. Пийни малко вода. Моля те.

Взимам водата, за да зарадвам Реджина, и се опитвам да се фокусирам върху онова, което дрънка говорителят.

— *Дами и господа, моментът, който всички очаквате. Мачът на мачовете, повече от година и половина подготовка. Мъжът, митът, легендата, за дамите няма нужда от представяне, единственият, неповторимият Нико „Свааааляяяячъъъът“ Хънтър.*

Тълпата полудява. Вини и Макс стоят върху седалките си, подскачайки толкова силно нагоре-надолу, че си мисля, че може да строшат столовете. Майката на Нико, която обикновено е тиха, крещи с ръце до устата си. А братята му пляскат ръце, удрят юмруци и скачат, за да блъснат гърди един в друг. Моментът на лудост прави чудеса с нервите ми, не мога да не се усмихна на лудата ни банда.

Нетърпеливо чакам Нико да влезе в залата, но няма нужда да се обръщам, за да знам минутата, в която е пристъпил на арената. Косъмчетата на врата ми настръхват и залата, която мислех, че не може да стане по-шумна, се извисява с още десет децибела. Звукът е почти оглушителен. Обръщам се, за да видя как си проправя път надолу по пътеката, но е трудно да го видя иззад дузината изрусени жени в бански и обувки с висок ток, които маршируват по пътеката пред него. Всяка от тях носи табела над главата си, на която са изписани различни признания в любов към „Сваляча“.

Напразно опитвам да видя лицето му, докато минава, но съм твърде ниска за значителния му антураж. Чак когато пристъпва в клетката, успявам ясно да зърна лицето му. Едно от нахалните, разголени момичета прави голямо шоу като се навежда да го целуне по бузата. Застанал е само в профил, но виждам как челюстта му се стяга и се усмихвам на себе си, знаейки, че целувката е нагласена и очевидно нежелана. А после той се обръща и очите му се спират директно на мен. Няма търсене сред тълпата, очите ни просто се откриват, като метал и магнит, необяснимо привличайки се без усилие. Той просто има нужда да види, че съм тук, но това е само за потвърждение, той знаеше, че съм тук още в минутата, в която влезе в залата.

След няколко минути тълпата най-накрая утихва достатъчно, че говорителят да ги надприказва, макар все още да е доста шумно.

— Дами и господа, в синия ъгъл тази вечер имаме мъж, готов за отмъщение. Той чака осемнадесет месеца за възможност да възвърне честта на семейството си… Представям ви Тревър „Ооотмъъъстиииитееееляяя“ Криспино.

За разлика от последния път, тълпата не го освирка. Дори семейството на Нико запази мълчание. Има няколко подвиквания от феновете му, но повечето не казват нищо и не знам дали е от респект към Нико, към неговия съперник или към починалия му брат. Така или иначе това изпраща тръпка по гръбнака ми от беглото споменаване на ужаса, който беше последният мач на брат му.

След още няколко вцепеняващи ума обявления, двамата мъже застават в ъглите си. Забавно е как причината ми за тревога се променя, въпреки това тревогата си остава същата. Последният път, когато седях в тази зала, се тревожех, че гледането на това как мъже си

разменят удари ще задейства паниката ми. Нещо, което ще извади наяве спомените за миналото, които толкова се старах да изтикам назад. Но като седя тук днес, все още се тревожа за мача на Нико, макар вече да няма нищо общо със собственото ми предпазване. Всичките ми тревоги са за мъжа на ринга, как ще понесе да удря лице, които му е така познато. Приликите са натрапчиви, а това дори не е моят кошмар. Тревожа се, че ще се вцепени и ще пострада или пък че няма и емоционалните щети ще го съсипят после. Така или иначе е трудно да видя победата за Нико в края на този мач, без значение кой ще излезе като победител.

Задържам дъха си, когато мачът започва и двамата мъже се срещат в центъра. Искам да отместя поглед, да си спестя болката от това да гледам как всичко се развива пред очите ми, но изглежда не мога да си позволя да мигна от страх да не изтърва дори секунда. Нико удря пръв, без да даде на опонента си време да се окопити, преди да го запрати три стъпки назад със силен удар от лявата страна на челюстта му.

Колкото и да ми е трудно да гледам как двамата мъже се бият, за да си върнат нещо, нещо, което погрешно беше отнето и от двама им, има чувство на облекчение от това, че Нико изглежда се е върнал към начина на бой, който го е направил шампион. Но облекчението ми е краткотрайно. По-малко от десет секунди откакто съм издишала, изпускайки въздуха, който задържах, Тревър изритва Нико в гърдите и Нико се олюлява, гърбът му се удря силно в твърдата клетка. Гърбът му се извива от контакта и виждам на лицето му болка, но бързо се съвзема. Седейки толкова близо, мога да видя щетите, които всеки удар нанася върху лицата им.

На края на първия рунд и двамата мъже са понесли и раздали удари с брутална сила. Не твърдя, че имам някакъв опит в отсъждането на мач, но за мен Нико е явният лидер, когато заемат местата си в съответните им ъгли. Неговите удари са по-силни, по-точни. И има способността да се възстановява по-бързо от онези, които получава. Но в края на краищата не изглежда мачът да е неравностоен.

Във втория рунд отново Нико е този, който повежда. Удря бързо и яростно и изпълнява серия ритници, които едва не повалят Тревър на земята, но опонентът му някак си остава на крака. Тревър си възвръща равновесието и се прицелва в Нико с удар, който той успява да избегне,

оставяйки Тревър да полети напред от инерцията на удара, който така и не открива целта си. Нико вижда възможност и я използва, удряйки брутално гърба на мъжа, преди да е имал възможността да се възстанови от пропуснатия удар. Всичко е твърде много, твърде бързо и Тревър пада напред, падайки първо на колене, преди ръцете му да полетят и да се стовари по лице на земята. За не повече от част от секундата, той лежи неподвижно на пода. Но само толкова е необходимо. Виждам как нещо преминава по лицето на Нико и всичко се променя.

Нико просто стои там, взирайки се невиждащо в опонента си, дори и когато Тревър се съвзема, изправяйки се без да бърза, олюлявайки се на крака, преди да си възвърне равновесието. Сякаш е напуснал мача, макар че все още има повече от две минути до края на рунда. Но въпреки че Нико може и да е хвърлил хавлията, опонентът му вижда възможност. Той удря Нико с ляв, после с бърз десен. Вторият удар е толкова силен, че гледам като на забавен каданс как главата на Нико се завърта настрани и кръв хвръква от носа му по лъскавото, сиво платно долу.

Гледам ужасено как пребиват Нико, всяка серия удари ми спира дъха. Дори не се предпазва, просто си стои там и понася ударите, сякаш са неговото наказание и трябва да е достатъчно голям мъж, за да го изтърпи. Прийч крещи като откачен отстрани, опитвайки се да изтръгне Нико от транса, но сякаш той даже не го чува. Трепвам при всеки удар, мълчаливо умолявайки рефера да прекрати мача. Не знам правилата, но това не може да е законно. Очевидно реферът е видял, че Нико е спрял да се бие и присъствието му в клетката е опасно за мъж, който дори не се пази. Но оставят мача да си продължава и това са най-дългите две минути в живота ми.

По времето, когато звънецът прозвучава в края на рунда, Нико е кървава бъркотия, а аз искам да умра. Чувствам се безпомощна и искам да се втурна в клетката и да го сграбча, и да го задържа плътно до мен, и да му кажа, че всичко ще бъде наред. Само дето не мога.

Тълпата също не знае какво да прави. Онези, които обезумяло повтаряха „Нико! Нико!“, са замлъкнали и дори Вини и Макс са зловещо притихнали на местата си. Сякаш всички те са приели пътя, който Нико е избрал… но аз не мога. Няма. Отказвам.

Последният рунд започва почти по същия начин, по който завърши предния, като съсипват лицето на Нико, а той прави твърде малко, за да промени нещата. Не разбирам защо всички са толкова тихи. Братята му си седят, а майка му седи мълчаливо на ръба на седалката си, изглеждайки бледа, лицето й е извърнато от боя. Дори не може да понесе да гледа.

Просто не мога да седя и да гледам мълчаливо как се предава без бой. Затова и не го правя. Качвам се на седалката си и започвам да крещя. Като откачена. Хората около мен зяпат, но не ми дреме. Майната им, всички повтаряха името му, когато побеждаваше, а сега къде са? След още няколко удара, които малцина мъже биха успели да издържат, камо ли пък да останат на крака след това, Тревър се хвърля и поваля Нико на земята. Двамата мъже се борят за няколко секунди, а после Тревър се застава отгоре, ръката на Нико е прикована зад гърба му, главата му е притисната в земята.

— Стани, Нико! Проклятие, стани! — Думите ми се изтръгват от дробовете, всяка дума прогаря пътя си навън. Не знам дали ме чува да викам, но някак си се съмнявам, след като Прийч е толкова близо и изглежда не може да привлече вниманието му. Но тогава нещо се случва. Нико вдига глава, ръката му все още е прикована зад гърба му и мога да се закълна, че само за част от секундата той поглежда право към мен.

До края на мача остава по-малко от минута, но и двамата знаем, че толкова много неща могат да се променят за една минута. Посоката на цял един живот може да бъде променена, човек може да избере да живее, човек може да умре неочаквано. Нищо не е приключило, докато не се откажеш или докато не поемеш последния си дъх.

Нямам представа как Нико се измъква от хватката, в която Тревър го държи, без да счупи собствената си ръка, но часовникът отброява по-малко от две секунди и Нико е отново на крака и в очите му има огън. Тревър се изправя и се приготвя, очаквайки мачът да продължи, но вече няма продължение, изведнъж всичко е изцяло нов мач. Нико стоварва удар в ребрата и опонентът му се препъва три крачки назад. Няма време Тревър да се възстанови, да си възвърне равновесието, преди Нико да се хвърли и да го повали. И тогава Нико е отгоре, стоварвайки удар след удар, всеки един е по-сърцераздирателен от следващия, макар Нико да е този, който искам да излезе невредим.

Остават по-малко от десет секунди, когато Нико се отдръпва леко, но упоритият му опонент повдига глава, опитвайки се отчаяно да се изправи на уморените си крака. А после Нико замахва и удря. Силно. Главата на мъжа отхвръква настрани, очите му се завъртат назад, преди и двете да се затворят. Гледам като на забавен каданс как главата му отскача нагоре-надолу още два пъти, преди най-накрая да се отпусне безжизнено на земята.

Арената притихва. Има двадесет хиляди човека в едно помещение, въпреки това мога да чуя парамедикът, който се втурва в клетката, да издава нареждания, а реферът инструктира мъжете в костюми, които гледат отстрани, че прекратява мача. Нокаут.

Размахват нещо под носа на безжизнения боец и виждам как главата му се завърта от едната страна на другата. Жив е и е в съзнание и в арената се чува групова въздишка. След няколко минути, Тревър се изправя с помощта на треньора си и излиза от клетката. Но Нико все още стои там, взирайки се в мястото, където лежеше Тревър, дори когато реферът вдига ръката му в знак на победа. Тълпата полудява, но виждам по лицето на Нико, че няма причина за празненство.

* * *

По целия път надолу към Нико се страхувах, че може да ме прогони, когато пристигна в съблекалнята. Изненадана съм да открия дузина хора, чакащи в редица пред вратата му. Още по-изненадана съм да открия още толкова вътре. Фотографи се състезават за снимки на новия шампион, но мога да видя, че той не е в настроение. Две от мадамите в бански от парада на влизане се опитват да се сгушат от двете му страни, докато развълнувано се щракат снимки. Знам, че всичко е част от маркетинга, но нервите ми са опънати и не ми е останало никакво търпение.

— Не го докосвай. — Предупреждавам, когато една от тях се готви да вдигне крак и да го обвие около Нико. Тя спира и ме оглежда от горе до долу, подсмихвайки се на тениската ми, вероятно си мисли, че съм някоя откачена групарка, надяваща се да й излезе късмета тази вечер. Че не мога да се съревновавам с откритата й покана за нещо сигурно. Но нямам време или търпение да се преструвам, че ми пука

какво си мисли. Нико ме наблюдава изкъсо, докато правя няколкото крачки, с които да скъся дистанцията помежду ни.

— Да се махаме от тук. — Облекчена съм от думите на Нико. Ако не беше предложил да си вървим, вероятно аз щях да настоя.

Има твърде много хора, които викат на Нико, че не може да си тръгне, когато излизаме през вратата. Но на никого от двама ни не му пука.

ГЛАВА 48

ЕЛ

Минаха почти два дни. Нико не ме отблъсна както предния път, но със същия успех можеше и да го направи, защото въпреки това ме изолира… заедно с всички останали. Опитах всичко… само да го прегръщам, да говоря тихо, дори да се сгуша в него чисто гола, пак не получавам отговор. Започвам да си мисля, че Прийч е прав, той има нужда от лекар.

Разби сърцето ми през първата нощ, когато се взираше невиждащо в тавана. Не го каза, но знаех защо не може да затвори очи. С години минавах през същото. Вместо да виждаш черно и да се успокоиш, позволявайки си да се отнесеш в страната на сънищата, виждаш онзи момент, който завинаги е заседнал в главата ти. И после се страхуваш да затвориш очи. Страхуваш се да заспиш, страхуваш се от кошмарите, които знаеш, че ще дойдат. Ужасен си, че ще бъдеш принуден да изживееш всичко отново в главата си, защото всичко изглежда толкова реално.

Вчера най-накрая взех хапчетата, които Прийч се опитваше да ми даде, за да му ги пробутам, още от първата вечер. Тялото му има нужда от почивка, физическите наранявания изискват време, за да заздравеят. Нико може и да стана победител, но тялото му отнесе безмилостен побой в онези кратки минути, в които се беше предал. Подут е и в рани, и в черно, и в синьо. Навсякъде. Държах лед върху нараняванията му, когато най-накрая заспа, редувайки различни места по тялото му на всеки петнадесет минути в продължение на десет часа, докато във фризера не остана нищо студено, с което да го наложа. Тези хапчета проработиха, той не помръдна нито веднъж… нито заради леда, който държах отгоре му, нито заради докосването ми.

Но днес стана по-зле. Една болна, извратена част от мен почти си мечтае все още да беше упоен и заспал. Поне тогава можех да се преструвам, че всичко е нормално и той просто се възстановява от боя.

Днес вече не е сънлив или отнесен, буден е и е станал, и не иска да има нищо общо с мен. Няма да ми каже да си вървя, но и няма нужда. Тялото му го каза тази сутрин, когато го докоснах и той трепна. Би трябвало да се отнасям с по-голямо разбиране към това, през което минава, но инстинктивната му реакция ме разкъса, разбивайки сърцето ми на парчета.

Не искам да го притискам, но не мога да се спра. Егоистка съм, мразя това усещане от дън душа, имам нужда да знам, че е добре. Че *ние* ще сме добре. Нямам представа дали ще проработи, но не мога да стоя тук повече, просто чакайки да ме отблъсне още повече. Не обръща внимание, когато си опаковам багажа, ще ми се желанието му да остана да е по-силно. Да е достатъчно да го изтръгне от унеса, когато ме види да си тръгвам. Но вместо това само кимва, когато му казвам, че си отивам у дома. Целувам го нежно по устните за довиждане, въпреки че не реагира. Имам нужда да усетя тази красива уста върху моята още един последен път, преди да си тръгна, знаейки че може да е за последно след онова, което се каня да направя.

* * *

Макар че си взех няколко свободни дни, от Нико отивам директно в офиса, за да говоря с Реджина, надявайки се, че тя ще подкрепи решението ми. Лорънс е на бюрото си, когато влизам, и се усмихва. Вероятно мисли, че сме излезли да празнуваме. Лицето му помръква, когато се приближавам. Пълна бъркотия съм и изобщо не се опитвам да го крия.

— Можеш ли да излезеш по-рано за обяд?

Реджина е станала, за да тръгне с мен, още преди да съм завършила въпроса. Лорънс не се противи, когато му казвам, че имам нужда да си взема и остатъка от седмицата. Почти не съм излизала в отпуск откакто съм започнала и работя двойно повече часове.

Лорънс ме спира, когато се обръщам, за да изляза с Реджина.

— Погрижи се за себе си. И я задръж до края на деня. Ще извикам жената да дойде и да стои на рецепцията. Така или иначе ме тормози да прекарвам повече време с нея… това може и да се включи в сметката. — Опитва се да изкара лековато притеснението си за мен, но

е изписано на лицето му като бял ден. Изненадвайки го, аз се пресягам и го целувам по бузата, преди с Реджина да излезем от офиса.

* * *

Вярно е, в наши дни наистина можеш да намериш всичко с помощта на Гугъл и малко решителност. Щом откривам това, от което се нуждая, аз се обаждам и уговарям среща за следващия ден. Ще ми се да беше за днес, но и така ще трябва да свърши работа. Реджина остава с мен през остатъка от вечерта, преструвайки се на заспала на дивана, но знам, че изобщо не е планирала да ме остави, още откакто ме зърна днес.

нико

Не съм я виждал от дни. Поне така си мисля. Единият ден преминава в следващия, когато се излежаваш и тънеш в самосъжаление. Не се е обаждала, откакто си тръгна, и не я виня.

Шибаният Прийч ме накара да повярвам, че мачът ще ме излекува, сякаш връщането в клетката ще ме накара да се почувствам отново цял, нормален. Нещата бяха започнали да се подобряват за пръв път от много време насам, преди да се върна вътре. Решението беше мое, но никога няма да простя на Прийч, че ми каза, че е правилно.

Трябваше да довърша онова, което започнах, да го оставя да ме пребие, докато не изгубя съзнание. Но после започнах да се надигам от пода, готов да получа последното си наказание, когато я зърнах. Беше само за секунда, но повече не ми трябваше. Стояща на седалката си, викаща и окуражаваща, носеща образа ми на блузата си. Помислих си, че е знак. Знак, че Прийч е прав и трябва да си върна своето, да продължа напред с живота си. Така че го направих. Изправих се над брата на мъжа, когото убих… мъжът, който изглежда точно като него, и нанесох още един удар. И той не помръдна. Главата му изтрополи на забавен каданс и гледах как отскочи безжизнено от пода. Помислих, че съм убил. Отново.

Шибаният Прийч. *„Бори се, вземи си обратно живота и продължи напред“*, това ми каза. Виж до къде ме докара. Показах

истинската си същност на единствения човек от много време насам, който си мислех, че ме разбира. Аз съм чудовище. Не я виня, че ме изостави.

Звънецът проехтява отново от долния етаж. Знам, че е Прийч, той е единственият, който отказва да слуша и да ме остави на мира, мамка му. Бог да ми е на помощ, този път може и да не успея да се въздържа да не спукам от бой стареца. Поигра си с търпението ми и няма да отнеме много да си получи заслуженото наказание. Копелето също трябва да е нещастно.

Изпращам асансьора долу и търпеливо чакам, докато се връща обратно нагоре. До тук бях с него и той трябва да го знае. На практика изтръгвайки решетката от пантите й, аз я отварям със замах, готов да ударя Прийч.

— Какво, по дяволите!

Обърканият посетител прави крачка назад, вдигайки ръце в знак, че се предава. За секунда съм объркан, почти не мога да позная напълно облечения мъж, който отстъпва в асансьора ми.

— Лееееле, човече. Ако моментът не е подходящ, ще си вървя.

Просто стоя там, без да знам какво да кажа или да направя. Малко съм шокиран да го видя. Лицето му се отпуска леко, когато гневът ми е заменен от объркване.

— Ще ме поканиш ли вътре или ще ми нариташ задника отново? — Тревър се усмихва. Лицето му е натъртено и разранено, но стои там, в асансьора ми, изглеждайки по-добре от мен.

Най-накрая отстъпвам настрани, мълчаливо правейки му знак да влезе. Тревър влиза и подсвирва одобрително.

— Хубаво място.

Наблюдавам го, докато се оглежда, очите му попадат върху шампионския пояс, който не съм докосвал, откакто Прийч ме замери с него преди два дни. Стои си на пода в дневната.

Тревър се разсмива:

— Ако този пояс беше мой, все още щях да го нося. На бас, че това нещо може да ти осигури много цици и задници.

Не се смея с него, когато връща вниманието си обратно към мен, разбиране се разлива по лицето му, когато проговаря.

— Правилно, нямаш нужда от такива простотии. Тази твоя малка адвокатка е адски секси, но със сигурност не е лесна работа да се

разправяш с нея. Може да продаде лед на ескимос. — Той клати глава, сякаш си припомня.

Юмруците ми се свиват от двете ми страни при споменаването на Ел. За кого се мисли този клоун, че да влиза в дома ми и да говори простотии за момичето ми? Като добър боец, той разчита изражението ми и знае, че се задава проблем. Вдигайки ръце отново в присмехулно поражение, той изцвърчава:

— Споко, човече, нямах нищо предвид с това. Тя е страхотна дама.

— Какво знаеш за Ел? — Да вдигнеш ръце няма да ме спре, когато говориш за Ел, но ще ми бъде по-лесно да ти избода очите, така че никога повече да не я погледнеш.

— Тя дойде да ме види, човече. Бях перфектен джентълмен, успокой се. Не съм достатъчно тъп, за да рискувам два пъти да отнеса бой от теб.

Насилвам се да отпусна свитите си юмруци.

— Виж, нямам представа за какво ми говориш. Искаш ли да ми помогнеш? Тревър кимва.

— Твоята дама дойде да се види с мен. Светна ме по въпроса, че се самообвиняваш заради мача ни. — Той спира и си поема дълбоко дъх. — И заради мача ти с брат ми.

Сега вече има вниманието ми. Тревър ме поглежда в очите, мъж срещу мъж, когато продължава.

— Случилото се с брат ми не беше по твоя вина. Не те обвиняваме. Можеше да се случи с всеки боец. Можеше да се случи на всеки от нас, дори и на мен. Той не беше добре с главата. Докторите казаха, че е било слабо кървене и е можел да си замине по всяко време.

Слушам думите, но не мога да повярвам, че са изречени.

— Ако аз не те обвинявам, тогава защо ти все още се обвиняваш? Нямам отговор и за този му въпрос.

— Слушай, човече. Дълбоко в себе си знаех, че и аз нямам шанс срещу теб. Но мачът бе добър за мен, даде ми гласността, от която се нуждаех, за да си създам име. Знаеш, че простотиите с гнева бяха само за продаване на билети. — Той се отправя към отворения асансьор, слага ръка на рамото ми, докато минава.

Тревър вдига решетката и сякаш се кани да си върви, но после се обръща отново към мен.

— Франки не би искал да разнасяш този товар със себе си. Мислеше, че си страхотен. Гледаше те по телевизията постоянно и се опитваше да запомни движенията ти. Би искал да върнеш мързеливия си задник обратно в клетката и да покажеш на всички как се прави. — Вдига ръка, махвайки ми, и пристъпва в чакащия асансьор. — И ако това не ти изкара главата от задника, давам ти двадесет и четири часа, за да идеш при адвокатката. Ако дотогава тя не се усмихва хубавко, ще си пробвам късмета с нея. — Той затръшва решетката, затваряйки резето. Умен човек, поставя стомана помежду ни след последния си коментар.

ГЛАВА 49

ЕЛ

Днес протърках пътека в килима в хола си. Понякога най-добрите намерения се превръщат в пироните, които изграждат провала. Тревър каза, че ще отиде да се види с него и звучеше искрен, но изобщо не съм сигурна дали наистина го е направил. И по-лошо, ами ако наистина е отишъл при него и Нико види действията ми зад гърба му като предателски… непростими.

А после телефонът ми звъни и сърцето ми препуска с надежда. Но бързо спира, когато виждам лицето на Реджина да се показва на екрана. Не че не оценявам постоянните й проверки, откакто си тръгна тази сутрин, но не това е лицето, което копнея да видя на екрана.

Реджина иска да се срещна с нея, да отидем на сбирка. Наистина не искам, не съм в настроение да ме развеселяват. Предпочитам да си остана вкъщи и да се цупя с добрите ми приятели Бен и Джери[1]. Но тя се тревожи за мен и това означава, че няма да приеме „не“ за отговор. Непреклонна е, докато най-накрая не се съгласявам, и съвсем честно, правя го, за да й затворя устата. Не мисля, че имам нужда от сбирка, но така или иначе се съгласявам да отида, защото знам, че тя няма да заспи тази нощ, ако не го направя.

* * *

Срещите за консултация на скърбящи хора донякъде приличат на срещите на анонимните алкохолици. Хора идват и си отиват, някои губят в битката да преодолеят скръбта, някои успяват в опитите си и споделят историите си. Двете с Реджина ходим на срещите в мазето на това читалище повече от десет години. С години ходех по три пъти седмично, никога не споделях историята си с никого, но ми помагаше

да слушам хората… да знам, че не съм сама в битката си. Тук се запознах с Реджина.

Съпругът й бил убит при ужасяващ инцидент, в който шофьорът е бил под въздействието на алкохол и пътникът е бил сериозно ранен. За съжаление съпругът й е бил шофьора, а тя е била пътника. Толкова много хора са се опитвали да ми помогнат през годините, но Реджина беше тази, с която най-накрая се получи. И двете бяхме измъчвани от вина и срам, изразходвайки цялата си енергия в опити да забравим случилото се в живота ни. Тя ми помагаше да правя бебешки крачки напред, когато мислех, че трябва да бягам назад.

Разпознавам няколко лица, когато заемаме местата си на най-задния ред, някои са били тук десет години като нас, за други това може да е първият път. Всеки може да сподели историята си, предполага се, че членовете не могат да се съдят един друг. След десет минути, започвам да се отпускам. Колкото и да не ми се иска да го призная, Реджина беше права да ме доведе тук. Последните няколко дни отвориха стари рани и има утеха в това да чуеш милите думи на водещия за прошката. Освен това ме кара да си мисля, че постъпих правилно с Нико, дори и той да не го осъзнава. Предпочитам да е излекуван и да ме мрази, отколкото да страда и да е до мен.

Обичайният водещ на групата обявява, че има нов член, който иска да говори. Напомня ни се за правилото за изключени телефони и все още ровя из разбърканата си чанта в търсене на телефона, когато чувам гласа. Знам, че е той, но, когато вдигам поглед, все още не мога да повярвам на онова, което виждат очите ми. Той не поглежда нагоре, докато говори тихо.

— Една умна жена ми каза да дойда тук преди месеци… но бях твърде инат, за да я послушам.

Нико си поема дълбоко дъх, изтласквайки шумно въздух, преди да започне, лицето му все още е наведено надолу.

— Преди осемнадесет месеца убих човек. Не възнамерявах да го правя, но въпреки това се случи. Аз съм боец и се случи в клетката. Реферът го отсъди като чист удар, но това не промени факта, че моята ръка беше тази, която изпълни удара, който го уби.

— Прекарах последната година от живота си под облак от вина и срам. Продължих напред, изпълнявах рутината всеки ден, но и аз бях мъртъв. Скърбях за загубата на мъжа и за загубата на онзи, който бях.

Цяла година. Година от живота си, която не мога да си върна. Но чак днес осъзнах, че съм я изгубил.

Нико прави пауза и аз задържам дъха си, гледайки как главата му бавно се вдига. Очите му мигновено откриват моите, както винаги. Всичко друго в стаята изчезва и все едно сме само двамата в дълъг тунел, стоейки на противоположните му краища, но необяснимо привлечени един от друг.

— И тогава днес ми беше даден подарък. Подарък от невероятна жена. Тя ми даде дарът на прошката, защото мислех, че от това имам нужда, за да продължа напред. Но грешах. Никой не ми пречеше да продължа, освен аз самия. Тя ме научи повече за това да се бориш за онова, което искаш, отколкото съм научил, прекарвайки половината си живот в клетката. Най-накрая го разбрах… онова, което ни кара да продължим напред, е да приемем каквото чувстваме и да го споделим.

Гласът на Нико се разтреперва и аз се боря с желанието да отида да го утеша, но не мога да задържа потока от сълзи, който тихомълком се стича по лицето ми.

— Днес постигнах мир, скъпа. И ти ми го даде. Само ми се ще да можех да ти дам нещо в замяна, което да означава толкова много, колкото това, което направи за мен. Но няма нищо толкова голямо, което да изравни резултата. Затова, ако ме приемеш, искам да прекарам следващите петдесет или шестдесет години, опитвайки се да ти се отплатя… да ти благодаря всеки ден. Защото ти, госпожо, си всичко, от което се нуждая.

Краката ми не могат да ме отведат до него достатъчно бързо. Почти преобръщам два реда със столове пред мен, опитвайки се да си проправя път. Но когато най-накрая успявам, той ме прегръща толкова силно, че всичко друго избледнява и знам, че ще бъдем добре. Докато се имаме един друг.

---

[1] Ben & Jerry — Марка сладоледи. ↑

ЕПИЛОГ

ЕЛ

Шест месеца по-късно

Почти е един часа в събота следобед, когато си тръгвам от офиса. Нико помоли да отида в залата, за да му помогна с нещо. Държи се загадъчно, не ми казва за какво става въпрос. Стомахът ми е вързан на възел, докато шофирам, надявайки се, че няма да чуя лоши новини. Последните шест месеца бяха най-щастливото време в живота ми. Дори не бях осъзнавала какво ми липсва, докато не срещнах Нико Хънтър. Но скоро му предстои друг мач и се тревожа, че може да е чул новини, които да го тласнат обратно назад. Имаме такъв прогрес, индивидуално и като двойка. И двамата най-накрая поставяме миналото на мястото му и продължаваме напред… заедно. Вече не се опитваме да го потиснем, без значение дали ни харесва или не, миналото си е наше и то ни е превърнало в това, което сме днес. Приеми и продължи.

Изненадана съм, когато откривам залата почти празна. Обикновено в съботите мястото е пълно с мъже без вратове. Сал е на регистратурата и ми казва, че Нико ме чака в склада. Складът е голямо, открито пространство, почти наполовина на залата, само дето е незавършено и голо, с няколко метални стелажа покрай стените и стари шкафове за документи. Нико сигурно се занимава с документацията, нещо, което го ужасява и оставя да се трупа твърде дълго.

Складът е тъмен, когато отварям вратата, и съм на път да я затворя обратно, когато една табела привлича погледа ми. *„За жени“*. Не си спомням да съм я виждала преди, а със сигурност щях да запомня всичко, което е свързано с жени, в тази мачовска зала.

Любопитството ми надделява, така че се пресягам и включвам осветлението, поразена съм от гледката пред очите ми, когато привикват след тъмнината. Онова, което преди изглеждаше като голям

гараж, сега е напълно ремонтирано. Стените са боядисани в бледо розово, има гумирана постелка на пода, подобна на черната в залата, но тук е светло сива, не толкова натрапчива. На стените висят снимки, повечето от тях на жени в спортни екипи, които правят упражнения или се занимават с кикбокс. От дясната ми страна, покрай стената е подредено спортно оборудване, цялото в лъскав хром, чистичко и ново. Големи огледала покриват стените зад оборудването и едно движение в отражението привлича погледа ми и ме стряска за секунда. Обръщам се наляво, следвайки отражението, и откривам Нико да стои на прага на стаята, която дори не беше тук последния път, когато идвах, за да взема някакви материали.

— Объркана ли си? — Нико се е ухилил насреща ми, изглежда доволен, че съм.

— Защо си направил всичко това? И защо не си споменал, че се занимаваш с това?

— Защото исках да е изненада.

— Красиво е. — Оглеждам се наоколо, възприемайки пълната промяна. Наистина е хубаво. Различно от мъжкарската зала, която се намира от другата страна на вратата. Изглежда нежно и приканващо, а не грубо и заплашително. — Но изглежда толкова… различно от останалата част от залата?

Нико се подсмихва.

— Така е, защото е различно, скъпа.

— Зала за жени?

— Нещо такова. — Оттласквайки тялото си от рамката на вратата, Нико тръгва към мен. Стоя и го наблюдавам как се приближава, знаейки, че няма да остави никаква дистанция помежду ни, той ще превземе личното ми пространство. И го прави. Спира точно пред мен, толкова близо, че косъмчетата по ръцете ми настръхват и тялото ми отвръща на близостта му. Никога няма да се уморя от това, което ми причинява този мъж.

Нико обвива ръка около врата ми, придърпвайки ме за бърза целувка по устните, пускайки ме колкото да зърна лицето му, но телата ни все още се докосват, когато продължава.

— Това е новият женски център за самоотбрана. Разработихме го с Яна в приюта за малтретирани жени, в който доброволстваш. Ще

водя курсове три пъти седмично, след като залата затвори, за да науча жените как да се защитават.

За минута не знам какво да кажа, рядко ми се случва да остана без думи. Нико не помръдва. Вместо това чака, давайки ми време да събера мислите си. Палецът му успокояващо се движи нагоре и надолу по тила ми, докато осмислям чутото.

— Направил си това заради мен? — Думите излизат като шепот, мисълта се изплъзва от устата ми.

— Направих го за нас. Не съм можел да бъда там за теб и майка ти, когато сте имали нужда от помощ. Знам, че в това няма смисъл, но никога няма да си простя, че тогава не съм бил до теб. Но мога да се опитам да бъда до следващата жена, която има нужда да се защити. — Нико прави пауза, съсредоточено търсейки нещо в очите ми. — Ти промени живота ми, дари ме с мир. Обещах ти, че ще прекарам остатъка от живота си, опитвайки се да ти върна онова, което ми даде. Това е само началото.

— Аз… не знам какво да кажа.

— Кажи, че ти харесва, скъпа.

— Харесва ми, скъпи. — Усмихвам се на извисяващия се над мен здравеняк, който ме гледа така мило.

— Това е добре. Защото ти ще бъдеш асистентката ми. — Той ми се ухилва като Чеширския котарак.

Вдигам вежди в изненада.

— Така ли?

— Мда, ще сложа ръце навсякъде по това твое тяло пред цялата стая и ти ще ми сриташ задника.

Протягам се, сключвайки ръце зад врата му. Изглеждайки възможно най-сериозна, казвам:

— Не съм сигурна, че мога да го направя.

Нико изглежда загрижен и за секунда се чувствам зле, задето го бъзикам.

— Съжалявам, скъпа, ако ти е много трудно…

— А ако си твърд, определено не съм сигурна, че ще мога… — Ухилвам се.

Израз на облекчение преминава по лицето му, но бързо е заменен от нещо друго… и това друго нещо изглежда дяволито.

— О, за теб винаги е твърд, скъпа. — Той ме дръпва плътно до себе си, демонстрирайки, че думите му са истина, докато усещам как ерекцията му се притиска в мен. — Хайде да осветим новия ни офис.

— Новият ни офис?

— Мда, щях да те разведа на пълна обиколка, но сега това ще трябва да изчака до по-късно. Много по-късно.

И го направихме. Осветихме новия офис… и новия склад, и пода…

ЕЛ

Още три месеца по-късно

Толкова много неща се промениха през последната година. Нико все още е шампион, но вече празнуваме след мач. Започнахме нова традиция да правим купон в залата във вечерта, след победата на Нико. Никой от нас не поглежда назад към времето, когато победата в мач носеше само болка.

Майка ми дори дойде на купона тази вечер. Не беше готова да гледа боя, но работим по въпроса. Бебешки крачки, без повече връщане назад. Гледам как лудите племенници на Нико се боричкат на ринга, носейки каски с три пъти по-голям размер. Прийч, естествено, е в единия ъгъл с единия осемгодишен, а Нико тренира другия. А реферът? Е, това е Вини, разбира се.

Тази вечер ще кажем на семействата си, че ще се женим. Ще ми се да имах романтична история, която да споделя, може би, че ми е предложил по време на разходка с балон или че е пъхнал предложението в курабийка с късметче. Но аз се съгласих да се омъжа за Нико, посинения, адски секси шампион в тежка категория, а не за някой нежничък Чаровен принц. Та вместо това, до края на живота си ще се изчервявам, когато си спомня как мъжът, в който съм лудо влюбена, ми предложи.

НИКО

Не остава нито едно сухо око в къщата, когато обявявам, че миналата нощ Ел се съгласи да се омъжи за мен. Тя ме накара да се закълна, че няма да споделям, че я чуках чак докато не се съгласи. Но

проклет да съм, ако тя не изкрещя „да“ половин дузина пъти, когато оргазмът й не тласна и двама ни през ръба миналата нощ.

Може и да не съм традиционалист, но това е начинът, по който искам да запомня най-щастливия миг в живота ми, така че традициите да вървят по дяволите… ще си направим наши собствени. Бях планирал всичко около предложение с цветя и падане на едно коляно за днес преди купона, но като добър боец, видях момента, промених нещата в движение и действах. Не можах да се въздържа. Влязох в спалнята, а тя лежеше в леглото и ми се усмихваше. Слънцето залязваше, червеното небе се процеждаше през отворения прозорец и спускаше сянка около нея. И ето я. Моят ангел. Затова правих любов с нея и й казах как се чувствам. Че не съм бил по-щастлив в живота си, че тя е моя ангел и искам да се събуждам до нея всеки ден до края на живота си. Да й дам името си и да го направя официално, макар в сърцето ми вече да бе свършен факт.

Жените се насъбират около нея и ахкат и охкат заради пръстена й и започват да й задават милион въпроси за сватбата, въпреки че се случи едва снощи. Тя ме хваща, че зяпам и ми се усмихва. С нейната голяма, глуповата усмивка, онази, която знам, че не може да подправи… и е само за мен. Преди две години изобщо не мислех, че ще имам спокойствие отново в живота си. Но днес, докато се оглеждам из стаята, осъзнавам, че имам толкова много повече. Може никога да не приема факта, че заслужавам това, което имам, но то въпреки това е мое. Усмихвам се в отговор на Ел, когато Прийч ме приближава, плясвайки ме с ръка по рамото, докато застава до мен и виждайки това, което гледам.

— Ти си едно копеле с късмет. — Старецът е добър с думите.

— Със сигурност. И никога повече няма да го забравя.

ЕЛ

Още осем месеца по-късно

Все още съм в безтегловност след последните няколко дни. Сватбата ни беше всичко, за което можех да си мечтая, че и още повече. Никога няма да забравя изражението на Нико, когато очите ни се срещнаха щом застанах в края на пътеката. Трябва да имаше двеста души, които се обърнаха да ме видят как поемам бавно към олтара, но не виждах нито един от тях. Всичко останало беше като в мъгла, освен

усмивката на лицето на Нико. Лицето, което наблюдаваше всяка моя стъпка, бе кристално ясно, показвайки всяка емоция, която изпитваше. Емоции, които отразяваха моите собствени. Емоции, които най-накрая приветствах.

Звукът от вълните, удрящи се в брега, докато вървим, изпълват ушите ми. Топла вода мокри краката ми с всяка вълна, а когато се отдръпне, нямам търпение да ме залее отново. Кауаи[1] е красив, перфектното място за меден месец. Но не може да се сравнява с красивото лице, което ми се усмихва, докато вървим хванати за ръка по плажа под късното следобедно слънце.

После зървам сянката си и онова, което виждам, спира дъха ми. Вече не бягам от нещо несъществуващо. Не се налага. Не виждам собствения си призрак в сянката, когато сведа поглед, виждам Нико. Неговата сянка надвисва и над двама ни. Голяма е и е смела, и се извисява закрилнически над моята. Също като мъжа.

---

[1] Кауаи е 4-тият по големина и най-старият от Хавайските острови. ↑

Издание:
Автор: Ви Кийланд
Заглавие: Струва си да се бориш
Преводач: Zaharka
Година на превод: 2017
Език, от който е преведено: английски
Издание: първо (не е указано)
Издател: Читанка
Година на издаване: 2020
Тип: роман
Националност: американска (не е указана)
Адрес в Библиоман: https://biblioman.chitanka.info/books/14165

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

http://chitanka.info

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.